

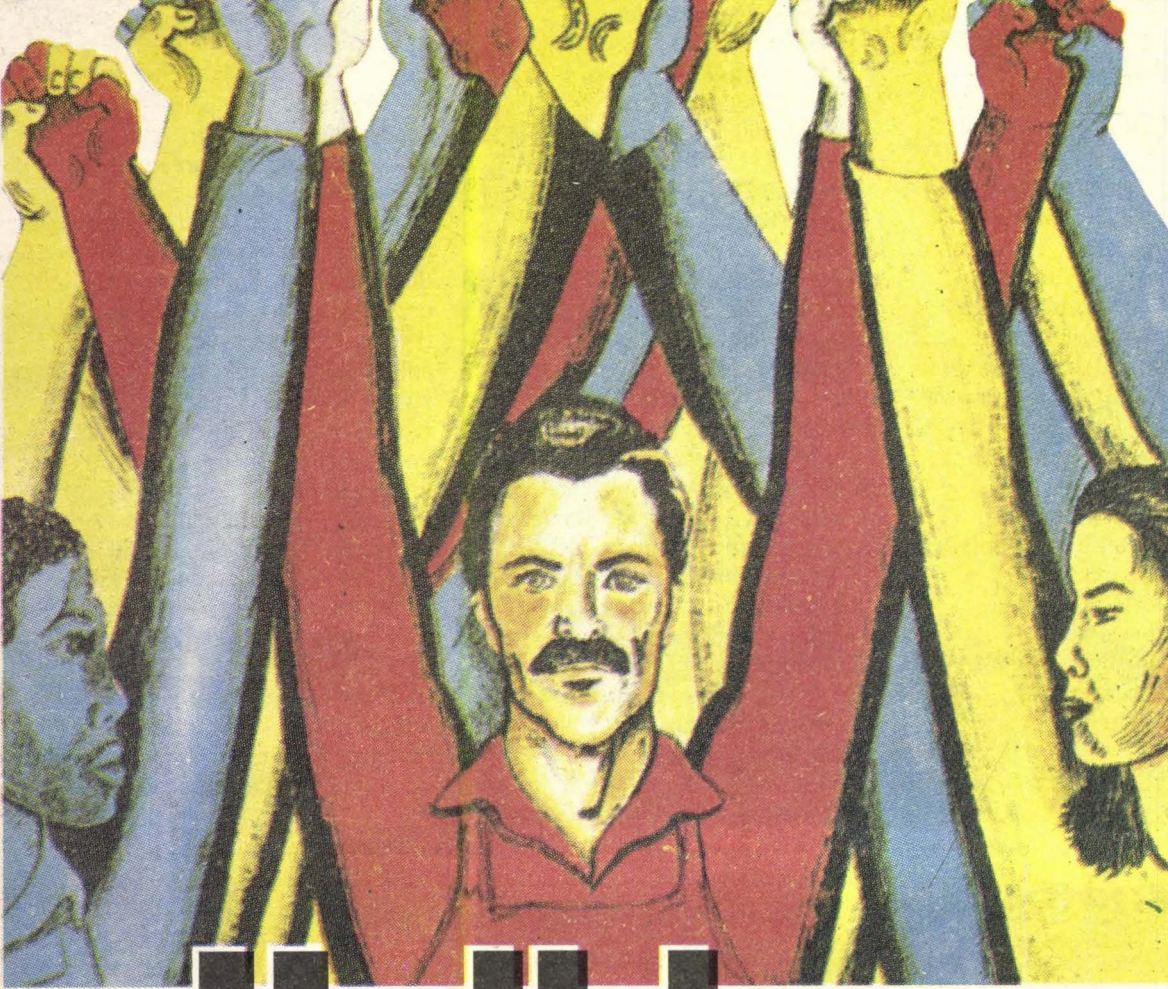
Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7 Şubat '96, Sayı:4, Fiyatı: 30 000 TL.

**Ortak Düşmanımız
Türk ve Yunan
Egemen
Sınıflarıdır!**

Halklar

Kardeştir!

**Ulusal Düşmanlığa Karşı
Halkların
Kardeşliği
Kapitalizme Karşı
Sosyalizm!**

● Sayfa 2

**Mein Gültape Olayının İstisna:
Devleti Aklama
ve Evrensel'i
Ehlileştirme
Operasyonu**

● Sayfa 6

**'96'ya Girerken
Dünya ve Türkiye**

Yeni bir yılın başında Dünya

Yeni bir yılın başında Türkiye
Sınıf ve kitle hareketi

● Orta Sayfa

Sermaye Medyası
Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin
Kuruluşunu Kutluyor
**ÖDP: Gevşek Bir
Demokratik Muhalefet
Platformu**

● Sayfa 12

Azad'tan Türk İşçisi Özgür'e Mektup

“Bu resimlere iyi bak kardeşim...”

Bu resimler kan ve zulmün resimleridir.

Sözün tükendiği, zamanın durduğu bir ana aittir onlar. İyi bak onlara, insanlığın hafızasına kazı. Kirli savaşın ve vahşetin belgelerini unutma sakın. Unutma ki; öfkene öfke, gücüne güç katsın.

Güçlükönak... Kürdistan'da bir ilçe. Sömürgeci devletin katilleri 16 Ocak günü Güçlükönak'ta 11 Kürt köylüsünü katletti kardeşim. Askerler gözaltına aldıkları 11 Kürt köylüsünü önce bir minibüs içinde kurşuna dizdiler, sonra minibüsü ateşe verdiler. Güçlükönak ilk değil kardeşim. Dersim'i hatırla. Halepçe'yi hatırla. On yıllardır katledilen binlerce Kürt insanını düşün.

Kimse bilmiyorum, görmedim, duymadım diyemez artık. Vahşet tüm çıplaklığı ile gözlerimizin önündedir. Tarafsız kalman mümkün değil artık kardeşim. Susmak onaylamaktan da öte taraf olmaktır. Sömürgeci kirli savaştan, kan ve zulüm düzeninden ve barbarlıktan yana olmak...

(...)

Bugün sermaye için “Kürt” düşmandır. “Ermeni” düşmandır. “Yunan” düşmandır. Yarın, emin ol ki sıra “Çerkez”e, “Çeçen”e, “Arap”a... gelecek. Ve birgün sen de düşman görüleceksin.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında toplama kampında faşistlerce öldürülen rahibi hatırla. “Önce Yahudileri götürdüler. Sesimi çıkarmadım. Çünkü ben Yahudi değildim.” diyordu rahip. Sonra “komünistleri, sosyal demokratları, sendikacıları...” götürürler. Rahip yine sesini çıkarmaz. Çünkü o ne komünisttir, ne sosyal demokrat, ne de sendikacı... Ve birgün onu almaya gelirler. Etrafına bakınır. Hiçbir ses yükselmez. “Ses çıkaracak kimse kalmamıştı” diye anlatır rahip.

Bugün Kürtler, devrimciler, sosyalistler, yurtseverler katlediliyor. Sömürü düzenine karşı sesini yükseltenler, mücadele edenler öldürülüyor, kaybediliyor, işkencelerden geçiriliyor. Ve sen, sıranı bekleyen sen, susmakla onaylıyorsun tüm bunları.

(...)

Şu zar zor Türkçe konuşan, sessiz

çocukluk arkadaşını hatırlıyor musun? Hani sinirlendiği zaman anlamadığın bir dille kızgın kızgın ortalıkta dolaşan çocuğu. Ya da fabrikada seninle aynı tezgahı paylaşan iş arkadaşın “Hüseyin”e ne demeli?

Onların senden farkı ne? Bu sömürü çarkı altında senden farklı mı yaşıyorlar? Fabrikadan birlikte atıldınız mı? Senin gecekonduyla beraber onunki de yıkılmadı mı? Seninle beraber onlar da sömürülmedi mi, sefalet koşullarına mecbur edilmedi mi? Türk, Kürt, Çerkez, Arap... hepimiz bu düzenin mahkumları değil miyiz? Kaldır başını. Kaldır ve gör gerçekleri.

Hani Bulgaristan'daki “soydaşların”, “Türkçe konuşamıyorduk, Türkçe isimler kullanamıyorduk. Sürekli köylerimizin ismi değişiyordu. Baskı altındaydık.” dediklerinde isyan etmiş, olmaz böyle şey demiştin. Peki, Kürtler kendi isimlerini kullanmak istediklerinde, ana dillerini kullanmak istediklerinde, topraklarındaki sömürgeci zulme karşı çıktıklarında değişen nedir?

Ya da şöyle sorayım. Bulgaristan'dan buraya kaçan yüzbinlerce “soydaşın”, birkaç ay sonra bu kez Türkiye'den Bulgaristan'a kaçarken ne söylediler? Ya da geriye kalanların şimdiki durumları nasıl? Gidenler “Türk” olmanın karın doyurmadığını söylemediler mi? Türkiye'de bu sömürü çarkları arasında, aç kaldıklarını, işsiz gezdiklerini, sefaletle mahkum olduklarını anlatmadılar mı sana?

(...)

Bu düzenin sahiplerinin

deyimiyle “Güneydoğu'da teröristlere karşı mücadele”, ya da gerçek ifadesiyle Kürt kardeşlerine yönelik kirli savaşın trilyonlarca liralık faturasını kim ödüyor? Bu kirli savaş aygıtını ayakta tutan kaynak nedir? Senin, benim sırtımdan kazandıklarıyla sürdürmüyorlar mı bu savaşı?

Daha da ötesi bu kirli savaşta, sömürücülerin ordusunda yaşamlarının en önemli yıllarını tüketen, ölen, sakat kalan, geriye sinir hastası olarak dönen kimin çocukları? Her gün televizyon ekranından savaş çığırtkanlığı yapanların; hani şu sırtı kalın, cüzdanı şişkin politikacıların, askerlerin, işadamlarının çocukları mı yoksa?

(...)

Artık sıra sende kardeşim. Mücadeleye atılmanın ve sesini sesimize katmanın zamanı geldi. Hayır, bunu kendim için istemiyorum. Bu senin de kurtuluşun olacaktır. Kapitalist barbarlık düzenini yıkmak, senin ve emeğinin özgürleşmesinin tek yoludur. Sırtındaki şu bir avuç asalağı silkelemelisin artık. Bu sömürüyü ve zulmü durduracak tek güç; Türk, Kürt, Rum, Çerkez, Arap... tüm işçi ve emekçilerin, senin ve benim ortak mücadelemizdir. Devrim ve sosyalizm kavgamızdır.

Nedir ki kardeşim, döktükleri kan dertlerine çare olamayacak. Her yanından pislik akan bu düzenlerini ayakta tutamayacaklar. Bu kan denizinin ufkundan bir güneş doğacak ve karanlığı delip geçecek VE Bu güneş, sınıfsız sömürsüz bir toplumun müjdecisi olan devrimin kızıl bayrağı olacaktır.

”

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:4 • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:30 000 TL.(KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. • Sahibi ve Y. İşl. Md: Ahmet TURAN

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Basım Yeri:

CEYLAN Matbaacılık
0 (212) 517 00 81
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

4. sayımızdan merhaba;

Her zaman olduğu gibi gazetemizin 3. sayısı da sermaye devletinin mahkemelerince iki defa toplatıldı. Bunun yanı sıra, komünist gençliğin sesi *Ekim Gençliği*'nin de 3. sayısı da önceki iki sayısı gibi iki defa toplatma cezası aldı.

Geride bıraktığımız bir kaç haftalık dönem, burjuva medyanın sermaye devletine hizmetinde yapabileceklerine dair sayısız örnekle doluydu. Sermayenin gündem değiştirme ve kitleleri manüple etme isteğini yerine getirmek için “mehmetçik medya” elinden geleni yaptı.

İlk olarak “Feribot kaçırma” olayı gündeme geldi. Gemi kaçırma olayını medya hemen sahiplendi. Canlı çekimler, korsanlarla ve rehinelere canlı telefon bağlantıları, gemiye helikopterle inip korsanlarla naklen görüşmeler, “Direnişçi mi, terörist mi?” tartışmaları ve tüm bunlar üzerinden yükseltilmeye çalışılan şoven propaganda.

Ardından, malzeme sıkıntısı çeken medya mehmetçikleri, patronlarının da direktifleriyle kendi haberlerini kendileri yarattılar. Ege Denizi'nde İmia kayalıklarına “çıkarma” yapan “kahraman” medya mensuplarımız, tıpkı Yunan medyası gibi, iğrenç savaş çığılıkları ile günlerce Türk ve Yunan halkları arasına düşmanlık tohumları ekmeye çabaladı.

Bir de “Sarah ile Musa'nın aşkı” vardı “gündem”de. Şoven ve gerici propaganda bu kez bu haber üzerinden pompalandı.

Hepsinin aynı dönemde ortaya çıkması rastlantı değil elbette. Sermayenin saldırıları tüm hızı ile sürüyor: Yoğun işçi kıyımları, temel tüketim maddelerine gelen zamlar, özelleştirme furyasına verilen hız, devrimci ve yurtseverlerin katledilmesi vb. vb. Buna karşılık, kitlelerde huzursuzluk artıyor, mücadele isteği çoğalıyor.

İşçi ve emekçilerin gündemlerini/yönelimlerini değiştirmek, bu yolla tepkilerini/öfkelerini yatıştırmaya çalışmak; iç ve dış politikada sermayenin ihtiyaçlarına göre gündemler yaratmak; işçi ve emekçileri şoven-gerici propaganda ile tekrar düzen politikalarına bağlamaya çalışmak... İşte medyanın son dönem pervasızca yerine getirdiği görevler bunlar.

Böyle bir dönemde işçi ve emekçi kitlelerin sesi devrimci ve sosyalist basının görevleri bir kat daha önem kazanıyor. Sınıf hareketinin yakıcı ihtiyaçlarını karşılamaya dönük devrimci politikaların kitlelere ulaştırılması, sermaye düzenin iğrenç yüzünün teşhiri ve işçi sınıfının politik gündeminin oluşturulması görevi öncelikle biz komünistlerin omuzlarındadır. *Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak* bu görevin bilinci ve sorumluluğu ile yolunda ilerleyecektir.

Türk ve Yunan Egemen Sınıfları Ortak Düşmanımızdır! **Halklar Kardeştir!**

Son dönemde üzerinde en çok fırtınalar kopartılan olay sahte Kardak krizi oldu. Türkiye ve Yunanistan egemenlerinin topu topu 400 metrekaresi geçmeyen kayalar üzerine bayrak dikme yarışı, ABD'nin bir düdüğü ile başladığı gibi hızla bitti. Ne var ki burjuvazinin medya aracılığıyla başlattığı koyu şovenizm kampanyası zehirini saçarak sürüyor.

Yapay bir tarzda yaratılan bir kriz, kimsenin ciddiye almadığı sahte savaş senaryoları ve bu zemin üzerinde Türk ve Yunan halkları arasında kışkırtılmaya çalışılan sahte bir düşmanlık... Türk burjuvazisi tüm bunları herşeyden önce gündemi saptırmak için kullanmaktadır.

Yeni bir saldırı hükümetinin kurulması için tüm sihirli formüller tıkanmıştır. Hükümet boşluğu ciddi bir sıkıntıya dönüşmüştür. Bir yandan Çiller, "büyük Kardak çıkarması" kozunu kullanarak koalisyon pazarlığında avantajlı duruma gelmeye çalışıyor. Diğer yandan bazı çıkar çevreleri bu olayı ANAYOL formülünü dayatmanın bir dayanağına dönüştürüyor. Sermaye basını, "Büyük Kardak Zaferi" balonunu tüm gücüyle şişirerek, Ümraniye katliamı ve Metin Göktepe olayı ile kitleler nezdinde iyice yıpranan devlet imajını yeniden parlatmak için birbirleriyle yarışıyor. Mehmetçik medya uşaklıkta kusur etmediği sermayenin politikaları doğrultusunda, "düşman Yunan" şovenizmini işçi ve emekçilerin dikkat ve tepkilerini sermayenin saldırılarından, uygulamaya koymak için sabırsızlandığı azgın saldırı paketlerinde uzaklaştırmak için kullanıyor.

Halklar arasında düşmanlık tohumları ekmek ve her fırsatta yeşertmek başta emperyalizm olmak üzere tüm kapitalist ülkelerin gerici burjuvazilerinin ortak bir davranış çizgisidir. Değişik ülke burjuvazileri her zaman kendi çıkar çatışmalarına emekçi halkları da alet etmeye çalışmışlardır. Nice halklar kendilerinin hiçbir çıkarı bulunmadığı savaşlarda birbirine kırdırılmış, başkalarının sofrasında paylaşılan talanlar için birbirini boğazlamıştır. Bunu anlamak için kan denizinde yüzen yeni dünya düzenine bakmak yeterlidir. Türk, Yunan egemen sınıflarının da onyıllardır yaptığı budur. Son Kardak krizi de bu her iki gerici şoven egemen sınıfın bencil hesapları ve iç politika ihtiyaçları çerçevesinde aynı amaçla kullanılmıştır.

Oysa tüm halklar kardeştir. Bugün de Türk halkının Yunan halkına ve tersinden Yunan halkının Türk halkına düşmanlık duyması için en ufak bir neden yoktur. 400 metrekaresel bir boş kayalık için savaş naraları atan, "bir çakıl dahi

vermem" çığırtkanlığı ile ortalığı velveleye veren sermaye devletinin vatanperverliği bir ikiyüzlülüğün ibarettir. Aynı şey gerici Yunan burjuvazisi için de geçerlidir. Fabrikaları, toprakları, bankaları emperyalizme peşkeş çeken, kapıları ardına dek emperyalist talana açan aynı devletler değil midir? Türkiye kadar Yunanistan'ın da uşaklık ettiği ABD emperyalizminin devreye girdikten sonra krizin (kayalıklarda hiçbir statü değişikliği olmaksızın) çözümlenmesi aynı gerçeğin bir başka kanıtı değil midir?

Yunan, Türk ve Kürt işçileri, emekçileri bugün aynı emperyalist kölelik altında inletilmektedir. Kapitalizmin yapısal kirzinin faturası tüm dünyada olduğu gibi Yunanistan ve Türkiye'de de burjuvazi tarafından işçi ve emekçilere ödetilmek istenmektedir. Katmerleşen sömürü koşulları, büyüyen sefalet ve açık kardeş halkların ortak sorunudur. Tüm bunlar Türk ve Yunan halkları arasındaki dostluğu ve dayanışmayı geliştiren olgular olması gerekirken, her iki ülke burjuvazisi tarafından şovenizmin ve milliyetçiliğin bir dayanağına dönüştürülmek isteniyor. Emekçi halkların öfke ve tepkileri birbirine yöneltilirken, onlar sömürmeye ve semirmeye devam edecek. Emperyalizme uşaklıkları ise sürüp gidecek. Politika ve hesapları budur.

Her iki ülkenin gerici egemen sınıflarının bu oyunu boşa çıkarılmalıdır. Yunanistan'ın başkenti Atina'da yürüyen 4 bin işçi bu doğrultuda ilk kararlı adımlarını attılar. 3 Şubat'ta sendikaların sosyal ve ekonomik hakların gaspına karşı düzenledikleri gösteri, bir anda savaş ve şovenizm karşıtı bir eyleme dönüştürüldü. Sokaklar "Ankara, Atina, Lefkoşe, NATO'nun Planlarına Üs Olmayacak!" ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganları ile cınlatıldı. Emperyalist haydutluk ve şovenizmin lanetlendiği gösteride, uluslararası proletaryanın ortak çıkarları öne çıkarıldı.

Şimdi sıra Türkiye işçi sınıfında, Türk halkında. "Halklar Kardeştir!" şiarı altında Yunan, Kürt ve Ermeni düşmanlığına, Türk şovenizmine barikat oluşturalım. Ne Kürdistan'da kardeş bir halka karşı sürdürülen kirli bir savaşta, ne Yunanistan'a karşı, ne de başka herhangi bir yerde sermayenin çıkarları için savaşmayacağımızı haykıralım. İşçi ve emekçiler için savaşmaya değer tek bir şey vardır, o da bu iğrenç sömürü düzeninin, kapitalizmin yıkılmasıdır. Uluslararası proletarya ve tüm ezilen halklar, sömürsüz ve sınıfsız bir toplumsal sistem için, halklar arası özgürlüğe ve eşitliğe dayanan sosyalizmin kızıl bayrağı altında birleşmelidir.

Ulusal Düşmanlığa Karşı Halkların Kardeşliği Kapitalizme Karşı Sosyalizm!

Türkiye sahillerine 3 mil uzaklıkta bulunan İmia kayalığına oturan bir Türk gemisini kimin kurtaracağı tartışması, hızla bu kayaların kime ait olduğu tartışmasına dönüştü. Türkiye ile Yunanistan cephesinde karşılıklı olarak savaş çığılıkları yükseltilmeye başlandı. 400 metrekaresel bu toprak parçasında bayraklar dikildi, askerler çıkarıldı vb. Her iki ülkenin egemen sınıfları, bir diğer ülke hakkında azgın bir şoven kampanya yürütmeye başladı.

Yunanistan ile Türkiye arasında, geçmiş yıllarda bir bölümü de suni olarak tımandırılan bu türden bir dizi gerilim yaşandı. Benzer bir olaya bundan 5-6 ay önce 12 mil sorunu vesilesiyle tanık olmuştuk. O zamanın Dışişleri Bakanı Mümtaz Soysal aracılığıyla Türk sermaye devleti Yunanistan'a yine savaş tehditleri savurmuştu. Dahası bu tür gerilimlerin salt Yunanistan ile yaşanmadığı da biliniyor. Türk devleti İran, Suriye, Ermenistan vb. ülkelerle de bu tür gerginlikler yaşıyor ve yine benzer bir biçimde karşılıklı olarak savaş çığılıkları yükseltiyor.

Bu bir düşmanlık tablosudur ve bu tablonun arkasında, başka bir şey değil, bizzat emperyalist-kapitalist sistemin kendisi vardır. İçte ve dışta sömürü, bu sömürüyü korumak ya da fazlalaştırmak için baskı ve zorun devreye sokulması, başkalarının emeğine el koyarak zenginliği artırmak, tüm bunlar emperyalist-kapitalist sistemin temel işlevişi mantığını oluşturmaktadır. Bu mantık yalnızca gelişmiş emperyalist ülkelerin değil, aynı zamanda az gelişmiş kapitalist ülkelerin dış politikalarını da şekillendirmektedir. Türkiye'nin Yunanistan'la, Ermenistan'la, İran'la, Suriye ve diğer Arap ülkeleriyle, Bulgaristan'la vb. sürekli bir gerilim ve çatışma içinde olmasının nedeni, bu ülkelerin egemen sınıflarının karşılıklı olarak bu tür bir yayılmacı hedef içerisinde olmalarıdır.

Ama bu düşmanlık tablosunu tek başına bu olgudan kalkarak anlamak ve açıklamak mümkün değildir. Bu ülkeler ne denli yayılmacı hedef taşırlarsa taşırsınlar, güçsüz yapılarından dolayı bu alanda atak davranma cesaretinden de yoksundurlar. Onları yayılmacı davranışlarında cesaretlendiren ise, bizzat büyük emperyalist ülkelerin kışkırtmalarıdır. Emperyalist ülkeler, geçmişten bu yana bu türden kışkırtmaları kendi hegemonyalarını pekiştirmenin bir aracı olarak kullana gelmektedirler. Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve Kafkasya'da, son yıllarda bu türden emperyalist kışkırtmalara bolca rastlamaktayız. Sürekli olarak benzer senaryolar tezgahlanıyor. Emperyalist kışkırtmalarla halklar birbirlerine kırdırılıyor, sonra da bu aynı emperyalist ülkeler barış maskelerini takıp "savaş sona erdirmek" ya da "önlemek" demagojisi eşliğinde bölgeye yerleşiyorlar. Bu tür düşmanlıklar ayrıca silah satışını artırdığı için de, emperyalist ülkeler tarafından sürekli olarak canlı tutulmaya çalışılmaktadır.

Bu kan ve düşmanlık tablosunu bütünsel biçimde anlayabilmek için burada bir başka olgunun altını da özel bir tarzda çizmek gerekir. Bu tür gerilim dönemleri, aynı zamanda her bir egemen sınıfın kendi emekçi halkı üzerinde azgın bir şovenizm rüzgarı estirdiği dönemlerdir. İçte bir dizi sorunla yüzyüze bulunan, çıkmazı derinleşen egemen sınıflar, emekçi kitlelerin dikkatini iç sorunlardan dış sorunlara kaydırabilmek, bu yolla da emekçi sınıfların tepki ve muhalefetini dizginleyebilmek için bu tür dönemleri bir vesile sayarlar. Ya varolan gerilimi abartılı bir tarzda yansıtarak ya da suni gerilimler yaratarak emekçi sınıflara öfkelerini boşaltabilecekleri bir dış düşman gösterirler. Türk burjuvazisi de yıllardır bu aynı yöntemi kullanmakta, emekçi halk içinde özellikle Ermeni, Yunan ve Rus halklarına karşı özel bir düşmanlık geliştirmeye çalışmaktadır. Tarihte çok çeşitli kereler egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda birbirini katletmiş olan bu halklar, geçmiş savaş ve katliamların gerçek nedenlerinin ve dolayısıyla kendi gerçek düşmanlarının farkına varamadıkları ölçüde, egemen sınıfların bu tür tuzaklarına da kolayca düşebilmektedirler. Böylesi dönemlerde ulusal çıkar demagojisinin yoğunlaştırılmasının nedeni de budur. Yoksa iktisadi, siyasi, askeri vb. her cephede emperyalizmle kölece bir bağımlılık ilişkisi içinde olanların, ulusal çıkarların koruyucusu olmak bir yana, tersine bu çıkarların pazarlayıcıları oldukları apaçık bir gerçektir. Türkiye'yi NATO'nun bir üssü, emperyalist sermayenin çiftliği, IMF ve Dünya Bankası'nın emir kulu haline getirenler onlardır. Egemen sınıfların dilindeki ulusal çıkar sözcüğü, kitleleri aldatmaya yönelik sahtekarca bir demagoji olmaktan başka hiçbir anlama sahip değildir. Onların ulusal çıkardan anlaşıkları kendi çıkarlarıdır. Kendi çıkarları da ulusal çıkarların emperyalizme peşkeş çekilmesini zorunlu kılmaktadır.

"Bütün Halklar Kardeştir!" temel düsturu doğrultusunda halklar arasında yaratılmak istenen düşmanlık havasını boşa çıkartmak, egemen sınıfların "ulusal çıkar" demagojisinin taşıdığı ikiyüzlü karakteri sergilemek, savaş çığılıklarının ardındaki gerçek nedenleri kitlelere gösterebilmek, böylesi dönemlerde biz komünistler açısından temel önem taşıyan görevlerdir.

Kızıl Bayrak

Türk ve Yunan Emekçileri Oynanan Bu Oyunu Bozmalıdır

Türk ve Yunan Devletleri "Bayrak Yarışı"nda

"Operasyon Tamam!", "Defolup Gittiler!", "Kardak Dastanı!". İşte "mehmetçik" basının, sözde kayalık krizinin bittiği günlerde attığı manşetlerden bazıları.

Destanlar yazıyor, "Kahraman Türk Askeri" portreleri çiziyorlar. Kurdukları tüm cümleler "Türk"le başlayıp, "alacağız"la bitiyor. "Yunan gavurunu" bir kez daha yeniyorlar... Bunları gören insanın aklına "milli tarih" kitapları geliyor. Sanki Barbaros Hayrettin sömürgeci seferlerinden birini daha tamamlamış geri dönüyor.

Karşımızda sahnelenen oyun şovenist propagandanın en çığ biçimidir. Türk milliyetçiliği işçi ve emekçilere en zorlama biçimlerde pompalanmaya çalışılıyor. Sözde krizin ilk gününden itibaren yapılmaya çalışılan budur.

"Kahraman ve cefakar Türk basın mensuplarının, kötü hava koşullarına rağmen adımıza Türk bayrağını dikisi" gazetelerin birinci sayfalarından verilerek "kriz" başlatılır. "Yunan gavuru"nun misillemesi gelir ardından. Notalar çekilir. Tehditler yağdırılır karşılıklı. Her iki ülke de kayalıklara asker çıkarır. Varlığından daha düne kadar kimsenin haberdar olmadığı üç-beş kaya için fırtınalar koparılır. "Büyük ağabey" ABD girer devreye. Her zamanki "arabulucu" görevini üstlenir. Her iki ülkenin medyası sözde krizle doldururlar gündemi. Zamlar, işsizlik, hükümet tartışmaları unutulur. Unutturulmaya çalışılır.

Olayın asıl gelişimi ise; 28 Aralık günü "Figen Akat" isimli bir Türk bandralı şilebin TC'nin Kardak, Yunanistan'ın ise İmnia adıyla sahiplendiği kayalıklara oturmasıyla başlar. Geminin kurtarılması işlemi, kurtarıcı firmaya yaklaşık 300 bin dolarlık bir gelir sağlayacaktır. Bu gelirin kime gideceği üzerinden çıkan ilk anlaşmazlık, kayalıkların hangi ülke sınırları içerisinde olduğu tartışmaları yıllardır sürdüğü için, bir Türk ve bir Yunan firmasının ortaklığı ile çözülür. Gemi kurtarılır ve sorun çözülür. İşin buraya kadarki kısmı, burjuva medya tarafından bir haber olarak bile geçilmemiş, önemsiz sayılmıştır.

Ancak; gerek Türk, gerekse Yunan devleti içinde bulundukları kriz koşullarında ellerine geçen bu fırsatı kaçırmazlar. Öyle ki; her iki ülkede de yeni bir hükümetin kurulması sancıları çekilmektedir. TC henüz seçimlerden çıkmış ve koalisyon arayışlarını sürdürmekte, Yunanistan'da ise Kostas Simitis başbakanlık görevini yeni almış ve

kurduğu hükümet güven oylamasına hazırlanmaktadır. Ancak bir yandan da her iki ülkenin işçi ve emekçileri kapitalizmin ekonomik ve siyasi krizinin ağır faturası altında ezilmekte, yeni saldırılara maruz kalmaktadır. Her iki ülke burjuvazisine gündemi saptırıp işçi ve emekçileri oyalayabilecekleri bir malzeme lazımdır. Böylece; denizlerde sık sık yaşanabilecek sıradan bir olay Türk-Yunan krizine dönüştürülür.

İki ülke arasındaki bu "gerginliğin" on yıllara dayanan bir geçmişi var. Türk ve Yunan burjuvazisi her fırsatta bu gerginliği körükleyerek etkili bir içpolitika malzemesi olarak kullanıyorlar. Her iki ülke işçi ve emekçileri arasında nefret ve düşmanlık tohumları ekmeyi geleneksel bir politika haline getirdiler. Bu politikanın temel konuları; Kıbrıs, Batı Trakya, Ege adaları, karasuları, hava sahası, Nato yardımları, silahlanma vb. olmuştur. Her iki ülke burjuvazisi, gerek duyduklarında bu konular üzerinden ya da farklı alanlardan uyuşmazlıklar yaratıp şoven propagandalarına malzeme yaratmaktalar.

Son olarak yaratılan kayalık krizi de aynı çerçeveyi aşmamaktadır. Her iki devletin de gözü kapalı bir şekilde körüklediği bu krizden beklentileri vardı. Türk devletinin, aşağı yukarı Yunan devletiyle aynı olan beklentilerini saymak gerekirse:

Birincisi; bu krizle seçimlerin hemen ardından gelen zamlar, hızlanan özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar, işten çıkarmalar vb. saldırılarla iyice bunalan işçi ve emekçilerin gündemi değiştirilmiş ve saldırıların üzeri örtülmüş olacaktı.

İkincisi; yine işçi ve emekçilere

"tarihsel Türk-Rum düşmanlığı" söylemi üzerinden milliyetçi-şoven propaganda götürülecek ve onların düzene olan tepkileri, bu yolla düzen dışı kanallara akıtılarak tekrar milliyetçi duygular üzerinden devletle barıştırılacaktı.

Üçüncüsü; "Kardak Zaferi" ile yıpranmış güçlü devlet imajının tekrar canlandırılması hedefleniyordu. Şovenist propagandanın önemli bir işlevi de bu yönde oldu.

Dördüncüsü; bu yapay kriz, kurulumaya çalışan hükümet için düzen partilerine malzeme oldu. Her biri kendi cephesinden bunu kullandı. Özellikle Çiller, kazanacağı bir "Kardak Krizi" ile hükümet tartışmalarında avantaj sağlamayı hesaplıyordu.

Ancak bu kez umdukları sonuçları elde etmekte başarılı olamadılar. Kriz o kadar yapay ve zorlama bir biçimde şişirildi ki; daha başından itibaren bir alay konusu haline geldi. İşçi ve emekçilerin devlete olan tepkilerini azaltmak şöyle dursun, yeni tepkilerin doğmasına bile sebep oldu. Her şey o kadar kaba ve açık bir şekilde sergilendi ki; işçi ve emekçiler ilk andan itibaren kendilerine oynanan oyunu farkettiler.

Türk ve Yunan emekçileri aynı sınıfın

insanlarıdır ve kaderleri birdir. Ortak düşmanları her iki ülkenin sermaye sınıflarıdır. Bu anlamda Türk ve Yunan sermaye sınıfları karşısında birlik olmak emekçilerin tek seçeneğidir.

Tarihsel olarak da, Türk ve Yunan halkları arasında bir düşmanlık yoktur. Aynı coğrafyanın ve ortak kültürel mirasın sahibi olan iki ülke insanı uzun yıllar içiçe yaşamış ve ortak bir kültür yaratmışlardır. Bunun örnekleri hala Ege ve Trakya kıyılarında, İstanbul'un tarihi semtlerinde ve Yunanistan'ın kıyı kentlerinde görülmektedir. Bir düşmanlıktan söz edilecekse eğer, bundan, her iki ülke sermayesinin yayılmacı ve işgalci politikaları, çıkarları uğruna yarattıkları yapay sorunlar ve aralarındaki anlaşmazlıklar anlaşılmalıdır.

Şovenizmin Panzehiri Proletarya Enternasyonalizmidir.

Türk ve Yunan devletlerinin Kardak kayalığı üzerinde sahnelemeye çalıştıkları şovenist komediye ilk anlamı tepki Atina işçilerinden yükseldi. Sermaye saldırılarına karşı ve çeşitli hak talepleriyle harekete geçen Atinalı işçiler, bu eylemlerini anti-şovenist, anti-empyrist bir gösteriyle taçlandırıdılar. İşçilerin "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla, bu şovenist gösteriye kalkan oluşturmaya çalıştığı bu aynı süreçte, Atina'nın bölge devletlerinden ağırladığı başka konuklar vardı. Balkan ülkeleri işçi Sendikaları Konfederasyonları Toplantısı için bir çok ülkeden sendika ağaları Atina'da toplanmıştı. Atinalı işçiler sokaklara çıktığında bu reformist hainlerden işçileri destekleyen tek ses dahi çıkmadı.

Türk iş başkanı B. Meral ise gelişmeleri yorumlarken; Yunan basınının savaş kışkırtıcılığı yaptığını, ancak Yunan halkının bu yayınlara itibar etmeyerek, konuya son derece sağduyulu yaklaştığını belirtti. Yunan basınının yaptığı kuşkusuz açıktır. Fakat Türk basınının yaptığını görmeden, Yunan basınının suçunu anlatmak da şovenizmin dikasıdır. Evet, Yunan basını görevini yerine getirmiş, savaş kışkırtıcılığı yapmıştır. Ama Türk medyası daha baskın çıkarak kışkırtıcılıktan savaşıllığa soyunmuş, kayalara çıkartma bile yapmıştır.

Yunanistanlı ve Türkiyeli işçiler şoven burjuvaziye karşı mücadelelerini sendika bürokratlarına karşı mücadeleyle birleştirilmelidir.

**Yaşasın İşçilerin Birliği!
Kahrolsun Şovenizmi!**

Burjuva Cephe Hükümet "Kriz'i"

Seçimler Yapıldı, Arayış Sürüyor

Seçim oyunu biteli birbuçuk ay oldu. Ancak sermaye henüz "seçim"ini yapamadı. Bir yandan işçi ve emekçilere, Kürt halkına dönük saldırılar tüm hızı ile sürerken, diğer yandan sermayenin vitrin hazırlıkları devam ediyor. Burjuva siyasal cephenin farklı kanallarından, farklı formüller üzerinden hükümet arayışları sürüyor. Bu, bir yönüyle görece "güçlü" bir hükümet arayışı olsa da, asıl olarak güçlü bir muhalefet arayışını ifade eder.

Sermayenin Asıl Sorunu: Nasıl Bir Muhalefet?

Hükümet hangi bileşenle kurulursa kurulsun, temelde yapacağı uygulamalar daha seçim öncesinden belliydi. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına, devrimci ve yurtseverlere yönelik yeni ve daha kapsamlı saldırıları hayata geçirecek bir icra hükümetiydi ihtiyaç duyulan. Bu kapsamlı saldırıları yıpranmış ve seçim basıncı altında ezilmiş eski koalisyon hükümeti ile sürdüremeyeceklerdi. İşçi ve emekçilerde biriken tepkiler ve yükselen mücadele dinamikleri sermayenin işini zora sokmaktaydı. Bu anlamda seçimlerle asgari düzeyde meşrulaştırılabildiği bir parlamento ve hükümetle yola devam etmek yolunu seçtiler. Ancak, seçim sonuçlarında ortaya çıkan aritmetik bu asgari düzeyi bile yakalamalarına imkan tanımıyor. Beş partinin oluşturduğu parlamentoda bırakın tek partiyi, RP hesap dışı tutulursa iki parti bile hükümet kuracak yeterliliğe ulaşamıyor. RP hesap dışı tutulursa dedik, çünkü görünen o ki, sermaye henüz RP'li bir iktidar seçeneğini tercih etmiyor. Arayışları daha çok CHP ya da DSP destekli ANAP-DYP koalisyonuna kilitlenmiş durumda. Bu tür bir hükümet bileşenini çıkarabilmek için ortaya hergün yeni bir formül atılıyor.

Burada temel belirleyen, güçlü bir hükümet arayışından çok, asgari düzeyde düzen içi bir

muhalefet odağı oluşturma çabasıdır. İşçi ve emekçi kitlelerde zaten uzun süredir birikmiş olan tepkiler saldırıların yoğunlaşacağı önümüzdeki süreçte katlanarak artacaktır. Mücadele dinamikleri körüklenecek ve alternatif arayışları artacak. Sonuçta sermaye için, güçlü bir hükümetten daha çok, oluşan tepkileri bünyesinde toparlayarak düzen içi kanallara akıtabilecek bir muhalefetin varlığı daha önemli hale geliyor. Ancak sermayenin elinde bu tür bir muhalefeti yaratacak imkanlar da oldukça kısıtlı. Düzen partilerinin tamamı farklı düzeylerde de olsa yıpranmaya uğradı. Seçim sonuçları bir kez daha gösterdi ki; hiçbir parti gerçek anlamda kitlelerin arayışlarına cevap veremiyor. Sadece RP, o da oldukça sınırlı bir düzeyde, muhalefet dinamiklerini taşıyor. Diğer bazı faktörlerin de etkisi ile RP sermayenin hükümet arayışında henüz ikinci planda.

RP cephesinde ise durum biraz daha karışık. RP yaşadığı tıkanmanın da etkisiyle ve özellikle sırtını dayadığı orta burjuva katmanların basıncı ile iktidara oynuyor. Yıllardır muhalefette kalmanın getirdiği sabırsızlık ve iktidar olmanın vereceği siyasal ve ekonomik güç olanakları, gerek RP kadrolarını gerekse de RP destekçisi orta burjuva katmanları iktidar için heveslendiriyor. Bu heves öyle pervasızca ortaya konuyor ki; adeta kendilerini yalanlarcasına dün söylediklerinin aksi şeyler söylüyorlar. Başta ANAP olmak üzere diğer tüm partilere uzlaşma ve kardeşlik çağrıları yapıyor. Dünnün "Batıl partiler"i, bugün "Sütten çıkmış ak kaşığa" dönüyor. RP ile yakınlığı bilinen MÜSİAD, birbiri ardına RP-ANAP koalisyonu için çağrılar çıkarıyor.

Ancak görünen o ki, sermayenin bu cephesinin basıncı RP iktidarı için yeterli olmuyor.

"Sol" Destekli ANAP-DYP Formülü

Bugün her fırsatta gündeme getirilen ve sermayenin bu yöndeki tercihinin farklı biçimlerle ortaya koyduğu formülün ("sol" destekli ANAP-DYP koalisyonu) önünde ise her iki partinin kısır çıkar çatışmaları yatıyor. Her iki parti de, önümüzdeki süreçte iktidar da olmanın kaçınılmaz yıpratıcılığının farkında. Zaten iyice yıpranmış olan yüzlerinin bu "iktidar" döneminde parçalanmasından çekiniyorlar. Ancak asıl tartışma

hükümete ortak olup olmama noktasında yaşanmıyor. Her iki parti de ikinci bir "CHP" olmak akibetinden kaçmaya çalışıyor. Asıl olarak hükümette birinci partinin kim olacağı tartışmasıdır yaşanan. Yıpratıcı bir iktidar döneminde, koalisyonun zayıf ortağının başına gelenler ANAP için de DYP için de öğretici olmuş. Buna bir de, hükümette güçlü ortak olmanın getireceği maddi olanaklar ve otorite eklenince tartışmanın boyutları iyice ortaya çıkar. Yani, ANAP ve DYP arasında yaşanan anlaşmazlık basit bir "başbakan kim olacak?" sorunu değildir. Bir yönüyle siyasal gelecek, bir yönüyle de ekonomik çıkar önceliklerinin belirlenmesi sorunudur. Bunu, hükümetin kurulması için ortaya atılan somut önerilere her iki partinin de verdiği yanıtlardan da görebiliriz. Örneğin, DSP lideri Ecevit'in de üzerinde en çok durduğu "dönüşümlü hükümet" önerisi. Yani; ANAP ve DYP'nin sırayla, eşit süreler içerisinde başbakanlık koltuğunu dolduracağı ve güçlü ortak olacağı bir formül. Bu formüle gerek M. Yılmaz, gerekse T. Çiller olumsuz bakıyor. Gerekçeler yine yukarıda saydıklarımızdır. Öyleki, her ikisi de açık açık "İlk dönem bize ait olursa sorun yok. Ancak ikinci dönem bize düşerse kabul edemeyiz. Çünkü onların sıra bize gelince ortaklığı devam ettireceklerine güvenmiyoruz" diyebiliyor. Hatta Yılmaz biraz daha ileri gidip; "Böyle bir durumda, CHP'nin durumuna düşmek istemeyiz" diyor. Ayrıca her iki parti de kurulacak hükümetin ömrünün bu formüle yetmeyeceğinin de farkında. Bir diğer formül, ANAP ya da DYP'den Yılmaz ve Çiller dışında bir ismin başbakanlığında bir hükümet kurmaktır. Ancak bu öneri yaşanan sorunun özüne ilişkin hiçbir çözümü içermediğinden dolayı kısa sürede gündemden çıktı.

Bu kısır tartışmalar içerisinde ortaya çıkan bir çok başka formül, ANAP-RP yakınlaşmaları, DSP'nin arabulucu çalışmaları vb. vb. her türlü tartışma ANAP-DYP güç dengelerini oturtmak ve ortaklığı sağlayabilmek yönünde çabalar olarak ortaya çıkıyor. Ancak, DYP'nin bu toplam içerisinde elinde tuttuğu önemli avantajları var. Birincisi; bünyesine aldığı kontgerilla şefleri ve devlet bürokrasisinin çeşitli kademelerinden gelmiş olan tecrübeli soyguncular çetesidir. Sermaye, DYP'nin içerisindeki bu "profesyonel" ekibi daha aktif olarak kullanmak istiyor. İkincisi; seçimlerde %10 barajına takılarak parlamentoya giremeyen, ancak gerek devlet mekanizması içerisindeki gücüyle, gerekse oy oranlarındaki dağılımın verdiği kilit rolle güç kazanan MHP'nin desteğinin henüz DYP'den yana olmasıdır.

Sermayenin bu arayışları, bu kısır tartışmalar nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın işçi ve emekçiler için, Kürt halkı için değişen bir şey olmayacaktır. Sömürü ve zulmün kat be kat artacağı bir dönemde, ezenlerin vitrininde kimin yer alacağı ezilenlerin sorunu olamaz. İşçi ve emekçilerin asıl hesabı bu sömürü sisteminin kendisiyledir. İyice çürümüş ve kokuşmuş olan bu düzen yıkılmadığı sürece sömürü değişik kimlikler altında sürüp gidecektir. Bu barbarlık düzenini yıkacak tek güç ise işçi sınıfının elindedir.

İşçi ve emekçiler, sermayenin iktidarına karşı kendi iktidarlarını kurmak için devrim ve sosyalizm saflarında kızıl bayrak altında toplanmalıdır. Sermayeye ve onun partilerine karşı, kendi bağımsız politikaları etrafında örgütlenecek olan illegal-ihtilalci partilerinin inşası için komünistlerle birlikte hareket etmelidirler.

**Çözüm Devrimdedir!
Çözüm Sosyalizmedir!**

Metin Göktepe Olayının İstismarı Devleti Aklama ve Evrensel'i Ehlileştirme Operasyonu

Genç bir gazeteci olan Metin Göktepe'nin katledilmesi, yalnızca ilerici ve devrimci kamuoyunun nezdinde değil, burjuva çevrelerde de geniş yankılara yol açtı. Başta burjuva medya olmak üzere bir dizi sermaye sözcüsü ve parti temsilcisi sonunda Metin Göktepe'nin devlet terörüne kurban gittiğini kabul etmek zorunda kaldılar. Olayın ayan beyanlığı bunda kuşkusuz temel bir faktör olmuştur. Önemli bir rol oynayan bir diğer olgu, Ümraniye katliamı üzerine gelişen yoğun toplumsal tepkilerin Metin Göktepe'nin polis tarafından öldürülmesinin ardından aldığı boyut olmuştur. Gelişmeler karşısında düzenin toplumsal muhalefeti göğüsleyebilme ve saptırabilme kaygısı ağır basmıştır.

Bu doğrultuda devlet terörüne yönelen tepkileri "basın özgürlüğü" ile sınırlı dar bir zemine çekmek için demagojik bir kampanya başlatıldı. Metin Göktepe olayına herşeyden önce onun gazeteci kimliği çerçevesinde yaklaşıldı. Dikkatler, gazeteci mesleğinin "kutsallığı" üzerinde odaklaştırılmaya çalışıldı. "Basın Özgürlüğü" alanına tecavüz eden polis dahi olsa buna tahammül edilemeyeceği vaaz edildi. Devrimci basın üzerindeki terörün gündelik bir uygulama halini aldığı bir ülkede bu ikiye bölünmüş büyük bir ciddiyet havasında sergilendi. Aynı politikanın bir uzantısı olarak *Evrensel* gazetesine özel bir ilgi gösterildi. Düzenin ve devletin çeşitli temsilcileri *Evrensel*'e akın ettiler; adeta "Evrensel susmayacak" kampanyasına sıcak bir dayanışma gösterisinde bulundular.

Kuşkusuz Metin Göktepe olayı çerçevesinde sergilenen gösteri büyük ölçüde sahteydi. Devleti tutum değişikliğine zorlayan temel etken kitlelerin kararlı bir tarzda devlet terörünün kurbanı olmuş bir gazeteciye sahip çıkmaları olmuştur. Fakat burjuvazi geri adım atarken dahi kendi politikasını uygulamıştır. Bir yandan devlete ve onun şiddetine yönelen tepkileri dar bir zemine doğru saptırmaya çalışmıştır. Diğer yandan ise, bu vesileyi kullanarak, *Evrensel* şahsında, boylu boyunca legalizme uzanan ve liberal bir işçi politikası çizgisine kayan bir akımı ehlileştirme çabasını yoğunlaştırmıştır.

Metin Göktepe Katledilen İlk Gazeteci, İlk İnsan Değildir!

Öyle bir ülke düşünün ki, her gün insanlar işkenceden geçirilsin. Gözaltında kaybetmeler,

kaçırılmalar, yargısız infazlar sıradan, günlük uygulamalar olarak yaşansın. Kirli bir savaş gerçeği ve en iğrenç insanlık suçları gündemden hiç düşmesin. Sistemli bir tarzda yurtsever ve devrimci basın çalışanlarına terör uygulansın. Öldürülen gazetecilerin haddi hesabı olmasın. Devlet daha dün devrimci onurundan başka hiçbir savunma imkanına sahip olmayan tutsaklara vahşice saldırsın. Dört devrimciyi katletsin. Cenaze töreninin zorbalıkla engellenmesi sırasında göstericilere şiddet kusulsun. Ve nihayet devlet terörünün sonucu olarak, genç bir gazeteci ölmüş olsun.

Söz konusu tablo karşısında bugüne kadar susan çevrelerin, Metin Göktepe olayı karşısında çıkardıkları gürültüyü hangi çerçevede ele almak gerekir?

Açıktır ki, Ümraniye katliamından sonra gelişen tepkilerin Metin Göktepe olayının ardından aldığı boyut, sermaye sınıfı açısından uyarıcı olmuştur. Bu denli kitlesel ve yer yer militan protestolarla karşılaşacağını ummayan devlet bir çok açıdan sıkışmıştır. Göreceli de olsa bir tutum değişikliğine zorlanmıştır.

Bu tutum değişikliğini kolaylaştıran temel olgu Metin Göktepe'nin çalışanı olduğu gazetenin konumu olmuştur. İşçi ve emekçilerin çıkarlarını savunduğunu iddia eden bu gazete, her ne kadar muhalif bir kimlik taşıyor olsa da, düzen hukuku içerisinde hareket etmeye özel bir özen göstermektedir. Barışçıl-demokrat bir çizgiyi aşmayan bir muhalefet izlemektedir. "Militan", "terörist" oldukları gerekçesiyle katledilişleri meşrulaştırılan diğer gazetecilerden farklı olarak *Evrensel* çalışanı Metin

Göktepe'yi muhalif kimliğinden soyutlamak, salt gazeteciye indirgemek tam da bu nedenlerden ötürü nispeten kolay olmuştur.

Burjuvazi ısrarla Metin Göktepe'nin gazeteci mesleğine sarılırken, sanki ilk katledilen gazeteci, devlet terörünün kurbanı ilk insan Metin Göktepe'ymiş gibi bir tutuma girdi. Cumhurbaşkanı Demirel'in: "Çay bahçesinde veya başka bir yerde, bir basın çalışanının ölmesi fevkalade üzücü bir olaydır" türü sözleri, tam da bu politika çerçevesinde bir anlam kazanmaktadır. Ve yalnızca Demirel değil, TUSİAD başkanlarından başbakan Çiller'e, muhalefet partisi temsilcilerinden burjuva medya sözcülerine dek herkes, Metin Göktepe'ye "gazeteci kimliği" çerçevesinde sahip çıkmaya çalıştı.

Özgür Gündem ve *Özgür Ülke* çalışanları birbiri ardına haince katledilirken, *Özgür Ülke* havaya uçurulurken "gazeteci kılıklı militanlar" söylemiyle devlet terörüne alkış tutanlar, bu kez aynı güçlerce öldürülen Metin Göktepe'yi "genç bir gazeteci" olarak bağrına basıyordu. Burjuva demokrasisinin erdemleri ve basın özgürlüğü üzerine nutuklar yükseltiyor, buna gölge düşürülmesine izin verilmeyeceği haykırılıyordu.

Suçlular Bulunsun, Sermayenin Katil Devleti Aklansın!

Gerçekte ise düzenin esas kaygısı devlete düşen gölgeleri dağıtmak olmuştur. Ümraniye katliamı ve ardından Metin Göktepe'nin öldürülüşünün yığınlarda uyandırdığı tepkiler en dolaysız ifadesini "Katil Devlet, Katil Polis!" şiarında bulmuştur. Bir olayın devletin polisi

tarafından işlendiği ayan beyan ortadayken, polis kurumunu da, devleti de aklamının en kolay yolu, suçu birkaç aymazın üzerine atmaktır. Tansu Çiller; "Polis töhmet altında kalmaz. Bu olay mutlaka aydınlanacak. Polis töhmet altında kalırsa demokratik düzen sarsılır" derken, gerçekte bunu ifade ediyordu. Emniyet Genel Müdür Vekili Cemil Serhadlı ise polis teşkilatını aklamak için gerekirse aralarından "kurban" verileceğini şu sözlerle dile getiriyordu: "Biz polis teşkilatı olarak bu olayı bir onur meselesi yaptık. Bu işe kellemizi koyduk, cinayeti aydınlatacağız, sorumluları bulup adalete teslim edeceğiz".

Nitekim öyle de oldu. Olayın faili 15 polis açığa alınarak haklarında soruşturma başlatıldı. Böylece köşe yazılarında; devlet derhal sorumluları bulmalı, suçluları yargı önüne çıkarmalıdır; bu olaydan sorumlu polis memurunu bulmak 24 saatin işidir; bunu yapamayan devlet şüpheleri kendi üzerine çekecektir...vb. sözlerle devlete yol gösteren o çok "demokrat" medya mensuplarının gönüllerine su serpilmiş, vicdanları rahatlatılmış oldu.

Ar Damarı Çatlamış Medyanın "Basın Özgürlüğü" Üzerine İkiyüzlü Çığırkanlığı

Oysa daha bir kaç gün önce tüm dünyanın gözü önünde aynı devlet, aynı polis Ümraniye Cezaevi'nde pervasızca saldırıyor, dört devrimci tutsağı alçakça katlediyor ve bu olaylar karşısında sermayenin borazanı medyadan aykırı herhangi bir ses çıkmıyordu. Dahası, devletin yetkili kurumlarının bu olaydaki sorumluluklarını gizleme gereği dahi duymaması, katliamı adeta meşrulaştırması da herhangi bir tepki toplamamıştı. Metin Göktepe şahsında "basın özgürlüğü" ne yapılan saldırıyı kınayanlar, devrimci ve yurtsever basına saldırılar karşısında her zaman sustular. Dahası polisin bu basına yönelik saldırı ve provokasyonlarına destek verdiler. Metin Göktepe olayı ile aynı günlerde, başları kesilmiş, aklı almaz işkencelerle tanınmaz hale gelmiş cesetleriyle "hatıra" fotoğrafı çektiren Türk Ordusu mensubu savaş suçlularının resimlerini bastığı gerekçesiyle toplatılan *Demokrasi* gazetesini anmadılar bile. Tersine, fõtomontaj olmadıkları belgelerle sabit ve dünya kamuoyunda büyük çalkantılara yol açan bu resimlerin sahte oldukları, provokasyon ve

bölücülük amaçlı yayınladıkları kampanyası çerçevesinde, bu tutuma açıkça destek verildi.

Metin Göktepe olayı karşısında sergilenen ikiyüzlü duyarlılık devleti aklamaktan, üzerindeki töhmeti kaldırmaktan öte yönler de taşımaktadır. Bugün sermaye sınıfı içerisinde devlet terörüne özde karşı olan bir kesimden söz etmek olanaksızdır. Ancak pervasızlığı ve sınırsızlığı karşısında rahatsız olan kesimlerin varlığı da bir gerçektir. Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesi üzerinden yürüyen demagogilerin demokrasi havariliğine yeniden hız verdiği bir dönemdeyiz. Öte yandan Batılı emperyalistler görünürde de olsa demokrasi kılıfına önem atfetmektedirler. Uşaklıkta kusur etmedikleri emperyalist güçleri huzursuz eden davranışlardan kaçınmak isteği hakimdir bu çevrelerde. Yanısıra, bir kısım sermaye çevrelerinde, yoğunlaşan devlet terörünün kitlelerde karşı tepkileri mayaladığı, düzen karşıtı arayışları hızlandığı kaygıları gitgide ağırlık kazanmaktadır. Bunun ise iktisadi saldırı programının uygulanmasını zorlaştıracığından korkulmaktadır.

Düzen Partilerinin İstismarı

Taziyetlerini bildirmek için *Evrensel* gazetesine akın eden düzen partileri temsilcileri arasında özellikle DSP ve CHP parti başkanları ile Cem Boyner'in nispeten sert açıklamaları dikkat çekicidir. Ecevit ve Baykal'ın yükselen toplumsal muhalefeti kendi potalarında toplayarak sosyal demokrasiye yeni bir itibar kazandırmak istedikleri açıktır. Benzer bir şekilde Cem Boyner de son seçimlerdeki hezimetine rağmen kendi partisine toplumda bir kanal açma arayışı içindedir. Kısacası *Evrensel*'i ziyaret etmek için birbirleriyle yarışan düzen partileri Metin Göktepe olayını koca bir istismar alanına dönüştürmek çabasıdadırlar. Kitlelerin tepkilerini paylaşıyor görünümü altında ve devlete yöneliyor gözükten muhalefetleri eşliğinde gerçekte düzen politikalarını izlemekte, ona inandırıcılık kazandırmak misyonunu sergilemektedirler. "Demokrasiyi ve basın özgürlüğünü en iyi biz savunuruz" propagandasıyla yığınların öfkesinin düzene yönelmesinin önüne geçmeye çalışmaktadırlar. Ne var ki bugünkü koşullarda düzen solunun, hızlanan ve yer yer radikalleşen toplumsal muhalefetin önünde barikat olabildiği oldukça zordur.

Evrensel'e Gösterilen Sıcak İlgisi Tesadüf Değildir!

Tam da bu nedenle *Evrensel* gazetesine gösterilen ilgi başka açılardan da dikkat çekicidir. Açık ki düzen, önümüzdeki dönemde toplumsal muhalefetin radikalleşmesi karşısında geleneksel düzen solunun yetersiz kalacağı korkusuyla reformizme bir kanal açmak istemektedir. "Basın özgürlüğü" ve "demokratik değerler" adına *Evrensel* gazetesine gösterilen sıcak ilginin, Özgürlük ve Dayanışma

Burjuvazinin bu kirli politikalarında şaşılacak bir yan yoktur. İşçi ve emekçilerin sesi olduğunu iddia eden *Evrensel* gazetesinin bu politikayı gerisin geri püskürten net bir karşı tutum almamasının ise nesnel bir mantığı vardır. Bilinçli bir tercihle burjuva legalitesine teslim olmuş, kendini demokratik haklar çerçevesinde bir siyasal mücadeleyle sınırlamış bir siyasal akımın düzen karşıtı aktif bir politika izlemesi zaten beklenemezdi. Gerçekte elinde günlük bir gazete gibi önemli bir aracı bulunduran ve işçi sınıfı adına hareket ettiğini iddia eden bir siyasi akım için, Metin Göktepe olayı, devleti ve onun şahsında da düzeni teşhir etmek için bulunmaz bir fırsattı. Oysa *Evrensel* gazetesi burjuvazinin onu ısrarla çekmeye çalıştığı dar zemine düşmekte gecikmedi.

partisinin kuruluşunu burjuva çevrelerce yoğun alkışlarla karşılandığı, "siyaset sahnesinin tutarlı bir sosyalist muhalefete ihtiyacı vardır" sözleriyle kutlandığı şu aynı günlere denk gelmesi ilginçtir. İçinde bulunduğumuz evrede düzen yakıcı bir tarzda düzen dışı arayışları dizginleyebilecek yeni sol alternatiflere ihtiyaç duymaktadır. DSP ve CHP'nin bunu yapamayacakları çok iyi bilinmektedir. Kemalist solun temsilcisi İP ile toplumsal muhalefetin bir kesimini tutan düzen, diğer bir kesimini söz geçiren ÖDP'nin dejenere '68 söylemi etrafında toplamayı umut etmektedir. *Evrensel*'in temsil ettiği EPG ise, liberal-reformist işçi politikasıyla ilgi çekmektedir. İşçi sınıfı hareketini salt sendika bürokrasisi ile denetim altında tutmanın giderek zorlaştığı koşullarda, EPG düzen açısından üzerinde politik hesaplar yapılabilecek bir alan haline gelmiştir. Devrimci konumdan uysal bir liberal sol konuma bu kadar kolay ve hızla geçenlerin düzen için belli bir ilgi konusu olmaları şaşırtıcı değildir. Düzen medyasının, bakanların, parti başkanlarının, tüm bu düzen temsilcilerinin *Evrensel*'e yönelik tutumları, gerçekte bu gazeteyi ve onun üzerinden de temsilcisi olduğu politik akımı ehlileştirme politikasının bir parçasıdır. Bu yolla, dünyanın devrimcisiyken bugünün liberal reformisti haline gelmiş bir akıma, sivri uçlarını törpülediği koşullarda burjuva siyaset sahnesinde yer açılacağı mesajı ulaştırılmak istenmektedir. Aynı şekilde, burjuva demokrasisi çerçevesinde bir muhalefet çizgisi izleyen bir gazeteye, bu çizgiyi aşmadığı

koşullarda pekala medyanın bir parça aykırı üvey evladı olarak bağra basılabileceği mesajı verilmektedir.

Evrensel'in Evreni: Burjuva Demokrasisi

Burjuvazinin bu kirli politikalarında şaşılacak bir yan yoktur. İşçi ve emekçilerin sesi olduğunu iddia eden *Evrensel* gazetesinin bu politikayı gerisin geri püskürten net bir karşı tutum almamasının ise nesnel bir mantığı vardır. Bilinçli bir tercihle burjuva legalitesine teslim olmuş, kendini demokratik haklar çerçevesinde bir siyasal mücadeleyle sınırlamış bir siyasal akımın düzen karşıtı aktif bir politika izlemesi zaten beklenemezdi. Gerçekte elinde günlük bir gazete gibi önemli bir aracı bulunduran ve işçi sınıfı adına hareket ettiğini iddia eden bir siyasi akım için, Metin Göktepe olayı, devleti ve onun şahsında da düzeni teşhir etmek için bulunmaz bir fırsattı. Oysa *Evrensel* gazetesi burjuvazinin onu ısrarla çekmeye çalıştığı dar zemine düşmekte gecikmedi. Metin Göktepe olayını, özelde devrimci tutsaklara, genelde düzene yönelen tüm toplumsal muhalefeti hedef alan devlet teröründen ve onun sınıfsal karakterinden büyük ölçüde kopuk ele aldı. Yayınlanan yazıların çoğunda devrimcilere yönelen saldırılar Metin Göktepe'nin "gazeteci" kimliğinin gölgesinde kaldı. Bu olay karşısında özellikle yurtsever ve devrimci güçlere ve onların basınına yönelik sistematik terör teşhir edilmeliydi. Bu yapılmadı. *Evrensel*'in izlediği politika, biçimsel kalan bir kaç vurgu dışında, büyük ölçüde burjuva cephede bu olay karşısında ses

yükseltenlerin politikasıyla örtüşebildi. "Evrensel susmayacak" ve "İnadına Evrensel" ekseninde, "basın özgürlüğü" ve "burjuva demokrasisinin gerekleri" propaganda edildi. *Evrensel* gazetesi Avrupa yetkilisi Mehmet Callı'nın Metin Göktepe'nin öldürülüşünü protesto eden bir gösteride yaptığı açıklama bunun en açık ifadesi oldu: "Türkiye'de geçtiğimiz hafta Gazeteciler Günü kutlandı. Bu kutlamada Türkiye'nin en yüksek yetkilileri konuşmalarında Türkiye'deki basın özgürlüğünden övgüyle bahsettiler. Biz sözde kalan basın özgürlüğü değil, demokrat ülkelerdeki gibi basın özgürlüğü istiyoruz."

Liberal-reformist bir çizgini nasıl bir savrulma anlamına geldiğini en iyi ortaya koyan bir olgu ise, burjuva sözcülerinin *Evrensel* gazetesinde çarşaf çarşaf yayınlanan açıklamaları oldu. Objektif gazeteciliğin bir gereği olacak, Ecevit ve Baykal gibi sermaye rejiminin emektar hizmetkarlarının *Evrensel* ziyaretini belgeleyen resimler, Gülay Gökçürk gibi ruhunu burjuvaziye satmış dönecek solcu medya mensuplarının Metin olayı üzerine devlete yönelttiği sahte sitemler, Cem Boyner gibi azgın işçi sınıfı düşmanlarının Metin için açılan deftere yazdığı ikiyüzlü nameler, vb., vb. Bunların hepsi de bu gazetenin sayfalarında kendisine yer bulabildi. Oysa; "Bugüne kadar neredeydiniz? Sivas, Gazi, Buca, Ümraniye ve daha nice katliam karşısında sessiz kaldınız. Sömürgeci sermaye devletin yürüttüğü kirli savaşa ortak oldunuz. Hergün onlarca insan gözüne alınıyor, işkenceden geçiriliyor, kaybedilip katlediliyor... Şimdi mi aklınıza geldi demokrasi havariliği? Yüzlerce yurtsever gazeteci uşaklık ettiğiniz devletçe katledildikten sonra mı basın özgürlüğü savunucusu kesildiniz?" sözleri kırbaç gibi şaklamalıydı bu iğrenç gürhün yüzlerinde. Kısacası, işçi ve emekçilerin gerçek çıkarlarını savunan bir gazetenin görevi, burjuvazinin iğrenç yüzünü ardına saklamaya çalıştığı maskeyi parçalamak olmalıydı. Bunun için devrimcilik bir yana tutarlı demokrat olmak bile yeterliydi.

Metin Göktepe olayı dostu da düşmana da bir kez daha gösterdi ki, *Evrensel*'in evreni son tahlilde burjuva demokrasisi ile sınırlıdır.

Öğrenci Gençlik Mücadele Alanlarında

4 Şubat İstanbul: 1 Mayıs Alanı Zaptedildi

1 Mayıs Alanı yıllar sonra bu kez devrimci öğrenciler tarafından zaptedildi. Eylem, saat 13:00'te İstiklal Caddesi'nde toplanan kitlenin sloganlarla yürümesiyle başladı. Fransız Konsolosluk'u'nun önünde kitlenin öne polis barikatıyla kesildi. Öğrenciler burada beklemeye başladılar. Bu arada sık sık "Sokağa eyleme özgürleşmeye!", "Artık Haraç Ödemiyoruz!", "Taksim'den Kızılay'a Hak Almaya!", "Paralı Eğitime Hayır!", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları atılıyordu.

Yürüyüş yönünün Taksim olarak belirlenmesine rağmen, Tünel yönüne doğru yürünmesi doğrultusunda özellikle Özgür Gençlik'te bir eğilim başladı. Hatta polisler bu doğrultuda anlaşma bile sağlandı. Bu arada kitle sürekli "Hedef Taksim!" sloganını atıyordu. Bunun üzerine başta İYÖ-DER'li öğrenciler olmak üzere devrimci öğrenciler, kitlenin önüne geçip "Hedef Taksim!", "Yaşasın Taksim Yürüyüşümüz!" sloganlarını atarak barikata yüklendiler. Öğrencilerin bu girişimi polisin saldırısıyla karşılandı. Yaşanan kısa süreli bir çatışmadan sonra öğrenciler düzenli bir şekilde 10-15 metre kadar geri çekilmek zorunda kaldı.

Polis saldırısıyla geri çekilen öğrenci kitlesi "Yılgınlık Yok, Direniş Var!" sloganını atarak yeniden saflarını sıklaştırdı. Polise taş ve sopa fırlatarak eylemlerine devam ettiler. 10-15 dakika sonra kitlenin kararlı ve militan ruh hali karşısında polis, barikatı kaldırmak zorunda kaldı. Öğrenciler, "Yaşasın Taksim Yürüyüşümüz!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganlarıyla 1 Mayıs Alanı'na girdiler.

Alanda 1 Mayıs ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ve 1 Mayıs marşının söylenmesinin ardından halaylar çekildi. Yapılan konuşmaların ardından Tünel'e doğru "Yaşasın Taksim Zaferimiz!", "Haraçları Ödemiyoruz!", "Taksim'den Kızılay'a Hak Almaya!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganlarıyla yürüyüşe geçildi. 200-300 metre yürüyen öğrenciler, eylem komitesinin eylemin bittiğini açıklamasına ve dağılmalarını söylemesine rağmen dağılmadılar.

Bu arada, bir mağazadan eylemcilere kurt işareti yapan bir faşisti cezalandıran öğrencilere polis saldırdı. Yeniden kısa süreli bir dağınıklık yaşansa da öğrenciler hemen toparlanarak geri çekilmeye başladılar. Geri çekilirken cadde boyunca birçok banka şubesi ve faşistlere ait mağazalar tahrip edildi.

5 Şubat Ankara: Gençlik Bu Kez Kızılay Meydanında

Öğrenciler 4 Şubat 1 Mayıs alanından sonra, 5 Şubat'ta Kızılay'daydı. Eylemin başlangıcında yaklaşık 300-400 kişilik bir öğrenci kitlesi vardı. Bekleyiş sırasında "Öğrenciler Saflara!", "Halkımız Saflara!", "Artık Har(a)ç Ödemiyoruz!", "Paralı Eğitime Hayır!"

- Yüksek öğrenim gençliği 4 Şubatta İstanbul'da, 5 Şubatta Ankara'da "Artık Haraç Vermiyoruz!" sloganı ile alanlara çıktılar.
- Açlık Grevindeki Öğrenciler, TÖDEF/İYÖDER, Özgür Gençlik, DLMK, İDLB, Öğrenci Demegi Girişim Komisyonu, Devrimci Gençlik, bazı sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin çağrısı ile gerçekleşen eylemlerde yine polis saldırısı yaşandı.

sloganları atıldı. Katılım giderek arttı. Kitle 13:30'a doğru yaklaşık bin kişiye ulaştı ve yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca gerçekleşen katılımlarla bu sayı ikibine ulaştı. Yürüyüş sırasında; "Paralı Eğitime Hayır!", "Artık Har(a)ç Ödemiyoruz!", "Sokağa, Eyleme, Özgürleşmeye!" ve öğrencilerin taleplerinin sıralandığı pankartlar açıldı.

Saat 14:00'de Milli Eğitim Bakanlığı önüne gelindi. Zılgıtlar eşliğinde halaylar çekildi, şarkılar söylendi. Burada yukarıdaki sloganlara ek olarak "İşçi, Memur, Gençlik, Sokakta Birleştik!", "Haramilerin Saltanatını Yıkacağız!" sloganları da atıldı. Bu arada polisin bir provakasyonu yaşandı. Pankartlarını ağaca asmak isteyen bir grup öğrenciye engel olan polis pankartı yırttı. Kitlede polise doğru bir yönelme oldu. Polisler yuhlarla ve ıslıklarla protesto edildi.

Devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra eyleme konuşmalarla devam edildi. Toplanan binlerce imza meclise bir heyet tarafından götürüldü. Eylem sonunda kitle de Kızılay'a doğru tekrar yürüyüşe geçme isteği vardı. Ancak, eylem komitesi polisin saldırdığı ihtimalini öne sürerek eylemi burada bitirme kararı aldı. Ancak bu uzlaşmacı yaklaşım polis saldırısının önünü kesmedi. Polis, bir gün önce Taksim'de olduğu gibi yine eylem sonunda öğrencilere saldırdı. Çıkan çatışmada bir çok öğrenci yaralandı. 50'nin üzerinde gözaltı yaşandı. Bu arada faşistlere ait bir çok işyerinin, bazı banka şubelerinin camları öğrenciler tarafından tahrip edildi.

Polisan'da Davalar Kazanıldı, Ama Direniş Kazanılmadı

Polisan işçilerinin uzun süredir sonucunu bekledikleri mahkeme sonuçlandı. Mahkemenin kararı işçilerin lehine oldu. Polisan grevi tanındı ve işverenin taşeron işçi çalıştırdığı tespit edildi. Ancak bu sonuç, fiili durumda hiçbir değişiklik yaratmadı. Polisan işçileri beklediklerini bulamadılar. İşveren hala taşeron işçi çalıştırmaya devam ediyor. Bir yandan da açık açık "Mahkeme kararı beni bağlamaz. Grev yapanları işe geri almayacağım. Alsam bile seçerek alırım" demekten çekinmiyor.

Petrol-İş ise hala işçileri oyuyor. Eylemsizlik sürecini sürdürüyor. Artık yasal olarak da kazanılmış olan meşruiyete rağmen üretimi durdurmaya yönelik hiçbir girişimde bulunmuyor.

Polisan işçileri de bu eylemsizlik sürecine uyum sağlamış görünüyorlar. Sendikanın oyalama taktiklerini ve eylemsizliğini gördükleri halde harekete geçmekte, kendi eylemlerini örgütlemekte yetersiz kalıyorlar.

Öte yandan, direnişte yaşanan tikanıklığa ve durağanlığa rağmen Petrol İş Gebze Şubesi hızlı günler yaşıyor. Şubeyi genel kurula götürmek için alttan alta çalışmalar sürüyor. Bu çalışmalar içerisinde, Polisan işçisi olarak delege seçilen ancak direnişi bırakan 7 grev kırıcı da yer alıyor. Polisan grevçileri bu 7 delegenin, delegeliklerinin düşürülmesi için girişimlerde bulunuyorlar.

Mahkeme Oyalaması Asmaş'ta da sürüyor

ASMAŞ direnişçileri sonunda mahkemeden yetki kararını aldılar. Mahkemenin yaptığı çoğunluk tespitine ve yetki kararına işverenin itirazı ise yargıtay aşamasında.

Kristal-İş sendikası Yargıtay sürecini bekliyor. İşverenin toplu iş sözleşme masasına oturacağını düşünüyorlar. Fiili olarak süren üretimi durdurmaya yönelik hiçbir girişimleri yok.

ASMAŞ işçileri de mahkeme sonucunu bekliyorlar. Bu arada işlevsiz kalan direniş komitesini iki işçiyi çıkararak yeniden oluşturdular. Ancak oluşan bu yeni komite de sendikanın eylemsiz tavrına uyum sağlamış durumda.

ASMAŞ işçileri her fırsatta kararlılıklarını ifade ediyorlar. Kazanmak için mücadele edeceklerini ve kazanacaklarını söylüyorlar. Bunun için yeterince deneyime ve güce sahipler. Ancak şurası da açık ki, bu eylemsizlik süreci kırılmadan ve direniş bir üst aşamaya sıçratılmadan kazanımlara ulaşmak kolay olmayacaktır.

İpragaz Direnişi Kazanımla Sonuçlandı

Pendik Kurtköy'de bulunan İpragaz Dolum Tesisleri'ndeki direniş 211. gününde atılan işçilerin işe geri alınmasıyla sonuçlandı.

1991 yılında Fransızlara satılan İpragaz'da özelleştirme sonrası sendikal örgütlenmeye yönelik saldırılar başlamıştı. İpragaz'ın bir çok tesisinde müteahhit uygulamasına gidilerek, işten çıkarmalarla işçilerin sendikal örgütlenmelerini dağıttı. Pendik Kurtköy'deki dolum tesislerinde de aynı uygulamaya gidilmişti. İşveren önce 7 işçinin işine son verdi. İpragaz işçileri arkadaşlarının işe geri alınması için direnişe geçtiler. İşveren bu kez 26 işçiyi daha işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler 8.06.1995 tarihinden itibaren tesisin önünde direnişlerini sürdürdüler.

İşçilerin 221 gün süren kararlı direnişi sonunda işveren geri adım atmak zorunda kaldı. 28 Aralık günü işveren, direnişi sürdüren işçileri işe geri almayı kabul etmek zorunda kaldı. Böylece İpragaz Kurtköy Tesislerinde sendikasızaştırma saldırısı geri püskürtülmüş oldu.

Küçükçekmece Belediye İşçisi ile Röportaj: "Örgütlenmeli ve Sesimizi Yükseltmeliyiz"

Küçükçekmece Belediyesi işçileri geçtiğimiz yılın son ayları geçmişe dönük alacakları için eylemlik süreci başlattılar. Bu eylemler sırasında bir grup Çekmece işçisi işten çıkarıldı. Bunun üzerine işçiler iş bırakarak direnişe geçtiler. Direniş atılan işçilerin geri alınması ve işverenin bir ödeme takvimi açıklamasıyla sona erdi. Aşağıda Belediye'nin Bakım Onarım Bölümü'nde çalışan bir işçi ile yaptığımız sohbeti kısaltarak yayınlıyoruz.

SYKB: Küçükçekmece işçileri mücadele deneyimine sahipler. Defalarca değişik belediye başkanlarına karşı hakları için mücadele vermiş işçiler. Bu son direnişinizde de mücadele sonucu bazı kazanımlar elde ettiniz. Direnişin kabaca bir bilançosunu çıkarabilir misiniz? Geleceğe dönük nasıl sonuçlar çıkardınız?

Küçükçekmece işçisi yıllardır mücadele ediyor. Çok direniş yaşadık, işkence gördük, dayak yedik, polisle çatıştık. Ertuğrul Tığlay zamanında 84 gün direndik. Basında, kamuoyunda sesimiz duyuldu. İsviçre basınında bile yer almıştık.

Bu son direnişin, öncekilerin de deneyimi ile daha etkili ve daha ileri olması gerekiyordu. Ancak bu olmadı. Direniş bence olumsuz sonuçlandı. Kazanım denemez aldıklarımıza. İşten atılan arkadaşlar işlerine geri döndü. Sonuçta kayıp vermedik. Zaten bizim olan haklarımızı almış olduk. Diğer konularda da işverenin takvimi kabul edildi. Bizim isteklerimiz olmadı.

İşveren alacaklarımızı ödemek üzere bir takvim açıklamıştı. Bu takvime bile sadık kalmadı. Alacaklarımızı taksitler halinde ödeyecekti. İlk taksidin ancak yarısını ödediler. Kalan kısmını nasıl ödeyecekleri belli değil. Öneğin ben 35 milyon civarı aldım. Her işçinin yaklaşık 100 milyon civarında alacağı var. Kaç taksit yapacaklar belli değil.

SYKB: Direnişiniz ve eylemleriniz boyunca sendika nasıl bir tutum sergiledi?

Sendika direniş sürecinde işçilerden gelen tepkiye uymak zorunda kaldı. İşçiler harekete geçtiği ölçüde sendika katılmak zorunda kaldı. Yol kesme olayında, yürüyüşlerde karar işçiden geldi. Sendika buna katılmak zorunda kaldı. İşçiden bir basınç olduğunda sendika ister istemez harekete geçiyordu.

Aslında sendikanın direnişe geçmek kararı yoktu. İşçiler kendiliğinden işi bırakma kararına vardılar. Sendikalar bazı mazeretlerle, birtakım şeylerle eylemleri ertelemeye çalıştılar. Oyalama taktikleri geliştirdiler. Geldiler, işverenin görüştük dediler ama sonuçta alacaklarımızı alamadık. Biz bunları yüzlerine vurunca da kalktılar, bağırdılar, çağırdılar ancak işçilerin kararlılığını görünce eylem kararı aldılar.

İşçilerin kendi direniş komiteleri vardı. Ancak etkili değildi. Sendikayla birlikte çalıştı. Komite içerisinde işyeri temsilcileri de vardı. Sendikanın önderliğinde hareket ediyordu. Aslında komitenin bağımsız hareket edip direnişi yükseltmesi gerekiyordu.

SYKB: İlk taksit alacağınızı tam olarak alamadığınızı söylediniz. Buna karşı sendikanın tavrı ne oldu?

Sendika "Ancak bu kadar olabilir" diyor. "İşimizi geri aldık, bunu koruyalım" diyor. "Direnişi kazandık. Kazanımları koruyalım" diyor. Onlara göre işimizi korumak taviz vermekle mümkün. "İş barışını koruyalım" diye iki de bir de söylev veriyorlar. İş barışını korumak bizim sessizliğimizle mi sağlanacak?

SYKB: Direnişiniz sırasında karşılaştığınız diğer zorluklar nelerdi?

İşveren "Onların maaşı çok. 35 milyon maaş alıyorlar" diye propaganda yapıyor. Bazı insanlar da direnişimiz karşısında "Zaten onların maaşı çok. Bir de iş bırakıyorlar. Devlet onlara nereden para bulsun?" diyorlardı. Sorun, bizim az ya da çok maaş almamız değil. Sorun sistem sorunu. İşsizliğin kaynağı da, düşük ücretin kaynağı da sermaye. Bizi bu yolla bölmeye çalışıyorlar. Gerçekte de yüksek maaş aldığımız yok. Bu tür yalan kampanyaları ile karşılaştık.

Bazı işçiler, "Beni atamazlar" ya da "Atarlarsa atsinlar, paramı alır giderim" havasındalar. Yaptıkları işin niteliğine ya da alacakları tazminata güveniyorlar. Mücadeleye katılmıyorlar. Bizim yanımızda yer almıyorlar. Onlardan bir güç alamıyoruz. Bu anlayışı kırmak gerekiyor. Tek başına kurtuluş olmayacağını göstermek gerekiyor.

İşçiler arasında düzen partilerinden beklentileri olanlar var. Bu bizim mücadelemizi bölen başka bir faktör. Özellikle SHP ve DSP yanlısı işçiler var.

Kazanmak için doğru hedefler belirleyip, bunlara ulaşmak için kararlı olmak gerekiyor. Eylem türlerini iyi belirlemek gerekiyor. Biz hizmet sektöründe çalışıyoruz. Niçin iş bıraktığımızı halka iyi anlatmak zorundayız. Bu yönde kitle çalışması yapmalıyız. Semtlerde çalışmak gerekiyor. Sendikadan bağımsız bir direniş komitesi oluşturulmalı. Diğer işçi ve emekçilerin dayanışmasını örgütlemeli.

İşkolu olarak diğer belediyelerle kopuk olmasa da zayıf ilişkilerimiz var. Mesela biz Küçükçekmece işçileri Eminönü Belediyesi'nde süren direnişe çok az bir katılımla ziyarete gittik. Şişli Belediyesi'ne ancak üç-beş kişi gidebildik. Gebze'ye keza öyle. Bizim belediyelerde bir dayanışma, bir güç yaratmamız gerekiyor. Öncü işçiler bunun çalışmasını yapmalı.

SYKB: Direniş sonrası işyerinde nasıl gelişmeler yaşandı?

Direniş sonrası işverenin baskıları arttı. İşe beş dakika geç kalsak hemen savunma istiyorlar. Tehdit ediyorlar. Yeni bir müdür atıldılar. Sürekli iş denetimi başlattılar. En

ufak bahanelerle soruşturma açıp savunma istiyorlar.

Liste hazırladılar. Bu listeye göre zorunlu izin kullanıyorlar. İşten ayrılmanız için uğraşıyorlar. Sürekli "İşten ayrılmanız için tazminatları hazır. Bugün ayrılın paralarınızı alın." diyorlar. Buna kapılan işçiler var. Ayrılanlar var.

Taşeron firma hala çalışıyor. Sendika bize taşeron firmanın sözleşmesinin daha bitmediğini, süresinin olduğunu söylüyor. Güya süresi bitince gidecekmis. Bırakabilir de, ancak işveren taşeron sistemini getirmeye çalışıyor, birkaç kez denedi bundan sonra da deneyecektir. Toplu sözleşme döneminde gündeme getirebilir. Bunu bize karşı bir tehdit unsuru olarak kullanabilir. Sendika, taşeron saldırısına karşı sürekli sokmayacağız, izin vermeyeceğiz diyor. Ancak, buna yönelik hazırlıkları yok. İşçilerde de buna yönelik bir hazırlık yok. İşçiler bu tür bir saldırıya karşı önceden biraraya gelmeli, hazırlık yapmalıdır.

Bizim toplu iş sözleşmelerimiz iki yılı kapsıyor. Bu iki yıllık sözleşmelerde ilk yıl için bir zam belirleniyor. İkinci yıl içinse ara zam oranı belirleniyor. Yakında yeni sözleşme görüşmeleri başlıyor. Şubat 14'de ilk oturum yapılabilir.

İşveren toplu iş sözleşme dönemlerini kısaltıp altı aya indirmek istiyor. Aslında bu bizim için olumlu sayılabilecek bir şey. Ancak işveren bunun altında bir saldırı planlıyor. Toplu iş sözleşmelerini kısa tutup, dayatmak istediklerini kısa süre içerisinde sözleşmeye koymak istiyor. İki yıllık sözleşmeler işvereni bağlıyor. Kısa sözleşme dönemlerini bir silah olarak kullanmaya çalışıyor.

SYKB: Devrimcilerin ve sosyalistlerin Küçükçekmece işçileri ile olan ilişkilerini ve direnişe müdahalelerini nasıl değerlendiriyorsun?

Devrimcilerin direnişimize gelmesi olumlu bir etki yarattı. Destek ve dayanışma ziyaretleri yaptılar. İşçiler zaten böyle bir desteği bekliyorlar, bu destekten güç alıyorlar. Direnişe sizler de geldiniz. Direniş boyunca ve sonrası Belediye'ye sürekli geldiniz. Bir çok işçi arkadaşla diyalog kurunuz. Sizin çok etkiniz oldu. Bundan sonra devam etmelisiniz. İşçilerle konuşmayı, onları bilinçlendirmeyi sürdürmelisiniz.

SYKB: Seçimler yapıldı. Seçimlerdeki tavrın neydi?

Seçimlerde boş oy kullandım. Düzen partilerinin birbirinden farkı yok. Hepsi aynı. Hangisi gelirse gelsin değişen bir şey olmayacak. Seçimler bir çözüm olmadı, olamazdı.

SYKB: Seçim sonrası sermayenin her alanda saldırıları arttı. Devlet terörü tırmanıyor. Bu saldırılara işçi sınıfının cevabı ne olmalı?

Saldırıları yoğunlaşıyor, daha da çoğalacak. İşte görüyoruz, gazeteci Metin Göktepe öldürüldü. Cezaevlerinde saldırılar var. Kaybetmeleri yaşıyoruz. Biz sessiz

kaldıkça bunlar çoğalacak. Örgütlenerek sesimizi yükseltmek zorundayız.

Saldırıları karşı birlikteliği yakalamak gerekiyor. Bu birlikteliğin, bu dayanışmanın çalışmasını yapmak gerekiyor. Yoksa sermayenin isteklerine boyun bükme zorunda kalacağız.

SYKB: Sermaye devletin işçi ve emekçilere yönelik şovenist propagandalarının, Küçükçekmece Belediyesi'nde etkisi nedir?

Bu politikarlardan etkilenenler elbette var. Çekmece işçileri arasında ülkücü işçiler de var. Ancak, ülkücü politikaları etrafında çalışma yürütemiyorlar. Açıkta fikirlerini savunamıyorlar. Fazla bir etkileri yok.

Şovenizm işçi sınıfı içerisinde ayrım yaratır. Ortak mücadelemizde ayrılık yaratır. Şovenist politikalar mücadelenin gücünü bölmek için kullanılıyor. Bu soruna karşı sınıf bakışıyla davranmak gerekiyor. Hepimiz sömürülüyoruz. İşçi sınıfının vatani olmaz. Bu politikalara karşı durmalıyız.

SYKB: Son günlerde gündemi kaplayan bir "Kayalık Krizi" var. Bu konu da ne düşünüyorsunuz?

Bu politikacıların bir oyunudur. Üç-beş kayalık. İster Yunanistan bayrak dicsin, ister Türkiye. Ne farkeder? Gündemi değiştirmek için uğraşıyorlar. İnsanların dikkatlerini oraya çekmek istiyorlar. Mesela feribot kaçırma olayı da öyleydi. Metin Göktepe olayına göstermedikleri ilgiyi feribota gösterdiler. İşledikleri cinayetin üzerini kapattılar.

Bir de olayı "kahraman Türk askeri" gibi şeylerle milliyetçiliğe döküyorlar. Milliyetçilik propagandası yapıyorlar. Politikacılar kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyorlar. Öneğin Deniz Baykal bu kayalık olayını kendine puan toplamak için kullandı.

SYKB: Sizin örgütlü olduğunuz Genel-İş'in de bağlı olduğu DİSK geçtiğimiz günlerde olağanüstü kongre topladı. Ne gibi bir sonuç bekliyorsunuz bu kongreden?

DİSK iyice geriye düştü. Hiçbir çalışma, örgütlenme yapmıyor. Eylemsiz kalıyor. Türk İş bile daha fazla eylemlik içerisinde. Bu genel kurul sonrasında da değişen bir şey olmayacaktır. Hepsi sendika ağası. Mücadeleyi yükseltmek bir yana, engel oluyolar.

SYKB: Kürt halkının haklı mücadelesinde işçi sınıfının rolü ne olmalı?

Kürt sorunun çözümü için sınıfsal temelde yaklaşmak gerekiyor. İşçi sınıfının mücadelesi bu sorunu nihai olarak çözecektir.

Bugün Kürt hareketinin temsilcileri, çözüm arayışları için ABD'ye, emperyalistlere gidiyorlar. Sürekli barış, barış diyorlar. Ancak barışın sağlanmasının yolu bu değil. Bunun için işçi sınıfının desteğini almak, mücadelesini yükseltmek gerekiyor.

Aras Kargo Direnişiyle Dayanışma Gecesi Yapıldı

YAŞASIN SINIF DAYANIŞMASI!

İstanbul/Alibeyköy'de süren Aras Kargo Direnişi 250. gününe yaklaşıyor. Ankara Aras Kargo işçilerinin militan '94 çıkışının da moral gücüyle beslenen uzun soluklu ve kararlı mücadele geleneği bugün İstanbul'da yaşıyor.

Bu direnişe gelir sağlamak ve dayanışmayı geliştirmek için *DISK Nakliyat-İş* tarafından *Aras Kargo Direnişi ile Dayanışma Gecesi* yapıldı. 27 Ocak'ta, Bahçelievler Zafer Sineması'nda yapılan geceye, başta direnişte olan İzmir Gerçek Nakliyat işçileri olmak üzere bir çok işletmeden emekçiler ve devrimciler katıldı. Yaklaşık 800 kişinin katıldığı gecede atmosferi daha çok devrimci grupların katılımı belirledi. Komünist hareketin geceye politik hazırlığı, örgütlü ve kitlesel katılımı salona hakimdi. Komünistler dışında geceye, *Devrimci Mücadele ve Alinteri* okurları belli bir hazırlık ve kitlesellikle gelmişlerdi. Popülist hareketin diğer bazı versiyonları ise bu işçi dayanışması gecesinde ya yoktular, ya da sınırlı bir katılım sağlamışlardı.

Gecenin daha başında bir işçi dayanışma gecesinin ruhuna yakışmayan ve ondan öte bu ruhu parçalayıcı gelişmeler yaşandı. Geceye katılan bir grup *Atılım* okuru, salonda açılan *Proleter Halkın Birliği* pankartını indirmek ve *PHB* okurlarını gecedan atmak için şiddete baş vurdular. Bir kaç kez tekrar eden saldırılara, biz komünistler, *Alinteri* okuru devrimcilerle birlikte müdahale ettik. Fiili olarak bu saldırıların önüne geçerek, bir anlamda gecenin dağılmasına sebep olabilecek bir gelişmeyi önledik. Yine de bu olaylar sırasında bir çok işçi ve emekçi, aileleri ile birlikte salonu terk etti.

Başlangıçta yaşanan olumsuz

olayların ardında gece tüm devrim ve işçi sınıfı şehitleri adına yapılan saygı duruşu ile başladı. Gecede bazı sanatçılar, devrimci-yurtsever müzik grupları, Sivas'tan bir halk oyunları ekibi, MKM Çocuk Korosu ve bir tiyatro ekibi etkinlikte bulundular. Özellikle MKM Çocuk Korosu salonda özel bir dikkat ve sessizlikle dinlendi. Her dilden barış ve kardeşlik şarkıları söyleyen çocuklar salonda enternasyonal dayanışma ruhunu yaşattılar.

Biz komünistler, gece boyunca, sanatçıların etkinliklerinin ve konuşmalarının bütünlüğünü de bozmamaya dikkat ederek şiarlarımızı haykırdık. Metin GÖKTEPE'nin ağabeyi konuşurken salon "Metin'in Katili Sermaye Devleti!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Ümraniye Şehitleri Ölümsüzdür!" ve "Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük!" sloganlarıyla cınladı. Faşist Türk Metal Sendikası'nın ihanetini yaşıyan Armatür işgalcilerinin mesajı okunurken diğer devrimcilerle birlikte yükselttiğimiz "Kahrolsun Sendika Ağaları!" şiarı her nedense salonda bulunan bazılarında bir rahatsızlık yarattı.

Geceye katılan işçi

tiyatrosunun sergilediği; maden işçilerinin mücadelesini canlandıran ve günümüze mesajlar gönderen oyunları büyük bir ilgi ile izlendi. Yer yer coşkuyla alkışlandı, yer yer sloganlarla desteklendi. Bu gösteri sonrasında savaş çağrımızı yineledik: "İşçi Sınıfı Savaşacak! Sosyalizm Kazanacak!"

Gecede yukarıda sayılanlar dışında atılan diğer sloganlar ise şunlardı: "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Halkların Kardeşliği Sosyalizmde!", "Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!", "Kahrolsun Sömürgecilik! Eşitlik, Özgürlük, Gönüllü Birlik!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Özgürlük/Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!"

Gece, nakliye ve taşımacılık işkolunda Nakliyat İş Sendikası'na bağlı işyerlerinde geçmişten bugüne yaşanan direnişlerin anlatıldığı bir dia gösteri ile sona erdi.

Aras Kargo İşçileriyle Dayanışmaya!

(...)

EKİM imzalı 3 ayrı pankart salonu süslüyordu. ("Yaşasın Devrim! Yaşasın Sosyalizm!", "İşçi Sınıfı Savaşacak! Sosyalizm Kazanacak!" ve "Aras Kargo İşçileriyle Dayanışmaya! Yaşasın Sınıf Dayanışması!") *Ekim Gençliği* imzalı "İşçi Sınıfı Savaşacak! Sosyalizm Kazanacak!" *Kızıl Bayrak* imzalı "Tek Yol Devrim! Kurtuluş Sosyalizm!" ve sosyalist kamu çalışanlarının imzasız olarak astığı "Sermayenin Saldırılarını Püskürtünceye Kadar GREV!" pankartları salonun çeşitli yerlerinde dalgalandı. *EKİM*'in geceye yönelik olarak hazırladığı kuşlar katılımcı kitle tarafından sahiplenildi.

Geceye bir çok devrimci grup, aydın ve kitle örgütünün yanısıra *Rumeli Yakası*'ndan *EKİM*'ciler, *Ekimci Genç Komünistler*, *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* mesajlar göndermişti. Her mesajı coşkuyla ve bir sloganla karşıladık. "Ekim! Devrim! Sosyalizm!", "Kızıl Bayrak Yüksелеcek, Sosyalizm Kazanacak!", "Devrimin, Sosyalizmin Bayrağı Ellerimizde!" ve "İşçiler Ekim'e, Parti İnşaya!" sloganları komünistlerin mesajlarını kucaklayıp salona taşıdılar.

Komünistler olarak, sloganlarımızla, mesajlarımızla, tüm salona yayılan *EKİM* ve *Kızıl Bayrak* imzalı kuşlamalarla, salonu kuşatan pankartlarımızla, gecenin başındaki olumsuzluğa müdahalemiz sırasında ortaya koyduğumuz

tutarlı ve disiplinli devrimci tavırla ve nihayet programın akışı içinde gösterdiğimiz devrimci coşku ve katılımımızın toplam düzeyi ile gecenin etkin bir katılımcısı olduk.

Aras Kargo Direnişçileri, İhtilalci İşçi Partisini İnşa Kavgasına!

Gecenin düzenleyicisi *DISK/Nakliyat-İş Sendikası* Başkanı *DISK* Gn. Kurulu'na katıldığı için geceye geç bir saatte geldi. Yaptığı konuşmada önce Aras Kargo direniş geleneğinden ve *Nakliyat-İş*'in mücadeleci geçmişinden bahsetti. Bir kaç kez *DISK* Genel Kurulu'na da gönderme yapan Başkan ne yazık ki, işçi sınıfının böyle bir dayanışma gecesinde, işçilerin birliğini ve dayanışmasını ön plana çıkaran bir konuşma yapmadı. Daha çok, sendikalarının övgüsü ve devrimci sendikal muhalefetin ihtiyacı

üzerinden, Aras Kargo direnişine yönelik bir konuşmayı tercih etti.

Gerek başkanın, gerekse de *Nakliyat-İş* üzerinden politika üretmeye çalışanların kaçırıldıkları temel bir nokta var. Sınıf politikaları, sınıf hareketinin ihtiyaçlarıyla belirlenir. İçinden geçtiğimiz bu dönemde Aras Kargo gibi mevzi direnişlerin sınıf hareketi için taşıdıkları önem *DISK* içi sendikal bir muhalefet zemini olmasında değil, tam da sınıf hareketinin sıçratılması için bir basamak olmasında anlam kazanır.

Bugün asıl öne çıkarılması gereken; mevzi direnişlerin militan ve kararlı mücadelesinin örgütleyeceği dayanışma ve yaygınlaştıracağı mücadele ruhu olmalıdır. "Devrimci sendikal muhalefet" yaratmak adına, mevzi direniş ajitasyonunu sendikal sınırlar içerisine hapsedip kısırlaştırmak değil. Belirtmek gerekir; yıllardır döne döne yakıcı ihtiyacından bahsedilen devrimci sendikal muhalefetin sağlam bir temelde yaratılması ve yaşatılması da ancak böyle mümkündür.

Aras Kargo Direnişçileri ve onların onurlu mücadelesine emeği geçen devrimciler bilmelidir ki;

Bugün sınıf hareketinin temel ihtiyacı devrimci bir önderlik altında birleşik-politik-militan eylemin örgütlenbilmesidir. Bu ise; *DISK* içerisinde verilecek sendikalist mücadele ile sınırlı bir çalışma ile kazanılamaz. İşçi sınıfının bağımsız öz örgütlenmelerini yaratmak ve birleştirmek ve bu bağımsızlığın biricik politik güvencesi olan illegal-ihtilalci işçi partisini örgütlemek; yakıcı görev budur.

Ankara Tekel Altaş Kargo'da Direniş...

Kısa bir süre önce Ankara TEKEL'de nakliye işçileri direnişe geçtiler. Nakliyat İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler işverenin saldırılarına karşı kazanıncaya dek grev diyorlar. Bu direnişte yer alan, aynı zamanda Nakliyat İş sendikasında görevli bir işçi ile yaptığımız röportajı kısaltarak yayınlıyoruz.

SYKB: Direnişiniz nasıl başladı, kaç gündür devam ediyor?

Üç hafta önce fabrikamızda sendikalaşma faaliyeti gösteren beş arkadaşımızın işten atılması üzerine, üç gün önce direnişe başladık. İşten atılan arkadaşlarımızın geri alınması ve ekonomik ve sosyal haklarımızın kabul edilmesi için direnişe geçtik.

SYKB: Fabrikada kaç işçi çalışıyor?

28 işçi çalışıyor. Eskiden işçiler maaş sistemine göre, normal tempoda çalışıyordu. Üretimi artırmak için işveren maaşlı sistemi kaldırıp tonaj ödeme sistemine geçti. Biranın kaç ton üretildiğine göre ücret alıyoruz.

Gerekirse çıkarına uymadığı için işçileri kapı dışarı ediyor. Normalde bir işçinin bir seneye içinde 15 günlük izin hakkı vardır. İşçiler bir yılını doldurup işverenden izin istediklerinde işveren "İşçisiniz, kendi aranızda diğer arkadaşlarımızla birbirinizi idare ederek halledin" diyor.

SYKB: Çalışma koşulları nasıl?

Sabah 7:30'da gelip, akşam 18:30'da gidiyoruz. Yani 11 saat. Şu anda hiçbir sosyal hakkımız yok, senelik izin kullanma hakkı dahil. Amacımız toplu iş sözleşmesini imzalamak ve bunun içerisinde sosyal haklarımızı da kazanmak.

SYKB: Atılan işçilerin geri alınması dışında öne sürdüğünüz talepler nelerdir?

İlk başta bizim amacımız işçilerin iş güvenliğini sağlamak. Artı örgütlü bir toplum yaratmak. İşyerinde aldığımız yetki var. Yetkimiz Çalışma Bakanlığı'nda yasal prosedür olarak işliyor. Biz işverene görüşmemizde de belirttik. Arkadaşlarımız işine geri dönsün, bizim zaten yasal prosedürümüz işliyor. Zaten işveren de taşeron olduğu için aldığı ücret belli. Ücrete göre işçilerin haklarını isteyeceğiz. Yani gerek sosyal, gerek ekonomik, gerek demokratik olarak...

SYKB: Diğer Tekel işçileriyle ya da daha farklı işçilerle görüşmeleriniz oldu mu?

Tekel'in kadrolu işçileriyle şu an görüşmemiz var. Yani onların da bize destekleri var. Yavaş yavaş destek görmeye başladık.

SYKB: Onlar kendi işyerlerinde bunu nasıl ortaya koyacaklar?

İş kırma anlamında destek gelecek.

Yeni insanları biz ikna edemiyorsak, kaçırma noktasında baskı yapacaklar. Bunun yanında kendi işlerini yavaşlatacaklar.

SYKB: Direnişiniz işvereni ne kadar etkiledi?

Direnişimizin başlaması ve Ramazan dolayısıyla Tekel işinde belli bir aksama oldu. Aldığımız bilgilere göre Sincan'daki Tekel deposunda 10 tane tır dolu halde durmaktadır. İşveren tam anlamıyla köşeye sıkışmış durumda. CHP il yönetiminde bulunan ve kendisini demokratım diye nitelendiren bir insan.

Burada amacımız işçilerin sadece ekonomik haklarını savunmak değil. Örgütlü toplum istiyoruz. Önce insanların örgütlü olması lazım. Ekonomik-sosyal hakların gelmesi bununla mümkün. İnsanlar nasıl yaşarlarsa o şekilde düşünürler. Eğer insanlar örgütlü bir şekilde yaşarlarsa örgütlü bir şekilde düşünürler. Gelişen anti-demokratik yasalara, zamlara, zulümlere dur diyecek bir yapıya sahip olabilirler. Bizim sendikal politikamız da bu. Ankara'da 12 Eylül faşizminden sonra Nakliyat-İş Sendikası olarak ilk işyeri işgalini gerçekleştiren bizleriz. Şanlı Aras Kargo eylemini gerçekten işçi sınıfına yarasır bir şekilde yürüten yine bizleriz. Yine aynı şekilde İzmir'de Gerçek Nakliyat İnşaat Şirketi'nde 72 gündür direnişi sürdüren yine bizleriz.

SYKB: Peki grevci işçilere sendika olarak ne düzeyde yardımlarda bulunuyorsunuz? Grevin maddi bilançosu şu ana kadar nedir?

Her yönden destekte bulunuyoruz. Yani bizim hesaplarımız yalnız grevde bulunan işçilere değil, Türkiye işçi sınıfına açık. İnsanların somut ihtiyaçları, kirası, çocuğu çocuğunun okul ihtiyaçlarını elimizden geldiği kadar karşılamaya çalışıyoruz. Ama bu yeterli olmuyor. Grev ve direnişimizin harcaması bugüne dek yaklaşık 2 milyarı buldu. Bu açıdan da desteğe ihtiyacımız var. Devrimci arkadaşlar bu konuda tam anlamıyla duyarlı davranmıyor, bu da bir eksiklik...

SY Kızıl Bayrak / Ankara

Bu Pazar Pazarda Eylem Yaptık...

Kriz içerisinde debelenen düzen çırpındıkça batıyor. Bu bataktan işçi ve emekçilerin omuzlarına basarak kurtulmayı düşünüyor. Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için yeni saldırılar düzenliyor.

24 Aralık seçimleri yapıldı. Daha hükümet kurulmadan yeni sömürü ve zulüm paketleri yeni yıl hediyesi olarak "ufak ufak" uygulanmaya kondu.

Çaydan şekere, elektrikten benzine kadar %100'lere varan zam paketleri açıldı. Ardından devlet terörü dizginsiz biçimde tırmandı. Ümraniye Cezaevi'nde katliam, gazeteci Metin Göktepe'nin gözaltında katledilmesi, şehit cenazelerine polis saldırıları vb. vb.

Bu saldırılara karşı komünistler, başka devrimci gruplarla beraber Şirinevler'de bir çalışma yürüttüler. EKİM, TİKB, MLKP taraftarları ve Özgürlük Dergisi okurları tarafından birlikte yürütülen çalışmada onbin dolayında bildiri dağıtıldı. Dağıtım esas olarak Şirinevler ve çevresinde yoğun olarak bulunan tekstil atölyelerine ve başka işletmelerdeki işçilere oldu. Ev gezileri, kahve konuşmaları yapıldı. Bu çalışma

Şirinevler'de pazarla yapılan bir korsan gösteri ile sonuçlandırıldı.

Eylem "Zamlara Hayır!" sloganıyla başladı. Sloganla beraber Pazar yerine dağılmış olan duran otuz kadar devrimci ve komünist toplanarak yürümeye başladı. "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!" ve "Zamlara Karşı Sokağa, Eyleme Mücadeleye!" yazılı iki pankart açılmıştı. Bu sırada devrimci ve komünistler pazardaki insanlara yönelik düzeni teşhir eden konuşmalar yaptı. Bildiri dağıtıldı. "Kırlı Savaşa Hayır!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Devrimciler Öldü Yaşasın Devrim!", "Tek Yol Devrim, Kurtuluş Sosyalizm!" sloganları atıldı.

Pazar yerindeki insanlar ve esnaf eylemimize sıcak ilgi gösterdi. Bildirilere ilgi büyüktü. Alkışlayan, bizimle beraber yürümeye bile izleyen çok sayıda insan vardı. İnsanlar "Helal olsun", "Çok iyi yapıyorsunuz", "Haklısınız" gibi tepkilerini bulundukları yerden bağırarak ifade ediyorlardı.

Pankartlar pazar yerindeki direklerle asıldı ve eylem bitirildi.

Yeni 5 Nisanlar Kapıda SUSMAK ÇARE DEĞİL! ÇARE KARŞI KOYMAKTA!

"Ekonomi çıkmazda. Kemer sıkma gerek." Kendimizi bildik bileli bu yalanlarla uyutulduk, uyutuluyoruz.

5 Nisan kararları öncesinde ve sonrasında da öyleydi. Yine ekonomi kriz içindeydi. Düşük kıması gerekiyordu ve krizin faurunu yine bizim sırtımıza yükledi. Yani birleştiren kemer sıkması gerekiyordu. Sesi çıkmayan, çıksa da çok çız katan. istendiğinde başına vurulup lokması alınabilen bizdik.

Nedense sıfır sözleşmeler, itaatenleştirme, sendikasılaştırma, işsizlik ve özelleştirme, paralı eğitim, maasızın çoğunun elimize gelmeden alıp giden vergiler hep bize kalır.

Nedense kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen kırlı savaşa, bank şikâyetlere, dış borçlara, IMF'ye para vardır. Sıra bizlere, yani işçiyi memura, küçük esnafa, emekçiye gelince kasada verecek tek kurşu yoktur.

Biz kemerleri sıkı sıkıya hal olmaştık Sabancı'nın yıllık kâr %400'leri bulabiliyor. Ondan geri kalmayan V. Koç da televizyona çıkıp gözümüzün içine baka baka sandıktan ben çıkacağım diyebiliyor.

Doğru söylüyor. Sandıktan kim çıkarsa çıkın onun kârı katlanmaya devam edecektir. Sandık gözümüzün boyanması için bir oyundu sadece.

Seçimler yapıldı. Düzen partilerinin hiçbir yeterli oy alamadı. Sermayedarlar şimdilerde 5 Nisan'ı araçları yeni sömürü paketlerinin uygulanmasında kullanacakları hükümeti kurnaya çalışıyorlar.

Ve '96 yılında da sermayenin bizlere hediyesi her zaman oldu bu gibi zam. Benzerden telefona, elektrikten ulaşım kadar %100'lere varan zam, ayrıca bu zamların ucuzluk, kalite düşüşü... gelecek denen Gümrük Birliği ile beraber gelmesi bizler için Gümrük Birliği'nin bizi Avrupa'ya değil, Avrupa'nın kölesi yapacağını göstermesi olası gerek. Ne güzel. Çifte yılbaşı hediyesi.

Bir yandan krizin faurunu bize ödetmek için yürüttükleri ekonomik saldırı

paketleri, diğer yandan sesimizi çıkarmamızı, haklarımız ve özgürlüklerimiz için mücadele etmemizi için terör uygulamaları. Seçimlerin hemen ardından devrimci tutsaklara yönelik saldırılar da bu terör uygulamalarının bir parçasıdır. Sermayenin terör devleti Ümraniye'de 3 devrimci tutsağı katlederek gerçek yüzünü gösterdi.

Düzen karşı mücadele verdikleri için zindanlara atılan devrimci tutsaklar bizim evlatlarımız, kardeşlerimiz, arkadaşlarımızdır. Onlar kurtuluşumuz için bedel ödemeyi göze alan ve öne atılan dostlarımızdır. Ve bugün bu saldırılar karşısında yine kavgaya bayrakları yükselttiler ve bize örnek oluyorlar. Onların onurlu direnişlerine destek olmalı; işyerlerimizde, mahallelerde, bulduğumuz her yerde katliamlara karşı çıkmalı ve tepkimizi dile getirmeliyiz.

İşçiler Emekçiler!

Bizler şunu biliyoruz. Bu düzen sömürü düzenidir. Bu devlet sermayenin devleridir. Sessiz kalacak olursak tüm bunların arkası gelecektir. Sesimizi yükseltmeli, devrimci tutsakların yaptığı gibi kavgaya bayraklarımızı yükseltmeliyiz. Bu böyle gitmemeli! Gitmeyecek!

O halde bu oyuna son vermek için ayağa kalkalım. Bilelim ki: tüm bunlar kader değildir. Kendi gücümüze güvenelim. Bizleri kurmacak olan kendi kollarımızdır.

Seçimlerden hemen sonra başlayan bu zam furusması karşı sessiz kalmayacağımızı gösterelim. "Yeni 5 Nisan'ı hayır!" diyelim. Üstelik bunu tam da 24 Ocak kararlarının yıldönümünde yapalım.

24 Ocak'ta sokaklarda ölüm, Zamlara Hayır! Kırlı Savaşa Hayır! Sermayenin Zulüm Devletinden Hak Dileme! Hak ve Özgürlükler İçin Sokağa, Eyleme, Mücadeleye! Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!

Şirinevler'den emekçiler

Tütün Üreticisi ve Çalışanına Saldırı: TEKEL Emperyalist ve İşbirlikçi Sermayeye Peşkeş Çekiliyor!

Sigarada devlet tekellerinin kaldırılması yeni bir olgu değil. '80 darbecilerinin başlattığı süreç alttan alta, ama hızlı adımlarla ilerletildi. Bugün iş, son darbenin vurulmasına kaldı.

Önce (1984'te) yabancı sigaranın satışı serbest bırakıldı. Ardından Türkiye'de üretilmeleri. Bunun doğal sonuçlarından birisi de yabancı tütün alımının başlatılması olacaktı. Böylece sadece yabancı sigara üretiminden değil, Tekel'in 2000 ve

2001 sigaralarında kullandığı Amerikan Virginia ve Burley tipi tütün ithali de başlamış oldu. Bunun kendisi, yerli tütün üretimi ve satışında belirgin bir düşüş demektir. Yerli tütün üretiminin denetlenmesi bu aşamada, doğal olarak, Tekel'e düşüyordu. Böylece Tekel, ilk kez, üretim alanı ve miktarı konusunda üreticileri bağlayan kararlar almaya başladı. Bazı üretim bölgelerinde sulu üretimi yasakladı. Miktarına da sınır

getirdi. Belirli kilonun üzerindeki ürünü satın almayarak da, kararlarının denetimini garantiye aldı.

Bu gelişmeler kuşkusuz, kağıt üzerindeki kadar tek düze yaşanmıyordu. Sadece üretim sınırlaması değil, devlet bürokrasisinde de bilinen işleyiş, özellikle küçük üreticiyi (kıracı çiftçiyi) perişan etmeye yetiyordu. Üretim yapılacak tarlaların kiralınması ve üretime hazırlanması tamamıyla iklime bağlyken arazi belirleme zamanı Tekel bürokrasisinin keyfine kaldığından, ikisi arasına aylar girince aile tarımıyla geçinen küçük üretici, kiralayıpta kullanmadığı tarlalarla başbaşa kalabiliyordu. Tütün satın alınmasıyla başbaşa giden bu üretim kısıtlamasının etkilediği önemli bir kesim de, büyük çaplı üretimde çalıştırılan mevsimlik işçilerdir. Önemli bir bölümü çevrenin topraksız köylülerinden oluşan mevsimlik tarım işçileri üretimin düşürülmesine paralel olarak işsizleştirilmişlerdir. Gizli işsizliğin zaten çok yaygın olduğu kırsal alanda, bu, sefaleti artıran bir etken olarak ayrıca inceleme konusudur. Bunlar tütünde özelleştirmenin bugün kadarki aşamalarının çok dar bir özeti olarak görülmelidir. On yılı aşkın bir zamana yayılarak ve adım adım gerçekleştirildiği için çok dikkat çekmeyen bu uygulama, aslında, alandaki özelleştirmenin hızla gerçekleştirilmesinin zemini tamamıyla döşemiş oldu.

Tekel'in ve çeşitli yabancı/yerli (Sabancı Holding) tekellerin ürünleri arasında 10 yıl süren "serbest" yarış sonunda, bugün hangi sigaraların en fazla tüketildiği, hangi tekellerin bu yarışın galibi konumuna yükseldiği belirlenmiş olmalıdır. Nitekim, işçi/emekçi kamuoyundan gizli yürütülen pazarlıklarla Tekel'e ait çeşitli sigara fabrikaları çoktan görücüye çıkarılmış bulunuyor. Cibali'de olduğu gibi, kimisi için kapatılma kararı da çoktan verilmiştir kuşkusuz. Tekel'in hakimiyeti başlıca iki alanda parçalanmaya çalışılıyor. Birincisi Tekel'in ürettiği Samsun, Yeni Harman, 2001 gibi "önemli" markaların lisans haklarının; ikincisi de sigara fabrikalarının satın alınması yoluyla. "Çok gizli" yürütülen pazarlıklardan basına sızan bilgilere göre uluslararası firmalardan birisi, Akhisar Sigara Fabrikası'yla Y. Harman ve Samsun'un lisans haklarına talip. Bir başka firma ise gene Tekel'in Samsun Balca(???) yapımı yeni bitmiş fabrikasına. Bu aynı firma 2001'in lisans haklarına da talip durumda.

Sigara üretiminde özelleştirmenin Tekel'in parça parça yutulması şeklinde süreci görüyor. Bunun uluslararası tekeller arası bir rekabeti kızıştırdığı açıktır. Ama öte yandan bu aynı tekeller, yabancı tütün alımı (ithali) konusunda elele vermeyi de rahatlıkla başarıyorlar. Bugün, Türkiye'de yabancı sigara üretimi yapan firmalar (Sabancı başta olmak üzere) Virginia ve Burley tipi tütünden alınan %25 gümrüğün kaldırılması için basınç uygulamakta. Tamamıyla IMF direktifleriyle hareket ettiği artık açıkça bilinen hükümetler için "basınç" sözü ne kadar doğru olursa.

Sermaye Medyası Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin Kuruluşunu Kutluyor

ÖDP - Gevşek Bir Demokratik Muhalefet Platformu

Türkiye solunun her zaman reformist olan bazı kesimleri ile 12 Eylül'ün basıncı altında legalist tasfiyeci dağılmayı en kaba biçimde yaşayarak reformizme kayan kesimlerinin önemli bir bölümü, bugün Özgürlük ve Dayanışma Partisi çatısı altında bir araya gelmiş bulunuyorlar. Uzun bir "mücadele" süreci sonucunda bir araya gelmeyi başaran bu reformist bulamacın siyaset sahnesinde hangi role soyunduğunu anlamak için fazla çaba harcamak gerekmiyor. Özgürlük, demokrasi, insan hakları, barış vb., eksenli bir mücadele platformu üzerinden kendini tanımlayan bu yeni oluşum, ilerici-demokrat bir muhalefet hareketi olmanın bir adım ötesine geçemiyor. Bu çıplak gözle bile görülebilen bir kaba gerçek olduğu içindir ki, komünistlere ve devrimcilere sonsuz kin ve nefret duyan sermaye medyası, ÖDP'yi kutlamakta, devrim kaçkınlarını solun liderleri diye reklam etmekte bir an bile tereddüt etmiyor.

Kendi ifadeleriyle "içinde sosyalistlerin de yer alacağı" bu demokratik muhalefet cephesi "emek eksenli" bir mücadele yürütecek. Fakat bu "emek eksenli" mücadele sosyalizm mücadelesi olmayacak! Çünkü öncelikle bir "geçiş süreci"ni yaşamak, "solun yitirmiş bulunduğu meşruiyeti kazanmak" ve "marjinallikten" kurtulmak gerekiyor. Bunun için de, "sistemden rahatsız olan muhalif kesimleri" birleştirecek bir "genişlik"e ve "esneklik"e sahip olmak, yani legal platformlarda ve barışçıl bir çerçevede kitlelerin geri eğilimleri üzerinden politika yapmak gerekiyor.

Devrimden ve Devrimci Örgütten Kaçanların Partisi

Karşı devrimin baskısı altında devrimci mücadelenin zorluklarından kaçanların, devrime ve sosyalizme

inancını yitirenlerin, yığınların, yorgunların ve kaçakların toplanma merkezi haline gelen ÖDP'de kimler yok ki. TİP, TSİP, TKP artıklarından Kurtuluş ve TKEP'e, troçkistlerden, feministlerden çevrecilere ve nihayet Dev-Yol'culara kadar genişleyen bu reformist-legalist yamalı bohçayı bir araya getiren yalnızca devrimci mücadelenin ve örgütlenmenin zorluklarından kaçış olmuştur. Tüm öteki açıklamalar her türlü samimiyetten yoksun bir ikiyüzlülüğün ifadesidir. "Solun bölünmüşlüğüne aşma" doğrultusunda atılan bu sözde "ileri adım"ın gerçekte düzenin içine boylu boyunca yerleşmek anlamına geldiğini görmek için kullanılan söyleme bakmak bile yeterlidir. Tüm de burjuva düzenin içine sığın özgürlük, demokrasi, insanlık onuru, kardeşlik vb. kendi başına belirsiz ve muğlak kavramlar, "solun evrensel değerleri ve kavramları" olarak öne çıkarılmakta, "özgür ve demokratik Türkiye hedefi" ise "devrimci siyaset zemini" olarak sunulmaktadır.

Kimi bileşenleri tarafından uzun bir dönem "sosyalizm" sözcüğünün telaffuz edilip edilmemesi dahi tartışılan "aşkın ve devrimin partisi"nin misyonu, ÖDP bileşenlerinden biri olan BSP'nin başkanı Sadun Aren tarafından oldukça açık bir biçimde tanımlanmaktadır.

"Sovyetler Birliği'nin çöküşüne kadar olan dönemde sosyalistlerin stratejisini şöyle özetleyebilirim: Önce iktidar ele geçirilecek ve burjuvazi tasfiye edilerek üretim araçları kamulaştırılacak, sonra da merkezi planla ülke yönetilecek, sosyalizm kurulacaktır. Bu strateji dünyayı olduğu gibi tek tek ülkeleri de iki kampa ayırmış ve soğuk savaş yaratmıştır. Bu durumda kapitalist ülkelerde sosyalist hareket olabildiğince baskı altında tutulmuş,

zaman zaman da ağır cezalara çarptırılmıştır. Ülkemizde 1920'lerden beri süregelen sosyalist hareketin tarihi bunun en açık örneğidir. TİP'in meclise girdiği o kısa dönemde bile sosyalist harekete gerçek bir meşruiyet tanınmamıştır. TİP'liler toplumdaki soyutlanmaya çalışılmıştır. SB'nin desteğine dayanan bu strateji Sovyetlerin çökmesiyle geçerliliğini yitirmiş, yerine demokratik mücadeleler yoluyla çalışanların doğrudan yönetime katılmaları ve yavaş yavaş sosyalizmi kurlmaları biçiminde yeni bir stratejiye bırakılmıştır."

"Böylece açıkça ifade edilmemiş olmakla birlikte, ÖDP de bu yeni sosyalist stratejiyi benimsemiştir." (Hürriyet, 1 Şubat '96)

Burjuva düzenin şiddete dayalı devrim yoluyla yıkılarak iktidarın ele geçirilmesi stratejisinin reddedilerek yerine "demokratik mücadeleler yoluyla çalışanların doğrudan yönetime katılmaları ve yavaş yavaş sosyalizmi kurlmaları" stratejisinin geçirilmesinin, devrimin ve devrimci örgütlenme fikrinin kaba bir reddi olduğunu belirtmek bile gerekmiyor. Sicilli revizyonistler ile Kurtuluş, TKEP gibi devrimci mücadelenin yol, yöntem ve araçlarının reddi temelinde bir araya gelen ve dün kadar, BSP çatısı altında bulunan akımlar açısından "bu yeni sosyalist strateji"nin anlamını açıkça tanımlamak hiçbir güçlük taşıyor.

Diğer bir ÖDP bileşenini ise Geleceği Birlikte Kuralım çevresi oluşturmaktadır. Legalist tasfiyeci dağılmayı çürüme boyutlarında yaşayan bu çevre "Dev-Yol geleneği"nden geliyor ve içinde değişik eğilimleri barındırıyor. Bunların bir bölümü devrimi, sosyalizmi ve örgütlü devrimci mücadeleyi açıkça reddediyor. Diğer bir bölümü ise "gerçek bir demokrasinin kurulabilmesi köklü bir düzen değişikliğine bağlıdır, bir devrim sorunu olmaya devam etmektedir" türünden sözlerle, sözde devrimci kimliğini yitirmedikçe kanıtlamaya çalışıyor. Bunlara göre ML bir örgütlenme "uzun vadede" gereklidir. Fakat devrim uzak bir geleceğin işidir. Bugün emekçi kitlelerin ihtiyacı açık bir kitle partisidir. "Günün devrimci görevleri" masallarıyla sinsi bir biçimde örgütsüzlüğün teorisini yapan bu çevre, "illegal örgüte karşı değiliz" türünden açıklamalarla da bilinçleri bulandırmaya çalışıyor.

ÖDP'nin '80 öncesinin

revizyonist partilerinden arta kalan ve her zaman reformist olan çevreler ile '80 öncesinde devrimci olan fakat 12 Eylül yenilgisiyle bu konumunu kaybedenlerin bir buluşma platformu olduğunu söylemiştik. 12 Eylül, yalnızca örgütsel bir yıkım değil, daha da önemlisi, ideolojik ve moral bir yıkım olarak yaşandı bu ikinci grubu oluşturan akımların şahsında. '89 çöküşü ise reformizme evrimin doruk noktası oldu. Yalnızca Leninizm değil bizzat Marksizm de sorgulanmaya başlandı. Marksizm-Leninizm'in ihtilalci özü ile zaten duygusal çerçevede kalan bağlarını koparanlar, gerçekte devrim düşüncesini de kabaca bir yana bıraktılar. Öncü devrimci parti fikri ise adeta lanetlendi. Devrim mücadelesini terkedendenlerin, tarihsel olarak bir devrimi muzaffer kılmanın biricik aracı olduğu kanıtlanmış öncü devrimci partiyi de reddetmeleri son derece doğaldır. Sosyalizmin tarihsel geçmişiyse hesaplaşmaya devrimci kimliğin yitirilmesi üzerinden girildiği içindir ki, bir yandan Marksizmin en temel tezleri "eskitilir"ken, öte yanda da legal partinin erdemleri sosyalizmin tarihine başvurularak keşfedildi. Kimilerine göre legal parti yönelimi hiç de "Leninizme ve tarihsel deneyime aykırı" değildir. Kimilerine göre, "öncü parti" ve "demokratik merkezîyetçilik" anlayışı artık "aşınmış"tı ve aşılmalıydı; yeraltında örgütlenmek "dogmatiklik" ve "şablonculuk"tu, vb...Tümünün de gelip birleştiği nokta, yasadışı mücadelenin ve öncü devrimci parti fikrinin, dolayısıyla gerçekte devrimin ve sosyalizmin yadsınması oldu.

Kitlelerin Değil, Yenilmiş ve Yorulmuş Küçük-Burjuva Demokratların İhtiyacı

Açık bir kitle partisinin bugün neden bir ihtiyaç haline gelmiş bulunduğu konusundaki temel argümanlar, devrimci akımların "marjinalliği", "sosyalizmin emekçi kitleler nezdinde meşruiyetini yitimiş olması", bu nedenle de kitlelerin devrimci mücadeleye uzaklıkları üzerinde şekillenmektedir. Gerçekte ise, tüm bu reformistler için açık bir kitle partisini bir ihtiyaç haline getiren hiç de sosyalizmin meşruiyetini yitirmesi nedeniyle emekçi kitlelerin devrimcilerden ve devrimci örgütlenmelerden kaçması değildir. Bugün bu oluşumun içinde yer alanların tümünün de düzen karşısında ihtilalci konumlanma yeteneğini ve gücünü yitirmeleri, dolayısıyla bizzat kendilerinin "yeraltı"ndan kaçmalarıdır. Demek oluyor ki, gerçek neden bu akımların bizzat kendileriyle ilgilidir. 12 Eylül yenilgisi ve bu yenilginin en temel karakteristiği olarak ortaya çıkan küçük-burjuva dağılma ve yılgınlık, bu akımların zaten yeterli güçten yoksun devrimci konumlarını yok etti. Onlar düzene ve devlete karşı cepheden bir devrimci siyasal mücadele yürütme gücünü ve bunun vazgeçilmez koşulu olan devrimci bir örgüt yaratma iradesini tümünden yitirdiler. Dolayısıyla, legal örgütlenme ve barışçıl demokratik mücadele onların bugünkü konumlarına uygun düşen bir

Sosyalizmin tarihsel geçmişiyle hesaplaşmaya devrimci kimliğin yitirilmesi üzerinden girildiği içindir ki, bir yandan Marksizmin en temel tezleri "eskitilir"ken, öte yanda da legal partinin erdemleri sosyalizmin tarihine başvurularak keşfedildi. Tümünün de gelip birleştiği nokta, yasadışı mücadelenin ve öncü devrimci parti fikrinin, dolayısıyla gerçekte devrimin ve sosyalizmin yadsınması oldu.

ihtiyaçtır.

Mücadelenin açık kitle partisi üzerinden "devrimci bir programla", "radikal bir tarzda" ve "sokakta" yürütüleceği iddiaları ise, yalnızca bir ikiyüzlülüğün ifadesidir. Bugünün Türkiye'sinde burjuvazinin icazet alanında legalitenin devrimci bir tarzda istismar edilebilmesi ancak bedeli ödemek koşuluyla mümkündür. Burjuvazi ancak ehlileştirilmiş bir solu düzen içine kabul etmekte, bu alanı devrimci bir tarzda kullananlara ise baskı ve terörle yönelmektedir. Kendisini "parti olmayan bir parti" olarak tanımlayan ve kitlelerle devrimci bir temelde buluşmak gibi bir perspektifi olmayan gevşek bir demokratik muhalefet platformunun, düzenin legalitesini devrimci bir tarzda kullanma gücü ve yeteneği göstermesi mümkün değildir. Zira bu parti, önderlik edenlerin reformist kimliği bir yana, "devrimcilerden uzak duran", "her türlü örgütlenmeden fobi derecesinde korku duyan" kitlelerin örgütleneceği bir parti olacaktır.

Oysa, günümüz Türkiye'sinde devrimcilerin ve komünistlerin öncelikli görevi şekilsiz bir kitleleşme değil, kitlelerle devrimci bir temelde buluşmadır. Kitlelerle buluşmak için legal olanakları etkin bir tarzda kullanmak başka bir şeydir; kitleler üzerindeki reformist kuşatmanın kırılmadığı, kitle hareketinin yasal mücadele zeminlerini aşmakta zorlandığı koşullarda "gerçek hareketle buluşmak" adına burjuva legalitesi içine hapsolarak ve kitlelerin geri eğilimleri üzerinden parlamentaryer hayalleri yayarak politika yapmak ise tümüyle başka bir şey...

Kitlelerle devrimci bir temelde buluşabilmek; illegal-ihtilalci bir devrimci örgütlenmeyi, yeraltı mücadelesinin zorluklarına katlanmayı, devrimci mücadelenin bedellerini göze almayı, kısacası düzen karşısında devrimci bir duruşu gerektirmektedir. '80 öncesinde, küçük-burjuvazinin damgasını vurduğu devrimci yükseliş koşullarında, bu sınıfın siyasal temsilcileri genellikle devrimci bir kimlikle mücadele etme yeteneği gösterebilmişlerdir. Devrimci dalganın geri çekilmesi ve karşı-devrimin şiddetinin yoğunlaşması ise, devrimden ve devrimci örgütten kaçışı, bu temel üzerinde tasfiyeci-legalist eğilimleri yeşertmiştir. Artık devrim yakın bir geleceğin işi değildir; "kitleler sağa kaymakta", "devrimcilerden ve devrimci örgütlenmelerden uzak durmakta"dırlar. Kitleleşebilmek için "gerçek hareketle buluşmak", bunun için de siyasal hedefleri daraltarak "özgürlük ve demokrasinin kazanılması" gibi "gerçekçi" hedeflere çekilmek gerekmektedir! Devrim ve devrimci örgüt kaçınılması kendi tasfiyeci konumlarının ve

girişimlerinin teorisini işte böyle yapıyorlar.

Elbette burada gerçek sorun, bugünün koşullarında hangi temelde (legal/illegal) bir örgütlenmenin kitleleşmede daha uygun bir araç olduğu değildir. Gerçekte sorun, temel hedefe nasıl bir mücadele anlayışıyla ve hangi yol, yöntem ve araçla kullanılarak ulaşılabileceği sorunudur. Eğer sizin biricik gerçek hedefiniz düzen içine sığan "özgürlük ve demokrasi"nin kazanılması ise, kuşkusuz düzenin icazet alanında örgütlenmiş açık bir kitle partisi bunun en elverişli aracıdır. Ama eğer temel hedefiniz devrimci bir iktidar mücadelesi ise, kitlelere devrimci bir temelde buluşabilmek için, ona uygun yol, yöntem ve araçları kullanmak durumundasınız. Devrimi örgütlemek istiyorsanız onun araçlarını da yaratmak zorundasınız. ÖDP'liler için gerçek sorun, onların devrimle ve devrimci siyasal mücadeleyle tüm bağlarını dönülmez bir biçimde yitirmiş olmalarıdır. Onlar için devrim, "devrim ve aşk" türünden magazin zevzekliklerinin malzemesi olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

Sermaye Medyası ÖDP'yi Selamlıyor

Düzenin icazet alanında "demokratik muhalefet" kimliği üzerinden politika yapan bu liberallerin devrim ve sosyalizm söylemini de hala kullanıyor olmaları burjuvazi açısından hiçbir sorun teşkil etmemektedir. Zira ehlileştirilmiş bir sosyalizm nesnel olarak burjuva düzenin ihtiyaçlarına denk düşmektedir.

Bundan dolayıdır ki, bugün bu oluşum medya tarafından bilinçli bir biçimde öne çıkarılmakta, "leninist parti şeması üzerine oturmayan", "aşkın ve devrimin partisi" üzerine övgüler dizilmektedir. Burjuva düzenin içine kolaylıkla oturan "özgürlükçü" ve "demokratik" muhalif kimliği ile bu parti sermaye basını tarafından hararetle selamlanmaktadır. Özel savaş medyası ÖDP'nin reklamında büyük bir cömertlik sergilemektedir. "Fetret devri sona eren" Türkiye solu "kendi miladını" yaşamaktadır! ÖDP'nin kuruluşu beklenmeyen bir katılımla ve coşkulu bir biçimde gerçekleşmiştir! Bunları dostça temenniler tamamlamaktadır: "Gerçek bir sol muhalefetin belki de ilk kez bu kadar şiddetle hissedildiği bir ortamda" ÖDP iç çatışmalarla birbirine düşerek "tarihsel yanlışlar" yapmamalıdır, vb...

Bu liberal reformist cephenin önünün bizzat burjuvazi tarafından açılmaya çalışılması boşuna değildir. Devrimci bir gelişme karşısında bu partinin oynayabileceği rol konusunda taşınan açıklıktan gelmektedir bu tutum.

Sosyal-demokrasinin bir umut olmaktan çıktığı, kitleler nezdindeki itibarını iyiden iyiye yitirdiği bugünkü koşullarda, sosyal-reformizm, kitleler düzen dışına akma tehlikesi taşıyan öfke ve nefretini boşaltma kanalları olma işlevini yerine getirebilecektir. Yalnızca baskı ve terörle yol alamayacağının bilincinde olan burjuvazi, bundan dolayıdır ki, "sosyalizm" yaftası da taşısa her renkten reformist barikata destek sunarak düzen solunun boşalttığı yeri doldurmaya çalışmaktadır. Söz konusu olan ÖDP gibi ihtilalci mücadeleden ve devrimden kaçışı açıkça örgütleyen bir parti olduğunda ise, bunda hiç zorlanmamaktadır. Bir taraftan kitle mücadelesini öncüsüz bırakma politikası temelinde solun devrimci kanadını fiziki terörle yok etmeye çalışırken, öte yandan da ÖDP türü reformist partileri öne çıkararak legal zeminlerde alan açmaktadır. Benzer bir tutum Emek Partisi'ne karşı da geliştirilmekte, liberal bir işçi politikacılığı platformunun temsilcisi olarak ona da icazet alanında yer açılmaktadır. Kemalist ve sosyal-şoven İP ise zaten yerini çoktan bulmuştur.

ÖDP'nin demokratik muhalif kimliğe yaptığı aşırı vurgu herhangi bir yanılsamaya yol açmamalıdır. ÖDP az-çok tutarlı bir demokratik muhalefet hareketi olma misyonunu dahi başarıyla yerine getirme yeteneğine ve gücüne sahip bir parti değildir. Zira bugünün Türkiye'sinde az-çok tutarlı bir demokrasi mücadelesi yürütebilmek bile, devrimci bir konumu, düzene karşı zorlu bir dışı dışı mücadeleyi gerektirmektedir. Bu tasfiyeci liberallerin ise böyle bir mücadele yürütmeye ne güçleri ne de niyetleri vardır.

Kitle mücadelesinin ağır ve sancılı geliştiği ve devrimci bir mecraaya sızamakta zorlandığı bugünkü koşullarda, yasal bir partinin oynayacağı rol, kitlelerin devrimci bir temelde örgütlenmesinin önüne bir barikat olarak çıkmak olacaktır. Düzendeki umudunu yitiren yığınların arayışının önüne reformist bir baraj olarak dikilecektir. Fakat politik bir mecraaya akmayı başaracak bir sınıf ve kitle hareketi, devrimciler ve komünistler görev ve sorumluluklarını yerine getirdikleri koşullarda, bu liberal reformistleri bir kenara atmaya başaracaktır.

Devrimci Gençlik Hareketi

BEKİR YAVINCILIK

'96'ya Girerken Dünya

Ekim'in 1 Ocak 1996
ve 15 Ocak 1996 tarihli sayılarında
(sayı: 136 ve sayı: 137) yayınlanan
Yeni Bir Yılın Başında Dünya
ve Yeni Bir Yılın Başında Türkiye:

Sınıf ve Kitle Hareketi

başlıklı başyazıları okurlarımıza

birarada sunuyoruz.

Bu yıl değerlendirmelerine

sayfalarımızı ayırabilmek için

"Devrimci Proletarya'ya Yanıt"

üst başlığıyla üç sayıdır

sürdürdüğümüz tartışmaya

iki sayılığına ara veriyor,

devrimci okurun bunu anlayışla

karşılacağını umuyoruz.

Yeni Bir Yılın Başında Dünya

Kapitalist metropollerde işçi sınıfının
bugün en büyük handikapı, devrimci bir
politik önderlikten yoksunluk ile
sendikaların sermayenin kontrolünde
olmaları olgusudur. Bugün son derece
küçük, dar ve sınıf hareketi üzerinde
herhangi bir etkiye sahip olmayan
çevreler dışında tutulursa, Avrupa'da
herhangi bir örgütlü devrimci hareketten
söz etmek mümkün değildir.

Revizyonizmin büyük tarihsel tahribatı,
Avrupa'da sosyalizm ya da devrim adına
hamen hiçbir şey bırakmadı. '89 çöküşü
buna yeni ve çürütücü bir darbe oldu.
Dolayısıyla, biz bugünün Avrupa'sında
mümkün ya da muhtemel sınıf
hareketlerine devrimci bir müdahaleyi
değil, olsa olsa, sınıf hareketindeki bu tür
çıkışların ve patlamaların devrimci
oluşumlar için uygun bir moral ve maddi
ortam oluşturmalarını umabiliriz.

Yeni bir yılın başında geride kalan yılı uluslararası gelişmeler yönünden değerlendirirken, genel bir panorama çizmek yerine, burada kendimizi önemli gördüğümüz bazı gelişmelerin ele alınışıyla sınırlayacağız.

Fransa'da İşçi Hareketi Fırtınası

Sınıf mücadelesi bakış açısından ele alındığında, bu gelişmelerin en önemlisi, hiç kuşkusuz Fransız işçilerinin yılın son iki ayı içinde patlak veren büyük kitlesel hareketliliğidir. Hareket Fransız işçi sınıfının yalnızca kamu sektöründeki kesimine (üstelik bunun da bir bölümüne) dayandığı halde, Fransa'da büyük bir sarsıntı yaratmış, bu Avrupa'ya ve dünyaya da etkilemiştir. Bu hareket "Yeni Dünya Düzeni"ne son yıllarda metropollerden vurulan en önemli darbe olmuştur. Kuşkusuz bu henüz bir başlangıçtır. Yılların, onyılların durgunluğundan bir ilk çıkıştır. Ve zaten onun asıl önemi, anlamı ve mesajı da buradadır. Dolayısıyla Fransız işçilerinin büyük eylem fırtınasını kendi sınırları içinde değerlendirmek büyük bir yanılgıdır. Asıl önemli olan, onun haber verdiği ve başlangıcını oluşturduğu yeni dönemdir.

Dünya kapitalizmi yirmi yılı aşkın bir süredir genel bir durgunlukta ifadesini bulan bir bunalımı yaşamaktadır. Bu bunalımın ağır sonuçları, belirli mekanizmalarla ve sürekli olarak, büyük ölçüde kapitalist metropollerden geri ve bağımlı ülkelere aktarıldı. Bunun yanı sıra, bu bunalımın faturası aynı yıllar boyunca enflasyon, işsizlik, ücretlerde düşme, yaşam koşullarında kötüleşme, sosyal haklarda budama yoluyla, bizzat metropollerde işçi sınıfı ve emekçilere de ödetildi.

'90'lı yıllara dönülürken, bu politikaya yeni bir ivme kazandırıldı. Bunu kolaylaştıran ve hızlandıran temel etkenlerden biri, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki gelişmelerdi. Emperyalist burjuvazi, bu gelişmeleri, sosyalizmin, devrimlerin ve devrimci sınıf mücadelelerinin sonu ilan etti. Bu gerici propaganda saldırısıyla işçi sınıfı ve emekçiler demoralize edilmeye ve sermaye hükümrancılığı karşısında bir çaresizlik duygusuna itilmeye çalışıldı. Ve dikkate değerdir, emperyalist metropollerde işçi sınıfının onyılların mücadelesiyle kazandığı ekonomik, sosyal ve siyasal kazanımlara saldırı, tam da bu dönemde, dünya ölçüsünde gündeme geldi. Sosyalizmin bir alternatif basınç oluşturduğu koşullarda emperyalist burjuvazinin el uzatmaya cesaret edemediği (bunu uygun da bulmadığı) kazanımlar, tam da bu dönemde gündeme getirilen çeşitli "reform planları" ile genel bir saldırıya konu edildi. İşçi sınıfının 20. yüzyıl içinde dünya ölçüsündeki devrimci sınıf mücadelelerinin yan ürünü olarak "reformlar" biçiminde elde ettiği kazanımların, devrimlerin ve sınıf mücadelelerinin artık son bulduğunun iddia edildiği bir evrede uluslararası sermaye tarafından peşpeşe gündeme getirilen "reformlar"la gasp edilmek istenmesi, adeta işçi sınıfıyla bir tarihsel alay edişti.

Fakat kuşkusuz, burjuvazinin yeni bir kapsam ve hız kazanan bu saldırısının gerçek nedeni, hiç de basitçe, geçmişte zorunlu kalarak verdiklerini, bu zorlayıcı etkenlerin ortadan kalkmasıyla geri alması ya da almak istemesi değildi. Bu yalnızca asıl nedenlere uygun bir uygulama zemini oluşturmuştur.

Bu genel saldırının gerçek nedenlerinden ilki, bunalımın yüklerini daha köklü tedbirlerle çalışan sınıflara yüklemek ve bunu ekonomide bazı yeni

ya ve Türkiye

Öte yandan, Fransız işçileri, uluslararası sermayenin her ülkede “reform” ve “yeniden yapılanma” adı altında uygulamaya soktuğu genel saldırı karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin çaresiz olmadığını da pratikte kanıtlamıştır.

Çarenin birleşik ve kararlı bir direnişten geçtiğini, bu direnişin kısmi olması durumunda bile, eğer yeterli kararlılık varsa, sermayeye geri adım atırmanın hiç de zor olmadığını, başta Avrupa ülkeleri işçileri olmak üzere, tüm dünyaya göstermiştir. Bu mesajın birçok ülkede işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından alındığından, biraz erken ya da geç, bir dizi ülkede işçilerin Fransız işçilerinin sunduğu örneği bir esin kaynağı olarak değerlendireceğinden kuşku duyulmamalıdır.

yapılanmalarla birleştirmektedir. Örneğin, uluslararası sermayenin dünya çapındaki özelleştirme saldırısı, ideolojik, politik, sosyal ve kuşkusuz ekonomik yönleriyle, bunun en temel mekanizması durumundadır. Söz konusu nedenlerden ikincisi ise, Varşova Paketi'nin çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, emperyalist dünya içinde yeni güç odaklaşmalarının hızlanması ve bir bütün olarak emperyalist rekabetin yeni bir ivme kazanmasıdır. Silahlanma, dünya çapında nüfuz mücadeleleri ve nihayet ekonomik rekabette üstünlük sağlama gayretleri, tüm bunların faturasını git gide daha geniş ölçülerde kendi işçi sınıflarına ve emekçilere ödetirmeyi zorunlu kılmaktadır. Fransız işçi sınıfının kazanımlarını hedef alan “Juppe planı”nın, tam da Avrupa Birliği'ne uyum için ve geride bıraktığımız yıl içinde pasifikte peşpeşe gerçekleştirilen beş atom denemesinin ardından gündeme gelmesi bu açıdan dikkate değerdir.

Bu iki temel nedenden hareket eden emperyalist burjuvazi, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki gelişmeleri, işçi sınıfına ve çalışan sınıflara dünya çapındaki büyük saldırı için son derece uygun bir ortam olarak en iyi biçimde kullanma yoluna gitmiştir. Söz konusu olan budur ve son yıllarda bunda önemli mesafeler katettiği de bir gerçektir. Avrupa gibi işçi sınıfının büyük bir tarihsel mücadele mirasına ve deneyimine sahip olduğu bir alanda bile, çok sınırlı tepkiler dışında, emperyalist burjuvazi izlediği bu politikalarda pek bir güçlüklerle karşılaşmadan önemli mesafeler katetmiştir.

İtalyan işçilerinin 1994 sonbaharında Berlusconi hükümetine karşı haftalar boyu süren eylemleri sonrasında, uluslararası sermayenin bu topyekün saldırısına karşı ilk büyük ve sarsıcı çıkışı, yılın son ikisi içinde Fransız işçileri yapmış oldular. Devrimci bir önderlikten ve genel bir koordinasyondan yoksun oldukları halde haftalar boyu direndiler. Milyonlarca işçi ve emekçi defalarca kentlerin caddelerini ve meydanlarını doldurdu. Üç hafta süren grevler ve gösteriler kararlılığından hiç bir şey kaybetmeksizin devam edince, ezici parlamento gücüne rağmen hükümet geri adım attı. Böylece de, yeni çatışmanın bu ilk raundunu işçiler politik ve moral açıdan açık bir üstünlükle kazandılar.

Fransız işçileri kendi eylemleri şahsında gerici burjuva propagandasının bir dizi argümanına da büyük bir darbe vurdular. İşçi sınıfının toplumsal gücü, büyük mücadele enerjisi ve kapasitesi, toplumun öteki emekçi kesimlerini ardından sürüklemeye yeteneği, teknolojik gelişmenin doruğunda olan Fransa gibi bir ülkede bütün açıklığı ile kendini gösterdi. Bu, teknolojik gelişmenin işçi sınıfının yapısını temelden değiştirdiği, onun gücünü ve mücadele kapasitesini kırdığı argümanlarına dayalı gerici burjuva propaganda büyük bir darbe oldu. Yalnızca Fransız kamu işçilerinin direnişe geçmesi bile, tüm Fransa'da

ekonomik ve toplumsal hayatı haftalar boyu kilitlemeye yetebilmiştir. Dahası, kapitalist ekonominin ve özel olarak da üretim süreçlerinin uluslararasılaşmasının bugünkü düzeyi nedeniyle, bu kilitlenme, zincirleme olarak etkisini öteki Avrupa ülkeleri üzerinde de şu veya bu ölçüde gösterebilmiştir. Bu olgunun kendisi, sınıf mücadelesinin bugünkü uluslararası koşulları, sınıf direnmesinin uluslararası gücü ve olanakları konusunda önemli pratik ipuçları sunmuştur.

Öte yandan, Fransız işçileri, uluslararası sermayenin her ülkede “reform” ve “yeniden yapılanma” adı altında uygulamaya soktuğu genel saldırı karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin çaresiz olmadığını da pratikte kanıtlamıştır. Çarenin birleşik ve kararlı bir direnişten geçtiğini, bu direnişin kısmi olması durumunda bile, eğer yeterli kararlılık varsa, sermayeye geri adım atırmanın hiç de zor olmadığını, başta Avrupa ülkeleri işçileri olmak üzere, tüm dünyaya göstermiştir.

Bu mesajın birçok ülkede işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından alındığından, biraz erken ya da geç, bir dizi ülkede işçilerin Fransız işçilerinin sunduğu örneği bir esin kaynağı olarak değerlendireceğinden kuşku duyulmamalıdır. Belçikalı işçiler bunu daha şimdiden, Fransız işçilerinin hemen ardından gösterdiler. Fransız işçilerinden esinlenerek giriştikleri militan direnişler ve çatışmalar karşısında hükümet geri adım atmak, uygulamayı düşündüğü “reform planı”nı rafa kaldırmak zorunda kaldı. Bunu, muhtemelen öncelikle İtalyan işçileri olmak üzere, öteki ülkelerin işçileri izleyeceklerdir.

Kesin şeyler söylemek için henüz erken olmakla birlikte, Fransız işçilerinin örneği yayılırsa eğer, bu emperyalist metropollerde emek-sermaye ilişkisi ve çatışmasında yeni bir dönemi başlatabilir. Bu ise yalnızca emperyalist burjuvazinin bunalımı yönetme ve onu ekonomide yeni bir yapılanmanın fırsatı olarak değerlendirme planlarını bozmakla kalmaz. Yanı sıra ve çok daha önemli olarak, dünya işçi sınıfı hareketine yeni bir güç ve soluk da kazandırır. Onyılların uyumsuzluğunu kırıp atarak, iktisadi, sosyal ve siyasal çok yönlü bir durgunluk içinde çürüyüp kokuşan kapitalist metropollere de, işçi sınıfı önderliğindeki emek cephesinden tertemiz ve canlılık veren yeni bir soluk taşır. Durgunluk içinde çürüyen topluma yeni yollar ve çıkış imkanları hazırlar.

Yineleyelim ki, bu konuda kesin şeyler söylemek henüz çok zordur. Sözü ettiğimiz şeyler bugün için devrimci bir iyimserlikle yalnızca umut edilebilir. Fakat Fransız işçilerinin açtığı yoldan başka ülkelerin işçi sınıfları da yürümeye kalkarlarsa, tüm bunlar gerçek haline gelir. Şunu da ekleyelim ki, gelişmelerin seyrini, büyük bir ihtimalle, çatışmanın yine Fransa'da gündeme gelecek yeni raundlarının sonuçları belirleyecektir.

Kapitalist metropollerde işçi sınıfının bugün en

büyük handikapı, devrimci bir politik önderlikten yoksunluk ile sendikaların sermayenin kontrolünde olmaları olgusudur. Bugün son derece küçük, dar ve sınıf hareketi üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmayan çevreler dışında tutulursa, Avrupa'da herhangi bir örgütlü devrimci hareketten söz etmek mümkün değildir. Revizyonizmin büyük tarihsel tahribatı, Avrupa'da sosyalizm ya da devrim adına hamen hiçbir şey bırakmadı. '89 çöküşü buna yeni ve çürütücü bir darbe oldu. Dolayısıyla, biz bugünün Avrupa'sında mümkün ya da muhtemel sınıf hareketlerine devrimci bir müdahaleyi değil, olsa olsa, sınıf hareketindeki bu tür çıkışların ve patlamaların devrimci oluşumları için uygun bir moral ve maddi ortam oluşturmalarını umabiliriz. Nitekim Fransız işçilerinin bu ilk ciddi çıkışı bile daha şimdiden bazı kırırdanışlara yol açabilmiştir.

Eylem boyunca gösterilerde kızıl bayraklar taşındı, başta Enternasyonal olmak üzere devrimci marşlar söylendi. Eylemin gücü ve devrimci potansiyeli, eylemde özel bir yer tutan sendika federasyonu CGT ile onun arkasındaki politik güç olan revizyonist FKP içindeki devrimci eğilimli unsurlara güç ve moral verdi. Fransız işçilerinin muhtemel yeni eylem dalgaları, sosyal-demokratlaşmakta olan bu iki örgüt içinde daha ciddi karışıklıklara neden olacaktır. Aynı şekilde, Kasım ve Aralık aylarının büyük eylem dalgası, solcu geçinen bir kısım aydının maskesini indirirken, samimi fakat umutsuz ve hareketsiz durumda bulunan diğer bir kısım solcu aydına güç ve umut aşıladı. Bu aydınlar “toplumun geleceği için ağırlıklarını koyan” Fransız işçi ve emekçilerini selamladılar ve desteklediklerini açıkladılar. Fransız ya da öteki Avrupa ülkeleri işçilerinin yeni güçlü çıkışlarının benzer gelişmelere yeni bir ivme kazandıracağı şimdiden söylenebilir.

Son olarak şunu da ekleyelim ki, kapitalizmin krizinin yarattığı ve sürekli büyüttüğü yoksulluğu, işsizliği, konutsuzluğu, tüm bu ve benzeri sorunları yabancı düşmanlığı üzerinden istismar eden ve bu sayede güç kazanan Le Pen'in neo-faşist hareketi de, Fransız işçilerinden önemli bir darbe yedi. İşçi eylemleri bir yandan işçi sınıfının daha geri tabakalarına ve öteki yoksul emekçi kesimlere doğru mücadele yolunu gösterdi. Öte yandan ise, tüm temel politik güçleri olduğu gibi, Le Pen'in faşist hareketini de açık tutuma zorladı. Le Pen açıkça sermayeden yana ve cepheden işçilere karşı bir tutuma girerek gerçek konumunu ortaya koydu ve teşhir oldu. Paris'ten sonra en büyük ve en coşkulu eylemlerin neo-faşist hareketin kalesi sayılan Marsilya'da gerçekleşmesi, bu açıdan daha da anlamlıdır. Avrupa'da işçi hareketinin güçlenmesi süreci, kapitalist bunalımın sonuçlarını bizzat kapitalist sınıfın hizmetinde istismar etmeye çalışarak genellikle işsiz ve yoksul katmanlar içinde güç bulmaya çalışan neo-faşist hareketlere de önemli bir darbe vuracaktır, bu kesindir.

Doğu Avrupa'da Sol Dalga

Geride kalan '95 yılının bir başka önemli olayı ise, bazı Doğu Avrupa ülkeleri ile eski Sovyet Cumhuriyetlerinde yığınların büyüyen hoşnutsuzluğudur. Bu hoşnutsuzluk, '95 yılı içinde, Macaristan, Bulgaristan, Polonya (başkanlık seçimi) ve en son olarak da Rusya'da, '89 çöküşünden sonra başa geçen gerici liberal partilerin seçim başarısızlıklarında kendini gösterdi. Aynı şey daha önceki yıllarda, Litvanya, Beyaz Rusya vb. eski Sovyet Cumhuriyetlerinde de yaşanmıştı. Gidenlerin yerine, tüm bu ülkelerin istisnasız hepsinde, eski revizyonist iktidar partilerinden arta kalanların oluşturduğu, adı ne olursa olsun, gerçek kimlikleriyle sosyal-demokrat olan partiler geldiler. Gerici emperyalist medya bunları “eski komünistler” olarak nitelemeye özen gösterdi, gösteriyor. Bu çerçevede seçim sonuçlarından hareketle, “yeni sol dalga”, “solun yeniden yükselişi” ve dahası “komünistlerin dönüşü” ifadelerini kullanıyor. Bilindiği gibi, aynı gerici emperyalist propaganda, '89 çöküntüsünü de “sosyalizmin iflasi” ve “komünistlerin gidişi” olarak sunmuştu.

Gerçekte ne gidenler komünistti ve ne de gelenler. '89 çöküşü “komünistlerin gidişi” değildi ve eski revizyonist yeni sosyal-demokrat partilerin seçim başarıları da “komünistlerin dönüşü” değildir. Fakat bu propagandadaki sunuluş tarzı da nedensiz değildir. '89 çöküşünde gidenlere “komünist” denilerek sosyalizm kötülenmiş ve bu yolla kitleler aldatılmak

istenmişti. Ve şimdi de, işbaşına gelen açık ya da maskeli sosyal-demokratlara komünist denilerek bir kez daha benzer bir aldatmaca sergileniyor. Böylece, yarın bu partilerin mevcut düzenin hizmetindeki icraatlarının iflası açığa çıktığında faturanın bir kez daha sosyalizme çıkarılmasının zemini şimdiden hazırlanıyor.

Fakat Doğu Avrupa ve eski Sovyet Cumhuriyetlerindeki gelişmelerin asıl önemli yönü, yığınların yeni düzenin içyüzünü, hiç değilse bir kısım sonuçlarıyla, çok çabuk görmeleri olgusudur. Bunu, bu geçişin başını çekmiş parti ve akımlardan koparak açıkça sergilemeleridir. Dolayısıyla, denebilir ki gelenlerden çok, seçim yenilgisiyle gidenlerdir asıl önemli olan.

Polonya ve Rusya'daki son seçimler bu açıdan dikkate değerdir. "Eski komünistler" in parlamento seçimlerindeki zaferine daha önce sahne olan Polonya'da son başkanlık seçiminin mağlubu, emperyalizmin ve gericiliğin has adamı Lech Walesa ile seçimin ikinci turunda "eski komünist" adaya karşı ona açık destek çağrısı yapan katolik kilisesidir. Gözlemciler bunu katolik kilisesinin karşı karşıya kaldığı en büyük yenilgi sayıyorlar. Lech Walesa gibi işçi hareketi içinden çıkmış, Polonya'daki rejim değişikliğinin simgesi olmuş ve gerici emperyalist medya tarafından efsaneleştirilmiş bir gerici demagog, devlet başkanlığı görevinde bir dönem ancak kalabilmiştir. Başta katolik kilisesi olmak üzere, Polonya'daki tüm gerici güçlerin ortak ve hararetle desteğine rağmen; Polonya gibi Vatikan'da Papa'yla temsil edilen ve geleneksel olarak kilisenin çok güçlü ve etkin olduğu bir ülkede, katolik kilisesinin "eski komünistler" e karşı koyduğu tüm ağırlığa rağmen, sonuç bu olmuştur.

Önemli olan budur; önemli olan gidenler, gitmek zorunda kalanlardır. Yoksa gelenlerin komünizmle bir ilgisi olmak bir yana, gidenlerin politika ve programlarından ne farklı bir konumu ve ne de gerçekte böyle bir iddiaları vardır. Gelenler de kapitalizmin temsilcileridir; mevcut düzenin savunucularıdır; mevcut politikaların sürdürücüsü olacaktırlar. Zaten kendileri de bunu çok fazla gizlemiyorlar. Tek farklılıkları, kapitalist özel mülkiyete ve piyasa ekonomisine geçişi daha sarsıntısız gerçekleştirecekleri iddiasıdır. Buna gerçekte, kitlelerin büyüyen hoşnutsuzluğunun sosyal patlamalara dönüşmesini ve devrimci kanallara akmasını engelleme, buna set çekme iddiası ve misyonu da denebilir. Ve doğrusu, emperyalist dünya, yalnızca Polonya için değil, hemen tüm öteki Doğu Avrupa ülkeleri için de bunu bir olanak olarak görmeye ve durumu böyle değerlendirmeye başlamıştır. Zorlu ve toplumsal açıdan korkunç yıkıcılıktaki geçiş sürecinin bu evresinde, yığınları, geçmiş kazanımlarına duydukları özlemler üzerinden oyalayacak ve geçiş sürecini, nispeten daha yavaş, fakat daha sarsıntısız ilerletecek politik güçler olarak bakılmaktadır bu sözde "eski komünistler" e.

Rusya'da durum kuşkusuz belli yönleriyle biraz daha farklıdır. Farklılık kitlelerin bilinci, özlemleri, ve bunların beslediği eylem kapasitesindedir. Bilindiği gibi, rejim değişikliğinin daha ilk yıllarından itibaren ve gitgide büyüyen kalabalıklar halinde, sosyalist geçmişe özlemini ortaya koyan bir kitle hareketi var Rusya'da. Bu hareket geride kalan yılın Ekim Devrimi kutlamalarında doruğa çıktı. Devrimin yıldönümü olan 7 Kasım'da, Moskova ve Leningrad'da yüzbinlerce kişi Lenin-Stalin posterleriyle ve kızıl bayraklarla yürüdü. Bu politik önemi son derece büyük bir olaydır ve dünya gericiliği bundan açık bir rahatsızlık duymaktadır. Şimdilik gericiliğin tek tesellisi, bu hareketin devrimci parti ve akımlar tarafından değil, fakat gerçekte reformist bir mevcut düzen partisi olan Rusya Komünist Partisi tarafından kontrol ediliyor olmasıdır. Bu parti, sosyalist geçmişe ve Lenin'e sahip çıkıyor görünerek, bu konumuyla daha sinsi bir rol oynuyor. Son Duma seçimlerinde açık bir başarıyla birinci olan bu partinin, bu başarının verdiği güçle, kısa dönemli olarak da olsa, sosyalist geçmişe özlem duyan kitleler üzerinde kontrol kurma olanakları çoğalmıştır.

Fakat yine Rusya'nın bir farklılığı olarak, bu ülkede devrimci konumda bazı parti ve grupların varlığı önemli bir şanstır. Bu partiler kitleler üzerindeki etki yönünden henüz zayıf olsalar da, örgütlenme ve kadro yönünden nispeten iyi bir durumdadırlar. RKP'nin seçim başarısıyla oluşan atmosfer, doğru bir politik tutumla hareket etmeleri durumunda, kendilerini

Rusya'da yığınların hiç değilse bir bölümünün geçmişe açık bir özlem duymalarında şaşılacak bir yan yoktur.
Rusya dünyayı sarsan ve yeni bir çağı başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin, uzun yılları kapsayan sosyalist insanın, faşizme karşı büyük uluslararası zaferin, toplum yaşamında sosyalizm sayesinde elde edilmiş büyük başarıların ülkesiydi.
Tüm bunları emekçilerin hafızasından tümten silmek kolay ve mümkün değildir.

marksist-leninist olarak tanımlayan, parlamenter hayalleri reddeden ve Rusya'da yeni bir sosyalist değişimi devrime bağlayan bu partilerin güçlenmesine yeni bir ivme kazandırabilir.

Her bir ülkedeki somut durum ve gelecekteki muhtemel gelişmeler ne olursa olsun, '95 yılının siyasal göstergeleri bir olguysa kesinleştirmiştir. Kapitalizmin nimetleri propagandasıyla aldatılan, bir dönem için açık bir başarıya sersemletilen Doğu Avrupa ve Rusya halkları, kapitalizmin kendileri için ne demek olduğunu yaşayarak görmüşlerdir. Ve bu sayede Doğu Avrupa ülkeleri ve eski Sovyet Cumhuriyetlerinde gerçekten "yeni bir sol dalga" ya neden olmuşlardır. Tepki ve hoşnutsuzluklarını, şimdilik, "değişim" in başını çeken ve devlet mülkiyetindeki zenginlikleri bir avuç türedi kapitalist vurguncusunun yağmasına açan politik güçlere karşı ortaya koymaktadırlar. Bu tutum geçmiş sisteme henüz tam değilse bile, onun iktisadi ve sosyal kazanımlarına bir özlemi de içeriyor. Kitlelerin, gerici ve liberal rakipleri tarafından eski rejimin temsilcileri olarak suçlanan "eski komünistler" i desteklemelerinin gerisinde bu var. Kuşkusuz "eski komünistler" denilen bu partiler de, ultra liberal politikaların ve genel kapitalist yağmanın, kitlelerin yaşamında ve genel olarak toplumsal değerler sisteminde yarattığı büyük tahribatı kullanarak güçlenmeye çalışmakta ve görüldüğü kadarıyla bunda başarılı da olmaktadır.

Rusya'da yığınların hiç değilse bir bölümünün geçmişe açık bir özlem duymalarında şaşılacak bir

yan yoktur. Rusya dünyayı sarsan ve yeni bir çağı başlatan büyük sosyalist Ekim Devrimi'nin, uzun yılları kapsayan sosyalist insanın, faşizme karşı büyük uluslararası zaferin, toplum yaşamında sosyalizm sayesinde elde edilmiş büyük başarıların ülkesiydi. Tüm bunları emekçilerin hafızasından tümten silmek kolay ve mümkün değildir. Bu gerçek, Yeltsin çetesinin ve onun gerisindeki mafyalaşmış burjuvazinin son beş yıldaki icraatlarıyla da birleşince, emekçiler nezdinde geçmişin değeri çok daha iyi anlaşılmalı başlanmıştır.

Bürokratik yozlaşma ve onun yolunu açtığı kapitalist restorasyon süreçlerinin büyük tahribatı ne olursa olsun, bu rejimler yıkılana kadar resmi planda "sosyalizm" iddiası taşıyorlardı. Ve bu iddiayı korudukları sürece de, başlangıçtaki sosyalist inşa evrelerinde yaratılmış belli sosyal kurumlara ve toplumsal değerlere, emekçilerin bu çerçevedeki maddi kazanımlarına (iş, eğitim, sağlık, konut, yaşam düzeyi vb.) dokunuyorlardı. Oysa rejim değişiklikleri ve kapitalist özel mülkiyete geçiş, kapitalizmin doğası gereği, tüm bunların silinip süpürülmesine yol açtı. İşsizlik, yoksulluk ve hatta açlık, tüm bunların beraberinde getirdiği sosyal, kültürel ve manevi çöküntü, insan ilişkilerindeki yıkım, Doğu Avrupa halklarını sarstı. Polonya gibi bir ülkede önce sol partiler ittifakının hükümet olması, daha sonra ise aynı ittifakın adayının başkan seçilmesinin gerisinde bu büyük sarsıntı var. Eski Doğu Almanya'da, eski iktidar partisinden arta kalanların kurduğu Demokratik Sosyalizm Partisi'nin, Alman emperyalizminin tüm gücüne ve karalayıcı propagandasına rağmen önemli bir güç olmasının ve bir simge olan Doğu Berlin'de birinci parti konumunu kazanmasının gerisinde bu var.

Yaşanan hayal kırıklığının meyvelerini bugün devşiren eski revizyonist ve yeni sosyal-demokrat partilerin bu ülke halklarına yeni bir hayal kırıklığı daha yaşatacaklarından kuşku duyulmamalıdır. Fakat bu bir yerde zorunlu bir süreç olarak işleyecek ve kaçınılmaz bir sonuç olarak yaşanacaktır. Önemli olan soru, bu yeni hayal kırıklığının bu halkların önüne hangi yeni arayışları, yönelimleri çıkaracağıdır. Bu kez "eski komünistler" in yeni icraatlarının istismarı üzerinden gerici liberal partiler mi kendilerini yeni bir umut olarak sunmayı başaracaklardır, yoksa yığınlar daha da sola ve en önemlisi, aktif sınıf mücadelesine mi yöneleceklerdir? Somut durumlar ve sayısız iç ve uluslararası faktöre bağlı bu soruya şimdiden yanıt verilemez.

Bu sorunun gelecekteki yanıtı ne olursa olsun, eski sosyalist ülkeler halklarının dört-beş yıl gibi kısa bir süre içinde "kapitalist cennet" diye sunulan cehennemini yaşayarak görmeleri ve ona karşı tepkilerini "eski" lere dönerek ortaya koymaları, büyük bir politik önem taşımaktadır. Bu önem, '89 çöküşü üzerinden yaratılan sosyalizm düşmanı gerici propagandaya vurulan darbededir. Şimdi "yeni bir sol dalga" dan söz edilmek zorunda kalınması önemli ölçüde bu gelişmelerle bağlantılıdır ve yukarıdaki çerçevede, bunun bir gerçek olduğuna da kuşku yoktur.

Emperyalist Barış Girişimleri

'95 yılı içinde önemli gördüğümüz bir diğer önemli gelişme ise, emperyalist dünyanın emperyalist barış çerçevesindeki bazı başarılarıdır.

Ortadoğu'daki emperyalist barış sürecinde yeni mesafeler katedildi. İsrail-Filistin Antlaşması yeni girişimlerle genişletildi. Bunu İsrail-Ürdün Antlaşması tamamladı. Ve nihayet İsrail ve Suriye arasında da bir uzlaşma ve anlaşma platformu oluşturularak müzakerelere başlandı. ABD emperyalizmi eğer bir İsrail-Suriye antlaşmasını da kotarmayı başarabilirse, Ortadoğu'daki gelişmeleri kendi kontrolüne almak, siyonist İsrail'in pozisyonunu güçlendirmek, onu daha geniş bir çerçevede meşrulaştırmak ve bu sayede Filistin'deki devrimci dinamikleri boğmak doğrultusunda çok önemli kazanımlar elde etmiş olacaktır.

Bugün henüz değil ama, uzak olmayan bir gelecekte, bu alandaki başarının, Kürdistan'daki devrimci dinamikleri kontrol altına almak ve boğmak için önemli bir deneyim olarak değerlendirileceği de bir gerçektir. Bunun ilk adımları geride kalan yıl içinde Dublin Zirvesi'yle atılmak istenmiş, fakat PKK'nin kendini dışlayan bir sürece karşı gösterdiği direnişin de etkisiyle, bu şimdilik başarısızlığa uğramıştır.

Emperyalist barışın bir başka başarı sahası Bosna oldu. Emperyalist mihrakların da kışkırtmasıyla, bu bölgede, yıllardır halklar etnik ve dinsel bir çatışma içinde birbirlerini tüketiyorlardı. Gözü dönmüş gerici-milliyetçi burjuva kliklerin başını çektiği bu çatışma, bölgede genel bir maddi ve kültürel yıkım yarattı, on yıllardır kardeşçe yaşamış halklar arasında onarılması güç düşmanlıklar yarattı. Yıllardır ikiye bölünmüş politikalarla bu çatışmaları kendi çıkarları doğrultusunda işleyip yönlendiren emperyalistler, bu galibi olmayan savaşın taraftarlarının bitap düştüğü bir evrede, nihayet "barış için" ağırlıklarını koydular. Taraftarlara kendi koşullarını dikte ettirerek bir barış sağladılar. Barışın bekçiliğini ise yine kendileri üstlendiler. 60 bin kişilik NATO gücünün bir polis gücü olarak bölgede yerleşmesini anlaşıma hükümleriyle meşrulaştırdılar.

Emperyalist Almanya, Bosna anlaşmazlığını bahane ederek anayasasını değiştirmiş ve böylece sözde barışçı amaçlarla dışarıya asker gönderme olanağı elde etmişti. Bu militarist Alman emperyalizmi için muazzam önemde bir yeni adım olmuştu. Aynı şekilde NATO da, yine aynı anlaşmazlık sayesinde, ilk kez olarak açıkça ve resmen kendi etki sahası dışında bir alana askeri müdahalede bulunma olanağını elde etti. Bosna barışı adına Balkanlara fiilen yerleşti. Dolayısıyla bu, denebilir ki, emperyalist dünyanın, '95 yılı içinde, Ortadoğu'dan sonra elde ettiği bir ikinci önemli başarı oldu.

Fakat buradaki kısa dönemli başarı ne olursa olsun, gerici ve emperyalist barışlar kendi doğaları gereği uzun ömürlü olmaktan uzaktır. Unutmamak gerekir ki, bu tür barışlarda sorunlar ve çelişkiler çözümlenmiş olmaz, yalnızca belli olanaklar ve güç faktörü kullanılarak bastırılır ya da geçici bir zaman için yu- muşatılır.

Öte yandan, emperyalist ve gerici barışlar, her zaman halkların gücü ve iradesi dışlanarak, hiçe sayılarak, devre dışı bırakılarak sağlanır. Fakat bu, sorunlar gerçekten çözümlenmediği sürece, bu zemin üzerinde ve halkların gücüne, iradesine ve isteklerine dayalı devrimci dinamiklerin oluşmasını, güçlenmesini ve yeni bir sürecin önünü açmasını engelleyemez.

Emperyalist ve gerici barışlar, her zaman halkların gücü ve iradesi dışlanarak, hiçe sayılarak, devre dışı bırakılarak sağlanır. Fakat bu, sorunlar gerçekten çözümlenmediği sürece, bu zemin üzerinde ve halkların gücüne, iradesine ve isteklerine dayalı devrimci dinamiklerin oluşmasını, güçlenmesini ve yeni bir sürecin önünü açmasını engelleyemez.

Bugün Ortadoğu'daki Amerikan barışı, halkların çıkarları ve iradesinin hiçe sayılması anlamına gelmektedir. ABD emperyalizminin bölgedeki egemenliğini perçinleyen, siyonist İsrail'e ve genel olarak bölge gericiğine güç kazandıran bir süreç, halklar için köleliğin pekişmesi demektir. Başta Filistin halkı olmak üzere, Arap halklarının buna uzun süreli olarak dayanabileceğini, bunu sessizlikle sineye çekeceğini sanmak için bir neden yoktur. Buna karşı tepkiler ve mücadeleler Ortadoğu'da yeni bir anti-emperyalist mücadelenin önünü açacaktır. Bu tepki ve mücadeleler gerçekte şimdiden vardır. Fakat yazık ki devrimci önderliklerden yoksundur ve bugün için islamcı akımların kontrolündedir.

Sorun halkların devrimci özlem ve iradelerinin yol açacağı gelişmelerden ibaret değildir. Öte yandan, dünya ölçüsündeki emperyalist güçler kutuplaşmasının güçlendiği ve nüfuz mücadelelerinin hızlandığı bir evrede, Ortadoğu gibi stratejik bir bölgede, ABD'nin kendi hakimiyeti doğrultusundaki bu adımları öteki emperyalist mihrakları rahatsız etmekte ve harekete geçirmektedir.

Alman ve Fransız emperyalizmi şimdiden bazı ilişkiler geliştirerek, çelişkilerden yararlanarak karşı dengeler oluşturmaya çalışmaktadır. Almanya-İran ilişkileri bu açıdan dikkate değerdir. Emperyalistler arası çelişkilerin bu kaçınılmaz etkileri, emperyalist barış doğrultusundaki geçici başarıların bir başka handikapıdır.

Aynı faktörler Bosna'da sağlanan emperyalist barış için de geçerlidir. Bosna barışı da halklar devre dışı bırakılarak, bizzat bu gerici boğazlaşmayı başlatıp sürdüren gerici burjuva klikler arasında sağlandı. Savaşın durması halkları onun yarattığı yıkımın

ağırlığı ile daha çarpıcı bir biçimde yüzyüze getirecektir. Dikkatler içe, iktisadi ve sosyal yaşama kayacaktır. Bunun yönleneceği sorgulamaların hangi dinamiklerin önünü ne zaman ve ne ölçüde açabileceği konusunda şimdiden bir şey söylenemez. Ama savaşın gizlediği ve geri plana ittiği sosyal sorunların ve sınıfsal çelişkilerin git gide daha belirgin biçimde ön plana çıkacağı kesindir.

Dahası var. 50 sene önce faşist Alman işgalcilerini büyük bir birlik ve kahramanca bir direniş sayesinde topraklarından söküpten, anti-faşist kurtuluş mücadelesi ve devrimi içinde kardeşliklerini pekiştiren eski Yugoslavya halkları, gerici savaşın yıkımının ardından, aynı emperyalistlerin bu kez barış kisvesi altında kendi topraklarına yerleşmiş olmalarını da elbette sorgulamayı başaracaklardır. Bağımsızlıklarını onurlu bir direnişle kazananların, şimdi saldırgan emperyalist NATO kuvvetlerinin işgaline ve polisliğine, böylesine onur kırıcı bir duruma uzun süreli olarak katlanacaklarını düşünmek zordur. Ne var ki, önemli olan, bu sorgulamaya ve tepkilerin, kendilerini yıkıcı bir gerici boğazlaşmaya sürükleyen gerici burjuvaziye yönelip yönelmeyeceğidir. Zira tüm felaketlerin ve bu arada bugünkü "barış" kılıklı emperyalist işgalin müsebbibi onlardır.

Gerek Fransa'daki sınıf hareketinin yarattığı umutlar, gerek Doğu Avrupa ve eski Sovyet halklarının güç verdiği yeni sol dalga, gerekse emperyalizmin Ortadoğu'da ve Bosna'daki köleleştirici adımları, '95 yılının bu en önemli uluslararası gelişmeleri, komünistlerin dünya olaylarını daha yakından izlemelerini, sınıf mücadelesinin ve devrimin sorunlarını bu geniş çerçevede ışığında değerlendirmelerini ve bu arada enternasyonalist sorumluluklarına daha sıkı bir biçimde sarılmalarını çok daha gerekli hale getirmektedir. Yalnızca Türkiye'de değil, uluslararası planda da hızlanmakta olan gelişmeleri partili bir kimlikle karşılamayı başarabilmeleri, onların '96 yılı içinde bu doğrultuda atabilecekleri en anlamlı adım olacaktır.

Yeni bir yılın başında Türkiye

Sınıf ve kitle hareketi

24 Aralık seçimleri, öncesi ve sonrasıyla, komünistlerin düzen cephesindeki durum ve gelişmeleri legal ve illegal basında çeşitli yönleriyle değerlendirmelerine vesile oldu. Bu nedenle burada daha çok sınıf ve kitle hareketinin geride kalan yıl içinde izlediği seyri ve açığa çıkardığı bazı olguları ele almakla yetineceğiz.

'94 sonbaharında yeni bir kitle hareketinin kendini göstermesinden hareketle, '95 yılına girerken şunları söylemiştik: "Bu henüz bir başlangıçtır; kitle hareketi henüz yeni yeni hız kazanıyor ve bir çok işaret dipten gelen dalgaının kendini asıl olarak '95 yılı içinde yüzeye vuracağını gösteriyor." (Ekim, sayı:112, 1 Ocak '95, başyazı)

'95 yılının toplam bilançosu bu beklentinin yersiz olmadığını yeterli açıklıkla ortaya koymuştur. Kitle hareketindeki bu gelişme, işçi sınıfı ve öteki toplumsal katmanların paralel zaman dilimleri içinde genel bir hareketlenmesi olarak değil de, belli zaman dilimleri içinde farklı kesimlerin birbirini izleyen eylemlilikleri olarak yaşandı. Yılın toplamı üzerinden bakıldığında, işçiler, kamu emekçileri, kent yoksulları, öğrenciler ve nihayet aydınlar, kendine özgü nedenlerle önemli çıkışlar yaptılar. Her bir kesimdeki çıkışların farklı nedenlere dayanması ve birbirinden kopuk gelişmesi, elbette kitle hareketinin politizasyon düzeyindeki zayıflığın bir ürünüdür.

Yılın henüz ilk aylarında gerçekleşen Gazi'deki büyük halk direnişi, yarattığı sarsıntıyla, kitle ha-

reketinin politik sıçrama yapabileceği bir döneme girmekte olduğunun ilk işareti gibi görüldü. Hiç kuşkusuz bu doğrultuda önemli bir etki de yarattı. Fakat buna rağmen yılın toplam bilançosu üzerinden bakıldığında, mevcut veriler kitle mücadelesinin uzun yıllardır sürmekte olan temel zaafının geride bıraktığımız yıl içinde de esas bakımından sürmekte olduğunu göstermektedir. Bir süre önce bir başka vesileyle de bu olguyu irdedemiştik. 9. Yayın Yılına Girerken başlıklı değerlendirmemizde (1 Ekim 1995), geride kalan yılın o ana kadarki kitle eylemleri bilançosunu ortaya koyduktan sonra, bu konuda şunları söylemiştik: "... Bazıları gerçekten sarsıcı tüm bu büyük kitle eylemlerine rağmen, son yılların kitle mücadelelerinin temel bir özelliği hala da aşılabilmiş değildir. İşçiler ve emekçiler politik mücadele alanına henüz doğrudan çıkabilmiş değildirlər. Hareketlilikler büyük bir bölümüyle sendikal çerçevede ekonomik hak arayışları olarak yaşanmaktadır hala. Bu durum ancak tekil ya da bazı yerel durumlarda aşılabilmektedir."

Yine de gelişmenin yönü, politizasyonunun sadece artan olanakları değil, ortaya çıkan somut belirtileri de gözden kaçırmamalıdır. Sözünü ettiğimiz zaaf esas itibarıyla hala sürüyor olsa da, 1995 yılı, politizasyon öğelerinin çoğaldığı ve biriktiği bir yıl oldu. Bu açıdan bakıldığında, geriye kalan yıl, kitle hareketinin 1987 sonrasında yaşadığı yeni canlanma dönemi içinde 1990 yılı ile kıyaslanabilir. Fakat 1990 yılının dinamizmi tam da 1991 yılı başında bir kırılmaya uğramıştı. Oysa 1994 yılı Eylül'ünde başgösteren yeni kitle hareketliliğinin birikimini devralan 1995 yılı, bunu önemli bir kırılmaya uğramadan 1996 yılına devretmektedir.

Önümüzde uzanmakta olan yıla bu önemli olgunun ışığında yaklaşmak durumundayız.

İşçi sınıfı hareketi

5 Nisan sonrasındaki eylemli tepkileri çabucak yatışan ve 20 Temmuz genel eyleminde başarısız kalan işçi sınıfı hareketi, 26 Kasım'da (1994) gerçekleşen yüzbin kişilik Ankara yürüyüşünün ardından belirgin bir sessizliğe girmişti. 1995 yılında hız verilen yaygın özelleştirme saldırısına ve yılın başından itibaren gündeme giren ve 700 bin kamu işçisini ilgilendiren toplu sözleşme sürecine rağmen, daha çok İstanbul'da gerçekleşen yerel direnişler sayılmazsa, bu sessizlik uzun süre kırılmadı. Kamu çalışanlarının 20 Aralık eylemi, Gazi'de 1995 Mart'ında patlak veren halk direnişi, 1 Mayıs gösterileri, kamu çalışanlarının 150 bin kişilik büyük Ankara eylemi, Sivas katliamını protesto gösterileri tüm bu kitle eylemleri süreci boyunca işçi sınıfı cephesinde herhangi bir ciddi kıpırdanış yaşanmadı. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa yıllardır seyirci kalan işçiler, devletin Gazi'deki büyük katliamını da sessizlikle izlediler. Gazi emekçilerinin sarsıcı direnişi, bir tek deri işçileri dışında, işçi sınıfında herhangi bir karşılık alamadı. 1 Mayıs'ta işçi katılımı da geçmiş yıllara göre nispi olarak daha zayıf kaldı.

Yılın ilk yarısına ilişkin bu tablo, sarı sendikacılığın cenderesi içine sıkıştırılan ve anlamlı bir devrimci müdahaleden yoksun kalan işçi hareketinin taşıdığı belirgin zayıflığı bir kez daha somut olarak ortaya koydu. Yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren bir toplu sözleşme sürecini bile 7 ay boyunca sessizce izleyebilmek durumunda kalabildiler işçiler. Geçmiş toplu sözleşme dönemlerinden farklı olarak, çeşitli tepki ve eylem biçimleri ortaya koyarak kararlılıklarını göstermek ve sendika bürokrasisine baskı uygulamak yoluna gitmediler. Ve ancak hükümetin IMF isteği doğrultusunda sıfır zam dayatmasındaki ısrarıyla ki, sendika bürokratları bunun yolaacağı tepkileri gözeterek bazı şeyler yapmak ihtiyacı duyabilmişlerdir. Böylece de yılın ikinci yarısında, Temmuz ortası-Ekim ortasını kaplayan üç aylık dönemde, sınıf hareketinde önemli

200 bin işçinin 5 Ağustos Ankara yürüyüşü, 300 bini aşkın işçinin haftalarca süren grevi ve nihayet tüm engellemelere rağmen gerçekleşen Ankara yürüyüşü, işçi sınıfının taşıdığı büyük eylem potansiyelini bir kez daha yeterli açıklıkta ortaya koydu. Bu eylemlilik ve grevler süreci, işçilerde biriken derin hoşnutsuzluk kadar, uzun süreler için örtülü kalsa da saflarındaki mücadele isteği konusunda da yeterli bir fikir vermiştir.

Aynı şekilde, yine bu eylemlilik süreci, bu hoşnutsuzluk ve mücadele isteğinin neden uzun süreler için kendini açığa vuramadığını da göstermiştir. Açıklıkla görülmüştür ki, tüm yıpranmışlığına rağmen sendika bürokrasisinin işçi kitleleri üzerinde hala güçlü bir kontrolü vardır.

gelişmeler yaşanabilmiştir.

200 bin işçinin 5 Ağustos Ankara yürüyüşü, 300 bini aşkın işçinin haftalarca süren grevi ve nihayet tüm engellemelere rağmen gerçekleşen Ankara yürüyüşü, işçi sınıfının taşıdığı büyük eylem potansiyelini bir kez daha yeterli açıklıkta ortaya koydu. Bu eylemlilik ve grevler süreci, işçilerde biriken derin hoşnutsuzluk kadar, uzun süreler için örtülü kalsa da saflarındaki mücadele isteği konusunda da yeterli bir fikir vermiştir. Aynı şekilde, yine bu eylemlilik süreci, bu hoşnutsuzluk ve mücadele isteğinin neden uzun süreler için kendini açığa vuramadığını da göstermiştir. Açıklıkla görülmüştür ki, tüm yıpranmışlığına rağmen sendika bürokrasisinin işçi kitleleri üzerinde hala güçlü bir kontrolü vardır. Devletin ve sermayenin hizmetindeki bu hain şebeke, işçileri uzun süreler için oyalayabilmekte, nihayet bir şeyler yapmak zorunda kaldığı bir evrede bile, işçi kitleleri üzerindeki etki ve denetimin kullanarak kontrolü elinde tutabilmektedir.

Bu sınıf hareketinin yıllardır tekrarlanmakta olan kısır döngüsüdür. Bu döngüyü zorlayan tek gerçek etken uzayan eylemlilik süreçleri olmakta, bu uzama

sendika bürokrasisinin etki ve kontrolünü yıpratmakta, fakat tam da bu açıdan kritik evrelerde sendika bürokratları eylem süreçlerini noktalamayı başarabilmektedirler. 1990'ın büyük hareketliliği Zonguldak direnişi ile büyük bir sıçrama eşiğine dayanmış, fakat 3 Ocak'ta ve Mengen barikatında kırılmaya uğramıştır. Bunu sermayenin Körfez Savaşı'na bahane eden saldırısı izlemiş, böylece işçi hareketi etkisi yıllarca sürececek bir gerileme sürecine girmişti. Geride kalan yıl içinde bu kritik eşik, 15 Ekim'de Türkiye'nin dört bir yanında onbinlerce işçinin sayısız engellemeleri aşarak, "Barikatları Aştık, Ankara'ya Ulaştık!" sloganlarıyla Kızılay Meyanı'nda buluşmalarıydı. İşte tam da bu en ileri nokta, durumun ciddiyetini algılayan, bunun kontrolü kaybetmenin başlangıcı olduğunu gören hain bürokratlar, satış sözleşmelerini imzaladılar ve denetimi kaybetmeden eylem sürecini noktalamış oldular.

Böylece aynı kısır döngü bir kez daha tekrarlandı. Devrimci önderlik boşluğu ortamında, siyasal ve sendikal cephede sınıf hareketine etkili bir devrimci müdahalenin yokluğu koşullarında, sendika bürokrasisi işçi hareketinin mücadele isteği ve enejisini bu döngü içinde bir kez daha boğmayı başarabildi.

Belirtmek gereksizdir. Sınıf hareketinin bu kısır döngü içinde kötürümleştirilmesi tüm öteki mücadele cephelerini derinden etkilemektedir. Dolayısıyla, bu kısır döngüyü kırmak, sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişmesinde mesafe almak, bugün devrimci siyasal mücadelenin en kritik halkası durumundadır.

Kamu çalışanları hareketi

Yıllardır belli bir tempoda gelişmesini sürdüren ve grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesi içinde önemli bir güç ve deneyim biriktiren kamu çalışanları hareketi, '95 yılına geniş katılımlı 20 Aralık genel eylemi ile girmişti. PTT emekçilerinin Ocak ayı içinde sürgünlere karşı gösterdikleri inatçı ve militan direnişin başarısı bu sürece yeni bir moral kazandırdı. Fakat 18 Mart için önden saptanan genel eylemin reformist önderlik tarafından Gazi'deki katliamı ve bu katliama karşı gelişen halk direnişini gerekçe göstererek iptal edilmesi, kamu çalışanları hareketinin en temel zaafını da böylece çarpıcı biçimde açığa çıkardı.

18 Mart, yirmiye yakın insanın yaşamına malolan devlet katliamını protesto ve Gazi emekçilerinin yiğit direnişiyle dayanışma doğrultusunda etkin bir çıkışa dönüştürülebilirdi. Bu hem Gazi direnişinin toplumda yarattığı sarsıntıyı olumlu yönde pekiştirecek ve hem de kamu çalışanları hareketinin dar ve sınırlı zemininin aşılmasında önemli bir rol oynayacaktı. Ama reformist önderlik, inançsız ve yüreksiz bu yeni bürokratlar, "gergin ortamı" gerekçe göstererek eylemden vazgeçtiler. Bu davranış emekçiler cephesinde büyük bir hayal kırıklığı yaratırken, herşeyiyle satılmış Amerikancı medya tarafından "yurtseverce" bir davranış olarak alkışlandı ve 20 Nisan'daki genel eylemin fiyaskosunu hazırladı.

Kamu çalışanları hareketi Haziran ayı ortasında güçlü bir yeni çıkış yaptı. Tam da Anayasa değişiklikleri ile aynı günlere denk gelen bir tarihte, 150 bin kamu çalışanı, tüm engellemelere rağmen iki gün boyunca Kızılay Meydanı'nı doldurdu. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı doğrultusunda kararlı ve coşkulu bir tavır ortaya koydu. Fakat reformist önderlik böylesine görkemli bir kitlesel gücün ağırlığı altında ezildi. Tok ve kararlı bir tutum takınmadı. Bakanların oyalayıcı sözleri karşısında ezilip-büzüldü. Meclisten aleyhte bir karar çıkmasına rağmen ortaya herhangi bir açık tutum koymadan, Kızılay Meydanı'ndaki kararlı kitleye hergangi bir açık tutum ve hedef önermeden eylemi dağıttı. Böylece yılın geriye kalan kısmı kamu çalışanları için tümüyle kay-

bedilmekle kalmadı, Tüm Haber-Sen'in ardından öteki memur sendikalarına yönelik saldırıların önü açıldı.

Politizasyon düzeyi nispeten yüksek olan ve devrimci bir önderlik altında hareket etmeye yakınlıklarını bugüne kadar yeterli açıklıkta gösteren kamu çalışanları hareketinin bugün en büyük handikapı, sendika merkezlerine çöreklenmiş, "sosyalist" geçinen, fakat en pespaye bir reformist kimlik taşıyan yeni bürokratlardır. Bu reformist önderlik, bir yandan kamu çalışanları hareketini grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesinin dar alanına kilitlerken, öte yandan da, bu son derece haklı ve meşru istemin elde edilmesi mücadelesini de (tam da aynı nedenle) başarısızlığa sürüklemektedirler. Fiilen yıllardır kurulmuş bulunan ve yalnızca kamu çalışanlarının geniş kesimleri içinde değil, toplumun öteki kesimleri nezdinde de önemli meşruyet kazanan kamu sendikaları bugün kapatılma tehditi altındadır. Tüm Haber-Sen'in ardından Eğitim-Sen'e yöneltilmiş saldırı da bunu göstermektedir. Kamu çalışanları bu saldırıyı genel politik mücadele sahnesine daha etkin çıktıkları ölçüde göğüsleyebileceklerdir. Yeni bürokratlar ise böyle bir mücadele perspektifinden yoksundurlar. Onlar "konfederasyonlaşma" adı altında kamu çalışanları cephesinin Türk-İş'i olmaya hazırlanıyorlar, tüm planlarını buna göre yapıyorlar. Kamu çalışanları hareketine de bu niyet ve planlara uygun düşen bir çerçevede yön veriyorlar.

Bunların oluşturduğu reformist engelin aşılması kamu çalışanları hareketinin sağlıklı gelişmesi için bir temel koşul durumundadır. Fakat onun sağlıklı bir gelişme çizgisi izlemesinin daha genel koşulu ise EKİM 3. Genel Konferansı'nın şu değerlendirmesi içinde tanımlanmaktadır: "Bugünkü kitlesel gücü, coşkusu ve ileri sürdüğü taleplerdeki kararlılığı ne olursa olsun, devrimci bir işçi hareketinin önderlik koşullarına kavuşamayan bir kamu çalışanları hareketi kendi başına hiçbir yere varamaz. Herşey bir yana, bu hareketin heterojen dokusu bile buna müsait değildir. Onun bugünkü gücü, başta grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı olmak üzere bazı demokratik hakların elde edilmesi çerçevesinde katıldığı kendine özgü dinamizminden gelmektedir."

Kent yoksulları hareketi

1995 yılının devrimci siyasal mücadele açısından en önemli olaylarından biri Gazi'de patlak veren büyük halk direnişiydi. Bu gerçekten de devlet eliyle sergilenen bir provokasyona karşı gelişen bir patlamaydı. Bu patlama dikkatleri bir anda büyük kentlerin yoksul varoşları üzerine çekti. Sosyo-politik ve sosyo-kültürel çelişkiler yumağının buralarda devlete ve düzene karşı nasıl bir tepki birikimi yarattığı, bunun kendini ne tür bir direnme gücü olarak ortaya koyabileceği, Gazi direnişi şahsında açığa çıktı.

Gazi'de gerçekleşen sarsıntının gücü, bunu yenilerinin izleyeceği, kent yoksullarının devrimci bir hareketliliği dönemine artık nihayet girildiği doğrultusunda güçlü umutlar yarattı. Fakat bugün geride kalan yılın toplamı üzerinden bakıldığında, bu umutların hiç değilse bugün için henüz abartılı olduğunu gösterdi.

Bu kuşkusuz bu büyük halk direnmesinin anlamını ve önemini hiçbir biçimde azaltmıyor. Eğer 1 Mayıs 1995 nispeten geniş katılımlı ve coşkulu geçmişse, eğer uzun yıllardır kitle desteğinden yoksun olan çeşitli devrimci gruplar semtler üzerinden bazı ilk ilişkileri yakalamayı başarabilmişlerse, eğer Sivas katliamının yıldönümünde coşkulu ve geniş katılımlı gösteriler olmuşsa, eğer bugün polis ve polis şahsında devlet kitlelerin gözündeki daha çok yıpranmışsa ve eğer Alevi emekçileri sosyal-demokrasiden, dolayısıyla düzenden hızlanan bir kopma süreci yaşıyorlarsa, eğer yeni bir yılın başında geride kalan yılın toplamına bakıldığında genel planda gitgide daha çok güç kazanan bir direnme ruhundan kolaylıkla söz edilebiliyorsa, tüm bunlarda Gazi direnişinin çok belirgin bir rolü vardır.

Bu önemli halk direnmesi aynı zamanda sol hareket içindeki konumlara da önemli açıklıklar sağladı. Doğal olarak burada ilk akla gelen, bu direnişin, hiç değilse sarsıntının sürdüğü zaman dilimi içinde devrimci grupları ön plana çıkarması ve solun re-

formist kesiminin bu tür kitle direnişleri karşısındaki etkisizliğini göstermesidir. Kitle hareketindeki militanlaşmanın ve sınıf mücadelesi planındaki genel sertleşmenin reformist akımların tecritini kolaylaştıracağını göstermesi bakımından Gazi direnişinin önemi yadsınamaz. Fakat daha çok sorunun bu yönü üzerinde durmaya meyleden geleneksel devrimci grupların görmezlikten geldikleri bir öteki yan ise, Gazi Direnişi'nin '80 öncesinin halkçı önyargılarını depreştirdiği olgusudur.

Yıl boyunca üzerinde değişik vesilelerle durduğumuz bu olgu, eski halkçı ideolojik-politik çizgiye yeni dönemde "sosyalizm" söylemli ve "sınıfa yönelim"li bir cila çeken bazı grupların konumuna önemli açıklıklar sağlamıştır. Buna ilişkin gözlem, değerlendirme ve eleştirilerimizi burada yinelemiyoruz. Yalnızca, Gazi Direnişi'yle aynı günlerde çalışmalarını sürdüren EKİM 3. Genel Konferansı'nın, bu büyük halk direnmesinin büyük politik önemini tüm açıklığıyla ortaya koymakla yetinmeyerek, bunu, daha en başından, halkçı önyargıların muhtemel depreşmesine karşı şu açık uyarıyla da birleştirdiğini hatırlatmakla yetiniyoruz: "Gazi Mahallesi halkının direnişi göstermiştir ki, şehrin yarı-proleter kitleleri ile küçük-burjuvazinin yoksul alt katmanlarının politik aktivite kazanacakları bir döneme giriyoruz. Öncü kesimi örgütlü bir kimlik kazanarak partilemiş bir sınıf hareketi bu katmanları kolaylıkla kendi politik etkisi altına alabilecek, sermaye iktidarı ile çatışmasında onlardan büyük bir destek görebilecektir. Bunun başarılacağı koşullarda ise, kent yoksullarını bu hareketliliği, burjuvazi ile hesaplaşmaya yetenekli biricik sınıfın önderliğinden yoksun olmanın tüm olumsuz sonuçlarıyla yüzyüze kalacaktır. '80 öncesinin politik mücadeleleri bu konuda fazlasıyla aydınlatıcıdır."

Çok karmaşık bir sosyal ve kültürel bileşime dayalı yoksul semtlerin genel gençlik potansiyelinin kent varoşlarındaki sosyal tepki birikiminin en hassas alanını ve esas dinamik gücünü oluşturduğu bir gerçektir. Gazi'deki direniş bu açıdan bakıldığında, öncelikle bir gençlik direnişidir.

Gençlik hareketi

Gençlik hareketi denilince genellikle öğrenci hareketi, daha çok da yüksek öğrenim gençliği hareketi akla gelmektedir. Kuşkusuz bu, gençliğin bu kesiminin '60'lı ve '70'li yıllarda yaşadığı geniş çaplı hareketlilik ve devrimci gelişmeden dolayıdır. Bu iki on yıl boyunca Türkiye'de gençlik hareketinin tamamını değilse bile omurgasını ve ezici ağırlığını öğrenci gençlik hareketi oluşturdu. Ve tam da bu aynı nedenden dolayı, gerek 12 Mart'ta gerekse 12 Eylül'de gençliğin bu kesimi karşı-devrim saldırısının baş hedefi oldu. 12 Mart'ın gençliğe yönelik operasyonu bir sonuç vermek bir yana, '74 yılından itibaren '60'lı yıllarla kıyaslanamaz boyutlarda daha geniş bir patlamanın zeminini hazırladı. Oysa 12 Eylül operasyonu, geçmişin derslerinden de en iyi biçimde yararlanarak, kitlesel devrimci öğrenci hareketinin kökünü kurutmak için çok yönlü tedbirler aldı. Vahşi bir saldırıyla geçmiş dönemin birikimini ezmekle kalmadı, iktisadi, kültürel, idari, akademik bir dizi politika ve önlemlerle öğrenci gençliğe geniş çaplı bir depolitizasyon uyguladı. Doğrusu, aradan geçen 15 yıla rağmen bugün hala kitlesel bir devrimci öğrenci hareketinin gelişmemesi, bu politika ve uygulamaların nasıl da önemli bir başarı sağladığını ortaya koymaktadır. '80'lerin ikinci yarısından itibaren, akademik ve idari nedenlerle ve bazı kısmi demokratik haklar zemininde zaman zaman çıkışlar yapan öğrenci hareketi, her seferinde bir üst aşamaya geçmeden kırılmaya uğradı ve gücünü yitirdi.

Geride kalan yıl içinde ise bu alanda iki önemli çıkış yaşandı. İlki, yılın ilk aylarında MHP'li faşist çetelerin polis destekli saldırılarının bir anda önemli bir anti-faşist kitle tepkisini açığa çıkarmasıydı. Geçmişin deneyimlerini hızla hatırlayan ve gelişmeler karşısında ciddi kaygılara kapılan düzen cephesi, kontrolü altındaki bu terör çetelerini geri çekince, tepkinin genişleyip derinleşmesi de engellenmiş oldu. İkinci önemli çıkış ise, yeni öğrenim yılının başında binlerce öğrencinin Ankara Kızılay Meydanı'nda yaptığı gösteri oldu. Bu işçilerin 15 Ekim eyleminin hemen sonrasına denk geldi ve böylece, kamu çalışanları ve işçilerin ardından, bu kez öğrenciler Türkiye'nin dört bir yanından Ankara Kızılay Meydanı'na toplandılar. Bu eylem işçilerden ve kamu çalışanlarından farklı olarak yalnızca birkaç bin kişiden ibaret olsa bile, politik önemi büyük bir çıkıştır. Bunun girmekte olduğumuz yılın öğrenci hareketi için nasıl bir gelişmenin ilk işareti olduğu bugün için henüz yeterli açıklıktan yoksundur. Ama bazı okullarda politik amaçlı bazı eylemlere artık daha geniş bir kitlenin ilgi göstermesi, yine öğrenim yılı başında büyük kentlerde harçlara karşı yürütülen geniş çaplı etkinlikler ve bunların gördüğü destek olumlu bir işaret sayılmalıdır.

Fakat gençlik hareketine öğrenci hareketi üzerinden yaptığımız bu girişle biz, kısaca da olsa bir başka olguya sözü getirmek istiyoruz. Bilindiği gibi, öğrenci gençliği hedef alan 12 Eylül politikalarının bir yönü de, büyük kentlerdeki üniversitelerde okuyan öğrenci kitlelerinin sosyal bileşimini alt sınıfların aleyhine değiştirmektir. YÖK üzerinden uygulanan özel politikaların yanında, 24 Ocak politikaları da genel etkileriyle bu sonucu ayrıca kolaylaştırdı. Fakat tersinden de, aynı politikalar kent varoşlarını bir yoksullar yatağı haline getirdi. Bunun genel gençlik hareketine etkisi, gençlik hareketinin ağırlık merkezinin bu varoşlara ve tabi buralardaki liselere kayması oldu. Düz ve meslek liselerindeki mücadele potansiyeli son yıllarda kendini daha açık hissettirmeye başladı. Daha da önemlisi, liseli gençliğin de içinde yer aldığı yoksul semtlerin genel gençlik potansiyeli ve bunun beslediği anti-faşist gençlik hareketidir. Çok karmaşık bir sosyal ve kültürel bileşime dayalı bu potansiyelin kent varoşlarındaki sosyal tepki birikiminin en hassas alanını ve esas dinamik gücünü oluşturduğu bir gerçektir. Gazi'deki direniş bu açıdan bakıldığında, öncelikle bir gençlik direnişidir. Gençlik çalışmasının alanları ve somut yönelimleri bakımından önemle irdelenmesi gereken bu olguyu burada şimdilik sadece hatırlatmakla yetiniyoruz.

Reformist barikatı aşmak için; Devrimci Kamu Çalışanları Görev Başına!

Kamu hizmet sektörlerindeki sendikalaşma mücadelesinin içinde bulunduğu durağanlık (yahut gerileme) çeşitli yönleriyle tahlil edilmek ve aşılma zorunda. Yoksa, hareket değil hedefine (grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının alınması yakın hedefi) ulaşmak, mücadelenin fiili-meşru kazanımlarını yitirme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Bugüne dek, gerek alandaki sendikalarda ve üye tabanında, gerekse devrimci çevrelerde, tıkanmanın temel sorumlularından biri konumundaki reformist önderlikten yeterince söz edilmiş bulunuyor. Kuşkusuz, bugün KESK'te bloklaşmış olan alandaki bu reformist kuşatmaya yönelik her türlü eleştiri haklı ve doğrudur. Ne var ki, yeterli değildir. En azından, devrimci kamu çalışanları açısından yeterli görülmemelidir. Çünkü, bu alanda reformizm, "devrimci önderlik boşluğu"nda yüklebilmiştir. Devrimci kamu çalışanlarının, görev ve sorumluluklarının bilinciyle hareket edebildiği koşullarda, reformizmin böylesine etki ve hareket alanı bulamayacağı açıktır.

Sınıf mücadelesinde bu "görev ve sorumluluk" esas olarak iki noktada odaklanmaktadır. İlki, devrimcilerin hareketin doğal önderliğini yapmalarıdır. Bir başka ifadeyle, bulunduğu alanda mücadelenin önünde yer almak, devrimcilerin en temel görevidir. Nitekim kamu alanında sendikal hak mücadelesini başlatan ve belirli sürece kadar başını çeken de, reformistler değil devrimci kamu çalışanları olmuştur. Devrimci kamu çalışanlarının asıl sorunu ve "görev ve sorumluluk"ların odaklaştığı ikinci noktanın başladığı yer de tam burasıdır. Devrimci önderlik, esas olarak, sınıf hareketinin politik örgütlülüğünü ifade eder. Ne var ki, pek çok devrimci çevre, sınıf hareketine devrimci önderliği "devrimci sendikacılık" olarak algılamaktadır. Bu kavrayış, doğal olarak, pek çok devrimci işçi ve memuru sendikalist bir kavrayış ve davranışa mahkum etmiş bulunuyor. Buna bir de, "devrimci sendikacılık" kavramındaki muğlaklıklar eklenince, bugün son raddesine gelmiş bulunan tıkanma kaçınılmaz olmuştur. Sınıf sendikacılığından anarko sendikalizme kadar çeşitli anlayışların bir karmaşası haline getirilen "devrimci sendikacılık"

kavramı üzerinde bir türlü anlaşılmayan devrimci kamu çalışanlarının, sendikal mücadele konusunda bile bir araya gelip, bu sendikal mücadeleyi yönlendirecek bir güç oluşturamamalarının yarattığı "boşluk", hareketi pasifize etme konusunda son derece kolay anlaşılabilir reformist çevrelerin birliği tarafından doldurulmuştur. Bugün KESK'le sonuçlanmış bulunan bu sürece dönmemizin nedeni, yakın geçmişteki hatalardan ders çıkarak, durumu tersine çevirmenin olanaklarını araştırma ve bulma zorunluluğudur. KESK'te odaklanan reformizmin, bugün hareketin önündeki en ciddi barikatı oluşturduğu açıktır. Bu barikatın ancak devrimci bir çıkışla aşılabileceği de. Bu ise, alandaki tüm devrimcilerin güç birliğini zorunlu ve acil kılmaktadır. Dün yapılamayan bugün yapılmalı, kamu çalışanları hareketinin yeniden yükselmesi uğruna, alanda çalışan tüm devrimciler, bir mücadele birliğinin olanaklarını zorlamalıdır.

Bu görev yerine getirilmediği takdirde, yılların mücadelesiyle kazanılmış fiili-meşru hakların kullanımının, sermaye devletin yargı ve polis gücü tarafından engellenmesi kaçınılmazdır. Bilindiği gibi; Tüm Haber-Sen kapatılmış, kamu çalışanları hareketinden kitlesel bir tepki gelmediği görülünce, Eğitim-Sen ve hemen ardından da Tüm Maliye-Sen hakkında kapatma davaları açılmıştır. Yasalar, fiili sendikacılığı ortadan kaldırırken, reformizm halen kitleyi yasalardan söz ederek oyalayabilmektedir. KESK'in kesin işlevi, yasalar tarafından birer birer kapatılan sendikaların konfederasyonu olarak, hareketi yok oluşturmaktır. Buna izin verilmesi durumunda, hareket, büyük bir moral çöküntüye uğrayarak geriye çekilecek, yılların kazanımları da boşa harcanmış olacaktır. Devrimci-sosyalist kamu çalışanları yeniden harekete geçmeli, öne atılmalı ve kamu çalışanlarının mücadelesini örgütlemelidirler. Bunu onlardan başka yapacak güç yoktur. Reformist barikatın yıkılması, kamu çalışanlarının mücadelesinin her açıdan yükselmesine bağlıdır.

**Reformistler Dışarı,
Sendikalar Bizimdir!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
Yaşasın Sosyalizm!**

DİSK Kongresi Yapıldı "Ehven-i Şer" hala ayakta

DİSK 1. Olağanüstü Genel Kurulu 27-30 Ocak tarihleri arasında İstanbul'da toplandı.

DİSK Olağanüstü Kongresi işçi sınıfı hareketi açısından ne ifade etmektedir?

Adındaki "devrimci" ibaresini sadece bir süs değil, ama çağın "sonuna kadar devrimci" tek sınıfına ağır bir hakaret gibi taşıyan bir "işçi sendikası konfederasyonu" söz konusu olduğunda, bu soruya verilecek yanıt son derece önemli hale gelir.

Pek çoğu, artık "iş-güç sahibi" birer küçük kapitalist olan eski bürokratların 1992'de, yeniden açılışa DİSK'e üşüşmesinin bir tek nedeni vardı. DİSK'in; '80 öncesine ait güçlü imajı ve işçi sınıfının birikmiş alıntıları olan para/mal varlığıydı onları bir araya getiren. Bu güne kadar yaptıkları üç kongrede de bu değerleri paylaşabilmek için leş kargaları gibi birbirlerinin gözünü oymaya çalıştılar.

Geçtiğimiz bir kaç yıl DİSK'in iyice yıprandığı, kan kaybettiği bir dönem oldu. Öyleki, özellikle geçen yıl Türk İş bile DİSK'e oranla "mücadeleci" bir tablo çizdi. '80 öncesi işçi sınıfının militan mücadelesinin bir ürünü olan DİSK son süreçte eylemsizliğin adı oldu. Özellikle 9. Kongre'de iyice açığa çıkan ve organik hale dönüşen SHP ile olan bağları da bugün DİSK için ağırlık yaratmaya başladı. İşçi sınıfı içerisinde büyüyen huzursuzluğun ve yükselen mücadele dinamiklerinin farkında olan hainler çetesi, paçavraya dönmüş olan CHP(SHP) üzerinden politika yürütemez hale geldiler.

Olağanüstü Kurul görüntüleri, bürokratlar çetesinin paylaşım savaşlarına ara verdikleri, "yeni olanaklar" yaratmak için çeşitli "güç birlikleri"ne yöneldiklerini ortaya koydu. DİSK'in yıpranan yüzünü

"İşçi sınıfını 2000'li yıllara taşımak" palavraları eşliğinde cilalamaya çalıştılar. Demokrasi mücadelesinin ileri mevzisi olmak iddiasının sık sık tekrarlandığı bu Genel Kurulda, DİSK'in yükselen toplumsal muhalefetten kan kazanmaya yönelik ayak oyunlarını gördük.

Bu Olağanüstü Kurulun diğer bir özelliği de DİSK'in her renkten reformist çevrelerle girdiği ilişkiler oldu. Bilindiği gibi, reformizm ve sendikalizm, sınıf hareketinin ürünüdür ve işçi sınıfının geri bilincinden beslenirler. Bu nedenlerle de, hareketin verili geriliğini korumayı, kendi varlık koşulları sayarlar. Hareketin önüne, düşmandan önce dikilmelerinin bir nedeni de budur.

Bugün DİSK; çeşitli sendikaların nezdinde de, merkezi tutumıyla da diğer konfederasyonlarla aynı konumdadır. Yani sınıf hareketinin önündeki reformist barikatın bir taşı da DİSK'tir. DİSK'i, işçi sınıfına "ehven-i şer" mantığıyla yeniden pazarlamaya çalışan "devrimci" çevreler, nerede durduklarına dikkat etmelidirler. İşçi sınıfının kurtuluşu, iki "şer"den birine boyun eğmekte değil, kapitalist sistemi ortadan kaldırmaktadır. Bunu yapabilmek için de, ilk terk etmesi gereken, ehven-i şer mantığıdır kuşkusuz.

İşçi sınıfı; Türk-İş'e karşı DİSK'i, gerici-liberal burjuva partilere karşı sosyal demokrasiyi, faşizme karşı Avrupa/Amerika "demokrasi"ni istemek-tercih etmek durumunda değildir. İşçi sınıfı sarı sendikalara ve sendika ağalarına rağmen sınıf sendikalarını yaratmak; gerici-liberal ya da sosyal demokrat, tüm burjuva partilerine karşı, kendi bağımsız politik örgütlenmesini gerçekleştirmek ve her türden burjuva diktatörlüğüne karşı, kendi sınıf iktidarını kurmak hedefiyle hareket edecektir.

Geçmişten bugüne ihanetin adı: R. Budak

DİSK ve yöneticileri, çeşitli yol ve araçlarla işçi sınıfına karşı işlenmiş suçlarının üstünü örtme çabası içindedir. Suçluların başı, bu olağanüstü kongrenin yeniden DİSK'in başına getirdiği Budak hainidir. Rıdvan Budak için oturup ayrıntılı bir suç dökümü çıkarmaya hiç gerek yok. Sadece Tarih direnişinde oynadığı rolü hatırlatmak yeterlidir.

Büyük Tarih direnişinin yıldönümüne rastlayan günlerde toplanan bürokratik ihanet çetesi, bugün Budak'ı "aklamıştır". Ne var ki, sınıf mücadelesinin keskin hafızası Rıdvan Budak'ın gerçek kimliğini unutmayacaktır. 1980 yılında DİSK-Tekstil Başkanı olarak Tarih direnişinin satılmasında başrol oyuncusudur Budak. İhanetinin itirafı da DİSK davalarındaki savunmasında yazılıdır: "DİSK olarak, direnişi başlatan değil, bitiren kurum olduk."

SPK, UZANLAR ve TES-İŞ

ÇEAŞ İşçisine Üçlü Kıskaç

Çukurova Elektrik AŞ. işçileri, 21 Ocak günü, Tes-İş'in organize ettiği bir "eylem" yaptı. ÇEAŞ yönetiminin tekrar Uzanlar'a devredilmesine karşı yapılan ve "İşçilerin Parasını Uzanlar'a Yedirtmeyiz!", "Ali İhsan Karaca'yı yedirtmeyiz!" (SPK başkanı) ve "7,6 trilyonu Yiyenler, Vakıf'ın Parasına da mı Göz Diktiniz!" türünden, Sermaye Piyasası Kurulu lehinde/Uzanlar aleyhinde sloganların atıldığı ve İstiklal Marşı'nın okunduğu "eylem"de, Tes-İş Şube Başkanı Ali Örk ile Türk-İş Bölge Temsilcisi Hüseyin Elberk de birer konuşma yaptı. Elberk'in, TEK'in özelleştirilmesinden yana olduklarını da söylediği konuşması, işçiler tarafından, "Özelleştirmeye Hayır!" sloganıyla karşılandı. Bunun üzerine Elberk, "çağdaş özelleştirme"yi kastettiğini söyleyerek işçilerden gelen öfkeyi yumuşatmaya çalıştı. Tes-İş Şube Başkanı ise konuşmasını "Bu alandaki coşku Uzanlar gibi devleti sövüşlemek isteyenlere karşı sıkılmış bir yumruktur" diyerek tamamlıyordu. İşçilerin hakları konusunda tek laf etmeyen bu sendikacıların, CE-AS'ta oynanan oyunların ve çıkar çatışmalarının içinde bizzat yer aldıkları açıkça belli oluyordu.

24 Ocak 1996'da ise, toplanan Olağanüstü Genel Kurulla ÇEAŞ'ın yönetimi tekrar Uzanlara devredildi. UZAN yönetimi, Kurul'un hemen ardından, işçilerin SPK ile imzaladığı TIS'i tanımayacağını belirtti. Böylece, TIS'te yer alan işgüvencesi de riske giriyordu. Yani, SPK'nın yönetime elkoymasından önce başlatılan tehşikatlar sürecekti. Nitekim, Uzanlar'ın 85 işçiyi çıkaracağına dair bir haber hızla yayıldı.

21 Ocak "eylemi"nin mimarı Tes-İş bürokratları bu kez de, "toplu istifaya eylemi" örgütledi. Basında, "ÇEAŞ işçilerinin direnişi devam ediyor...", "ÇEAŞ işçileri kararlı" türünden haberlerle verilen gelişmelerin özeti, aslında ÇEAŞ işçilerinin kaygı ve öfkelerinin, aşağılık bürokratlarca, nasıl dönüp tekrar işçiyi vuracak bir "eylem"e kanallize edilebileceğinin resmidir. Tensikata karşı istifa... Bu ancak, Tes-İş'teki gibi sınıf düşmanı, karşı-devrimci bürokratların üslendığı bir sendika yönetiminin aklına gelebilirdi. Uzanlara karşı haklarını savunmak ve direnmek kararlılığında olan işçiler sendikanın bu ayak oyununa kapıldılar. 1050 ÇEAŞ işçisi bir bütün olarak istifa etti. İstifa "eylem" cisi işçilerden biri; "20 yıldır çalışmaktan doğan 1 milyara yakın alacağım tazminatlar var; bunu Uzanlar'a hibe ediyorum." diyordu. ÇEAŞ işçisinin toplu istifası karşısında Uzanlar son vardiya kalan 50 işçiyi zorla fabrika da tutarak çalıştırmaya devam etti.

Kapitalistler, sendika ne denli satılmış olursa olsun, işçilerin uzun zaman kendi kendilerine karşı seferber edilmelerinin olanaklı olmadığını bilirler. İşçilerin bir bütün olarak kararlılığı karşısında Uzanlar, SPK ve

Tes-İş "Nasıl etsek de ÇEAŞ işçileri gerçekleri farketmeden işleri tekrar yoluna koysak" telaşına kapıldılar. Sonuçta bunun da bir yolu bulundu. Tes-İş genel Başkanı Faruk Barut devreye girdi. Uzanlarla anlaştıklarını, toplu iş sözleşmesinin tanınacağını açıklayarak işçileri işlerine geri dönmeye çağırdı. Bu çağrıya ÇEAŞ işçisi istemeye istemeye katıldı ve işbaşı yaptı. Ancak daha işçilerin işbaşı yapmasının üzerinden bir kaç gün geçmişken Uzanlar 85 işçinin işine son verdi.

Bu gelişmelerin ardından SPK'nın Ankara 10. İdare Mahkemesi'nde ÇEAŞ'a açtığı dava sonuçlandı. Bu sonuca göre yürütmeyi durdurma kararı ile SPK, Uzanlar yerine tekrar ÇEAŞ yönetimine atandı. ÇEAŞ'tan atılan 85 işçinin tekrar işe alınacakları söylendi. Ancak Uzanlar'ın mahkeme kararına yedi gün içinde itiraz etme haklarının olması oynanan oyunun süreceğini gösteriyor.

ÇEAŞ'taki saldırının kapsamı, ÇEAŞ işçileriyle sınırlı değildir. Söyuncuların eli, elektrik kurumdan kullanan tüm bölge halkının, özellikle bölgede oturan işçi ve emekçilerin cebindedir. Kimsenin kuşkusuna olmasın, Uzanlar, bölgedeki diğer hırsızlarla (büyük sanayi kuruluşları ve devlet bürokrasisi) paylaşmayı kabul etmeden bu çaplı bir soygunu yürütmek gücünde değildir. Uzanlar'ı Uzanlar

olmak?

Bu sorular çoğaltılabilir. Ne var ki, doğru yanıtları hain bürokratlardan beklenmemelidir. Onlar, her zamanki gibi, işçi sınıfının bilincini çarpıtmak için ellerinden geleni yapmak isteyecekler, binbir dereden su getirecek, kapitalist sistemi aklamının bir yolunu bulmaya çalışacaklardır. Bu nedenle, işçi sınıfı, bu ve benzeri soruların yanıtlarını, kendi sınıf çıkarlarını gözetenek, gene kendisi bulmak zorundadır. Sınıf bilinçli işçiler ise, soruları sınıf içinde yaygınlaştırmak ve doğru yanıtlara ulaşma sürecini hızlandırmak için çaba göstermelidirler. Süreci hızlandıracak en etkin yolun, sınıf mücadelesini örgütlemekten geçtiğini tekrar tekrar hatırlatmakta yarar olduğu ise açıktır.

ÇEAŞ işçilerinin kesinlikle unutmaması gereken bir başka nokta da, söz konusu olan hak alma mücadelesi ise eğer, patronun kimliğinin hiç bir önemi olmadığıdır. Kapitalist TC'nin özelleştirme politikaları, emperyalizm tarafından çoktan saptanmıştır. Programı yapılmıştır. Sadece elektrik kurumlarında değil, iktisadi-ticari-hizmet, tüm devlet sektörlerinde uygulanıp uygulanmaması, tamamıyla işçi sınıfının mücadelesine bağlıdır. ÇEAŞ işçilerinin mücadelesi de, bugün bu işletmenin patronuna -patron kim olursa olsun- yönelmek zorunda olmakla birlikte, esas olarak, özelleştirme politikalarına karşı mücadeleye birleşmesi gerekmektedir. Kapitalist devleti ve onun göbek bağıyla bağlı olduğu emperyalizmi hedeflemek zorundadır. Yoksa bir kör dövüşünden başka bir anlama gelmeyecektir. Hele de, özelleştirmeci bir sendikanın gösterdiği yoldan, tam tersi yapıldığı sürece (UZANLAR'a karşı SPK'nın desteklenmesi) kullanılan silah, dönüp ÇEAŞ işçinin kendisini vuracaktır. Buna izin verilmemeli, mücadele en kısa zamanda gerçek hedefine yöneltilmelidir.

Kahrolsun Sendika Bürokratları!
Kahrolsun Kapitalizm!
Yaşasın İşçi Sınıfının Birlik ve Mücadelesi!
Yaşasın Sosyalizm!

yapan da, esas olarak, devlette "konumlanmış" hırsızlarla olan yakınlığı/işbirliğidir. Uzanlar kapitalist grubu, bir özelleştirme ürünüdür. Mafya devlet kaynaşmasının bir karapara "aklama" şebekesidir.

Uzanlara karşı SPK'nın gönüllü koruculuğuna savunan Tes-İş bürokratları, önce şu soruların yanıtını vermelidir:

- Çimento fabrikalarının özelleştirilmesi sürecinde Uzanlar'ı yoktan var eden en büyük hırsız kapitalist devlet değil midir?
- Çimento fabrikalarının Uzanlar'a "armağan" edildiği süreçte, binlerce çimento işçisi işsizliğe-açlığa-sefaletle karşı mücadele ederken, bu bürokratlar neredeydiler? Sendikaların olanaklarını (işçi aidatlarından biriken maddi olanaklar başta olmak üzere) nerelerde, ne için kullanmaktaydılar?
- Bu hainlerin tanıdığı tek "hırsızlık" Uzanlar'ın borsa hırsızlığı mıdır? Ya kapitalist kâr? İşçinin emek-gücünden her gün, her saat süzülerek biriken sermaye? Kapitalist sömürü sistemindeki bütün hırsızlıkların anası olan artı-değer sömürüsü? Yani kapitalizmin kendisi. En büyük hırsızlık bu değil midir?
- Aynı zamanda hem özelleştirmeden hem işçiden yana olmak mümkün müdür? Yani hem sermayeden hem emekten yana, hem kapitalist devletten hem işçi sınıfından yana

Dünyada ve Türkiye'de
Özelleştirme Saldırısı

Kitapçılarda

EKSEN YAYINCILIK

Gebze Seçim Kampanyası'ndan

SEKİME PARTİLERİNE OY VERME!
Bağımsız, Devrimci-Sosyalist Adayları Destekle!

İşçi ve Emekçilerin Bağımsız, Devrimci-Sosyalist Adayı, Av. Erdi Fırat'ı destekle!

Bu kampanya, işçi ve emekçilerin, kapitalistlerin ve devletçilerin, emekçi halkın çıkarlarını korumak ve geliştirmek için bir araçtır. Bu kampanya, işçi ve emekçilerin, kapitalistlerin ve devletçilerin, emekçi halkın çıkarlarını korumak ve geliştirmek için bir araçtır. Bu kampanya, işçi ve emekçilerin, kapitalistlerin ve devletçilerin, emekçi halkın çıkarlarını korumak ve geliştirmek için bir araçtır.

İşçi ve Emekçilerin Bağımsız, Devrimci-Sosyalist Adayı, Av. Erdi Fırat'ı destekle!

Bu kampanya, işçi ve emekçilerin, kapitalistlerin ve devletçilerin, emekçi halkın çıkarlarını korumak ve geliştirmek için bir araçtır. Bu kampanya, işçi ve emekçilerin, kapitalistlerin ve devletçilerin, emekçi halkın çıkarlarını korumak ve geliştirmek için bir araçtır. Bu kampanya, işçi ve emekçilerin, kapitalistlerin ve devletçilerin, emekçi halkın çıkarlarını korumak ve geliştirmek için bir araçtır.

sosyalizmin neden gerektiğini anlatmakta hiç zorlanmadık. Ancak, konuşmalarımız genellikle geniş bir düzen teşhiriyle sınırlı kaldı. Düzenin ve onu temsil eden kurumların çürümüşlüğü, toplumu saran ahlaki yozlaşma ve ekonomik çöküntü, düzen partilerinin birbirlerinden farksız oldukları, Kürt halkı üzerindeki zulüm ve imha politikaları, özelleştirme, taşeronlaştırma ve eğitimde özelleştirme konuları üzerinden bir teşhir ve ajitasyon faaliyeti sürdürüldü.

Sosyalizmin hala yaşayan bir alternatif olduğunu ve bizim bu yaşayan organizmayı temsil ettiğimizi anlatmakta belli bir başarı sağladık. Çoğu zaman emekçiler devrimcilige, sosyalistliğe sahip çıkan, yaşamını bu mücadeleye adanmış bizim gibi insanların varlığı üzerinden moral tazelediler, düzene olan öfkelerini bildiler.

Hepsinde değil ama, 10-15 kahvede yapılan konuşma ve sohbetlerin sonunda yeniden görüşmek için sözleşmek, adres, telefon vermek-almak şanslarımız da oldu. Bu insanlardan bazıları seçim kampanyamız sırasında ve sonrasında seçim bürolarımıza ve gazete büromuza geldiler. Bazıları halen de büromuzu ziyaret etmeye devam ediyor.

Kahvelerde genellikle HADEP kitlesi bize yakın ilgi gösterdi. İlginç olan bu insanların büyük çoğunluğunun kendilerini HADEP'li olarak tanımlamalarına rağmen, "boş oy" atacaklarını, zaten nasılsa seçimle birşeyin değişmeyeceğini söylemeleri idi.

Yine kemikleşmiş DSP'liler değil ama daha önce CHP'ye oy vermiş şimdi ise genellikle "dürüst" pazarlamasından etkilenecek DSP'ye yönelen emekçi ve işçiler de bize yakınlık gösterdiler. Bunların içinde de "Ben hiçbirisine oy vermeyeceğim, ama yine de en iyisi Ecevit." diyenler çoğunlukta idi. Bu tür insanların özellikle aceleyle getirmeden ve uzun vadeli bir ilişkiyle kazanılabilecekleri gerçeğini gözettilik ve buna göre davrandık. Ancak bu tavır asla onların kabul ettiği geri reformist ya da burjuva platformları cepheden karşıma almamıza engel olmadı. Sosyal demokrasiyi, DSP'yi, CHP'yi ve Ecevit'in burjuva ahlaklılığını sert bir dille teşhir ettik. HADEP'lilere ise gerçek çözüme; devrime, ve gerçek kurtuluşa; sosyalizme yönelmeleri gerektiğini anlatarak, ulusal bilincin sınırlarını aşan bir perspektife çağırdık. Zaten bu insanların hepsi de Gebze ya da Kocaeli gibi Batı'nın bir sanayi metropolünde işçi ya da emekçiydiler. Bunun ulusal dar görüşlülüğü aşmak ve mücadeleye bir sınıfın görüşüne bakmak açısından onlara ne kadar büyük olanaklar sunduğunu anlattık, gösterdik ve kimi zaman da gördük.

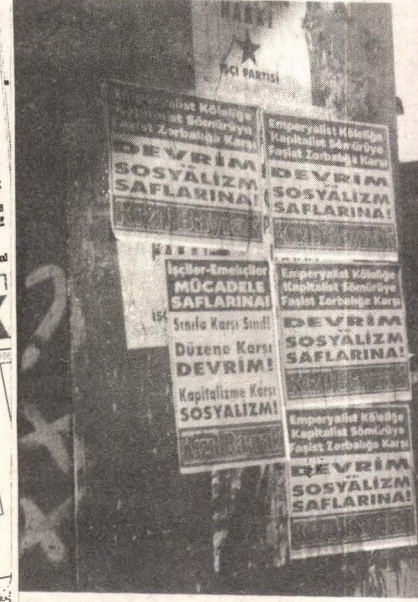
umduğunu bulamamış sol eğilimli seçmenler, bize ilgiyle yaklaştılar. Masalarına davet ettiler. 10-15 kahvede bu tür davetleri mini toplantılara dönüştürmeyi ve kahvenin başka müdavimlerinin de ilgisini çekmeye başardık. Bunların yarısında ise önceden haberli olmasa da "toplantı" adını tam olarak hak edecek bir etkinlik ortaya koyduk. Özellikle gençlerin yoğun olarak bulunduğu bu yerlerde kısa ama alkışlanan bir kitle konuşmasının ardından sayıları toplantı sürdürükçe artan insanlardan oluşan bir çember oluşturmayı ve bu çemberdekilerle canlı bir diyalog ortamı yaratmayı başardık. Geriye kalan kahvelerde de küçük ve bireysel bir kaç sohbet dışında, genel bir dağıtım yapmakla yetindik. kahvelere dönük çalışmamız genellikle şu şekilde oldu:

Önce içeri girerek kimi zaman (özellikle de önceden tanıyorsak) kahveciden izin alarak, kimi zaman da almadan materyallerimizi dağıttık. Bunu yaparken içerideki havaya göre (oyuna fazla dalıp dalmadıkları, gösterilen ilginin genel olup olmadığı vb.) bazen masa başlarında bazen de kahveye hitaben kısa açıklamalar, çağrılar ya da konuşmalar yaptık.

Bu çağrılarımızın eksenini genellikle şunları içeriyordu: "Devrimci adayın seçim bildirisini okuyun!", "Komünistlerin seçime karşı tavrı bu broşürde yazıyor.", "Düzen partileri sizlere bundan daha iyi bir düzen olmadığını söylüyorlar. Yalandır! Daha iyi, insana, insanlığa yakışır bir düzen var. Bu düzen sosyalizmdir ve sosyalizm bir devrimle kurulabilir ancak!", "İşçi ve emekçilerin aday Erdi Fırat'tır!", "Kokuşmuş düzenin kokuşmuş partilerine oy verme!", "Sınıf kardeşleriyle ve sınıf devrimcileriyle kol kola gir! Düzen partilerinden hesap sor!" vb.

Daha sonra da eğer masalardan bir karşı tepki ya da davet aldysak oturduk, sohbe, bazen de giderek genişleyen fiili toplantılara giriştik.

İşçi ve emekçiler bizleri açık bir sahiplenmeyle ve belli bir merakla karşıladılar. Düzen partilerinin tek tek ele alınmasından, bir bütün olarak kapitalist sistemin işleyişine kadar bir dizi sorunu tartıştık. Devrimin ve

"kültür derneği" türünden bir kurumun kullandığı oldukça temiz ve büyük bir kahvehaneydi. Duvarlarına çeşitli resimler yapılmıştı. Açtığımız gün Güzeltepe'nin emekçi halkına seçimlere katıldığımızı, büromuzun seçim boyunca açık kalacağını ilan ettik. Bir çoğunu büroya daha ayrıntılı sohbetlere çekmeyi başardık. 17 Aralık'tan itibaren ve seçim faaliyeti boyunca mahallenin gençleri büromuzu hiç boş bırakmadılar. Bizim önceden temin etmediğimiz bir çok şeyi, kasetçalar, çaydanlık, soba-soba borusu vb. büroya hergün bir başkası getirdi. Daha sonraki günlerde bu gençlerden bazıları bizimle birlikte mahalle dağıtımına da çıktılar. Düzenli olarak açılan büromuza hergün bir çok genç, emekçi ve işçi uğradı.

Seçim yasaklarının başlamasından önceki son gün bu büroda bir sohbet/tartışma toplantısı düzenledik. Bir çok genç ve on kadar işçi emekçi ile bir kaç ev kadını bu sohbet/tartışmaya katıldı. Birlikte halaylar çektik, devrimci marşlar söyledik.

Kahvehane Dağıtımları, Konuşma ve Toplantıları

Faaliyetimiz boyunca, hemen her gece belirlenmiş semt ve mahallelerde, yoğun bir biçimde kahveleri dolaştık. Seçim kampanyamız boyunca 100 kadar kahvehane dağıtım yaptık. Bunların bir çoğunda, kahvenin genel kitlesini kapsaması da yoğun bir ilgi ile karşılandık. Özellikle düzen partilerinden umudunu kesmiş insanlar, HADEP'i, dolayısıyla "Blok"u izleyen kesimler ve geçen seçimlerde CHP'ye oy vermiş, ancak

Kızıl Bayrak
Yeni bir seçim kampanyası
Devrimci-Sosyalist Adayı, Av. Erdi Fırat'ı destekle!

Hırsızlara, Yağmacılara, İşkenceci Katillere, Çürümüş Düzenin Partilerine, OY VERME! HESAP SOR!

Sınıf Karşı SİNİF! Düzene Karşı DEVRİM! Kapitalizme Karşı SOSYALİZM!

(...)
Seçim büromuzda, çalışmalara katılan yoldaşlarla beraber son günler için yeniden yoğun bir programın çıkarıldığı bir toplantı yaptık. Bu programa göre her gün;

Sabah 6:30-8:00 arası, Servis dağıtımı, Sabah 10:00-Akşam 18:00 arası, direniş ziyaretleri, bölge dağıtımları, ev dağıtımları, Akşam 18.00-22.00 arası, Kahve dağıtımı, konuşmaları ve toplantıları, yapılacaktır. Ayrıca oluşturulacak sabit bir afiş ekibi de günün her saatinde afişlemeyi sürdürecekti.

Seçim kampanyamıza, 17 Aralık pazar akşamı, Güzeltepe seçim büromuzun açılışıyla başladık. Seçim bürosuna yakın kahvehaneleri gezerek materyallerimizi dağıttık. Konuşmalar ve kısa toplantılar yaptık. Bölgedeki tüm kiraathanelerin camına "İşçi ve Emekçilerin Bağımsız Devrimci-Sosyalist Adayı-Av. Erdi Fırat" yazılı aday ilanımızı astık. Hiçbir kahveci buna karşı çıkmadı. Hemen hepsi özel olarak sohbet etmeye, çay içmeye davet etti. Bu ilanlar ve kahve konuşmaları daha sonra seçim büromuza gelen insanların sayısını da arttırdı.

Seçim Büroları

Birisi Güzeltepe'de, diğeri Gaziler'de olmak üzere 2 seçim bürosu ile çalışmamızı yürüttük. Ancak faaliyetimizin asıl eksenini belirleyen Güzeltepe seçim büromuzdaki çalışmamız oldu. Büro mekanı baskılar sonucu kapanan

Fabrika ve Servis Dağıtımları

İşçi servislerinin yoğun olarak kalktığı ya da geçtiği 3 temel noktada servis dağıtımları yaptık. Bu duraklardan sabah saat 6:30'dan itibaren işçi servisleri gelip geçmeye başlıyor. Saat 7:30-8:00 arası en yoğun zaman yaşanıyor. Saat 8:30'da ise servislerin gelmesi duruyor. Biz her sabah saat 7:00 ile 8:20 arasında servis duraklarında olduk. Kimi zaman bekleyen servislerin içlerine, kimi zaman durakta bekleyen işçilere, çoğunlukla da duraklara çıkan, sokak ağzlarında bekleyerek gelen işçi ve emekçilere dağıtımlarımızı yaptık.

Ayrıca, hedeflediğimiz fabrikalarda giriş ve çıkışlarda, gece vardiyalarında dağıtım yaptık. Fabrika ve servis dağıtımlarından, ev ya da kahve çalışmaları gibi doğrudan sonuçlar almamız mümkün değildi. Gerek zamanın sınırlılığı gerekse de yönelinen kitlenin büyüklüğü bunu engelliyordu.

Bindiğimiz servislerde mutlaka konuşmalar yaparak dağıtım yaptık. Düzen partilerini ve sermaye iktidarını teşhir ettik. İşçileri kendi ihtilalci örgütleri etrafında toplanmaya, böyle bir partinin öncü müfrezesini oluşturan komünist harekete katılmaya, destek vermeye çağırdık.

Servis duraklarından geçen belediye otobüslerine, dolmuşlara da dağıtım yaptık. Ayrıca sokak ağzlarında yaptığımız dağıtımlarda çoğunlukla sabahın erken saatlerinde okullarına giden liseli gençliğe materyallerimizi ulaştırmayı özel bir dikkatle gözettik.

Ev Dağıtımları Posta kutuları

Daha önce hedef saptadığımız 6 bölgede yoğun bir semt çalışması yürüttük. Bir çok evi kapı kapı dolaşarak materyallerimizi dağıttık. Hemen hemen gittiğimiz her yerde özel bir ilgi ile karşılaştık.

(...)

Gittiğimiz bir mahallede, önceki yıl Gebze Belediyesi'nden atılan ve direnişe katılan işçiler yoğunluktaydı. Çalışmalara katılan bir yoldaşın da işten çıkarılan bir belediye işçisi olması burada bizim için bir avantaja dönüştü. Burada bir çok ilişki yakaladık.

(...)

Tek tek gezmenin mümkün olmadığı ya da homojen bir sınıfsal bileşime sahip olmadığını bildiğimiz toplukonutlarda da posta kutularına bildiri atarak bir çalışmayı yürüttük.

Sürmekte Olan Direnişlere Müdahaleler

Polisan direnişi bu dönemde bir bekleyiş içine girmişti ve direniş yerinde grev gözcülerinden başka kimse bulunmuyordu. Ancak Polisan'da yeniden temsilci seçimi yapılacaktı. Polisan direnişçileriyle seçim çalışması ekseninde bir ilk buluşmamız bu seçimler sırasında oldu. Burada seçime gelen tüm işçilere materyallerimizi dağıttık, 4'ü ücretsiz olmak üzere 20 tane gazete sattık ve önceden tanıdığımız ilişkiler aracılığıyla iki saate yakın süren bir seçim tartışması yaptık. Bu tartışmada

Alinteri okuru bir işçinin "Seçime katılmakla parlamentodan medet umduğumuz, reformist, parlamentarist hayallerimizin olduğu" saldırısıyla karşılaştık. Bu da bizi düzen teşhiri yapmak ve devrim-sosyalizm alternatifini propaganda etmek yerine, "legal alanın istismarı" tartışmasına sürükledi. Yine de tartışmanın bir evresinden sonra işçilerin de müdahalesiyle direnişin sorunlarına yönelme fırsatı bulduk.

Asmaş direnişine seçim çalışması boyunca birkaç kez gidildi. Asmaş'ta gazetemiz, seçim broşürümüz ve diğer materyallerimiz dağıtıldı. Belli bir ilgi ile karşılandı. Bazı işçiler oy desteği ile sınırlı bir destekten söz ettiler. Bu direnişin fiili öncülerinden birisinin EPG'ye destek veriyor olması bize bir tartışma zemini de yarattı. Seçim sürecinde bu direnişle olan bağlarımızı güçlendirdik. Uzunca bir süredir tanıdığımız politik bir işçiyle ilişkimizi bir ileri düzeyden kurma şansını kazandık.

Afişleme Çalışmalarımız

Afişleme faaliyetine planladığımızdan geç başladık. Hedeflerimizin altında kalmasına rağmen hedef bölgeler düzeyinde etkin bir afişleme yapmayı başaramadığımız söylenebilir. E5'te yapılan afişlerimizin hemen sökülmesi ve olağanüstü seçim güvenliği nedeniyle Gebze-Merkez'de afiş yapamamamız belli bir başarısızlık sayılabilirse de, bölgelerde yaptığımız afişlerin sürekliliği ve etkisi başarı hanemize yazılmalıdır.

Tüm afişlerimizin içeriği emekçiler tarafından beğenildi. Özellikle "Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!-Sömürgeci Düzen Partilerine Oy Verme!" şiarını taşıyan afişlerimiz Güzeltepe, Ulaştepe ve Diliskelesi'nde Kürt gençlerince sahiplenildi. Devrimci Kürt gençlerinin bize karşı özel bir yakınlaşmasına vesile oldu. Diliskelesi'ndeki afiş çalışması sırasında afişçi yoldaşlar bölgede dolaşan HADEP konvoyu tarafından coşkuyla alkışlandılar.

* * *

Gebze'de seçim faaliyeti yürüttüğümüz bir hafta boyunca, işçi ve emekçilerle doğrudan yüzyüze ilişki ile 7 bin broşür ve 17 bin bildiri dağıtıldı. Posta kutusu gibi dolaylı yolla dağıtılan bildiri sayısı ise sadece 3 bin kadar oldu. Ayrıca 25 bin civarında kuşlama, bin kadar pul ve 600 afiş işçi kitlelerine yönelik dolaylı sesimiz oldular.

Komünist Ajitasyonun Sesini İzmit'te de Duyurduk

Seçim çalışmamızı sadece Gebze ile de sınırlı tutmadık. İzmit de faaliyetimizi taşıdığımız bir alan oldu. İzmit'te daha çok kahvehane dağıtımı ve toplantıları biçiminde 3 mahallede faaliyet yürüttük. Açık bir ilgi ve sahiplenmeyle karşılandık. Bölgede hacmi küçük de olsa afiş, kuş, pul, broşür ve bildiri dağıtımıyla komple bir faaliyet yürüttük.

Seçim çalışmalarından...Seçim çalışmalarınd

Fabrika önü ve servislerde gazete satışı ve broşür dağıtımı

"(...) fabrikasına geldiğimizde bayan işçiler yoğunlukta olmak üzere (bayan işçiler kreşten çocuklarını almak için biraz daha önce çıkıyorlar) işçiler yavaş yavaş çıkışa yöneliyorlardı. Biz de fabrika önünde ve civarında kısa bir kontrolden sonra gazetemizi sözlü propagandayla satmaya başladık. Öncesinden yaptığımız kısa bir değerlendirme sonucunda, seçimler üzerinden sermaye devletinin ve düzeninin etkili bir teşhiriyle devrim ve sosyalizm propagandasını birleştirerek satış yapmaya karar vermiştik. Fakat işçilerle etkileşim oldukça kısa süreli gerçekleştiği için, daha çok sloganlarla antalmak istediğimizi haykırıyorduk. Bu arada şunu da belirtmek gerekir ki; işçiler karşısında baş yukarıda ve yüksek tonda bir sesle konuşmak önden bir kısım geri bilinçli ya da faşist eğilimli işçilerin sözlü sataşmalarını kesmek ve gürültüyü aşıp sesini duyurabilmek demek oluyor.

"Seçimlerden Sonra Yeni Saldırı-Sömürü Paketleri Geliyor! Hazırlıklı Olalım! Mücadele Komitelerini Oluşturalım!", "Seçimler Çare Değil! Sermaye Partilerine Oy Verme, Hesap Sor!", "Özelleştirmeye, Taşeronlaştırmaya, Sefalet Ücretine, Sıfır Zam Dayatmalarına Karşı Mücadeleye!", "İşçi Sınıfı Devrim ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı

Altına!", "Sınıf Devrimcileriyle El Ele Verin! Kendi Sınıf Partinizi Kurun!" vurguları, ön plana çıkartıldı. Bir bayan işçi propagandanın etkisiyle "Evet! Bunların hiçbirinin diğerinden farkı yok! Hepsi aynı." diyordu, burjuva partileri kastederek. Beni geçen genç bir işçi, daha sonra öğreniyorum ki, yoldaştan gazete alıyor, gazetelerin parasını fazlasıyla vererek "Çok keskin yazıyorsunuz. Bir de anlaşılması zor oluyor." diyor. Yoldaş da hemen cevabı veriyor: *Aranızda okuyup tartışmalısınız. Anlayanlar diğerlerine anlatmalı. Hem biz sık sık özel sayılar da getiriyoruz. Bunlar daha güncel ve kısa-anlaşılır oluyor.* İşçi bizi selamlayarak uzaklaşıyor.

Biz bu fabrikaya uzun süreden beri gazetemizi getiriyoruz. Fakat burada çoğu zaman satış yapamıyoruz. Bugün ise birkaç satış yapmamız bizi oldukça keyiflendiriyor. Çünkü, sınıf bilinci ortalama olan birkaç işçi, komünistlerin gazetesini okumak üzere para vererek alıyor. Bu önemlidir! Bir öteki sonuç da şudur: İşçiler kendi özgül sorunlarını işleyen sözlü-yazılı uyarımlara rahatça ve olumlu bir tarzda yanıt verebiliyorlar.

Sözünü ettiğimiz işletme özelleştirme kapsamında olan bir KİT'tir. Ve biz burada bilinçli olarak özelleştirmeye karşı mücadele vurgusunu ön plana çıkarıyoruz. Bu bize işçilerle aramızda sıcak bir etkileşimin

"İçeriye Gelin Üşümüşsünüzdür, Sıcak Bir Çay İçelim"

"Daha önce gitmediğimiz bir mahalleye semt çalışmasına çıktık. Bize açılan kapılara devrimci olduğumuzu söylediğimizde olumlu tepkiler alıyorduk.

Evlere davet ediyorlardı. Bir çok kapıda sıcak bir karşılama buluyorduk. "İçeriye gelin üşümüşsünüzdür, sıcak bir çay içelim" diyorlardı hep. Biz; davetlerini kabul ettiğimizi, elimizde gazete olduğunu ve gazeteleri de diğer evlere ulaştırdıktan sonra geleceğimizi söyleyerek çalışmamıza devam ediyorduk.

İki grup halinde çalışmayı yürütüyorduk, diğer gruptaki yoldaşlar, karşılaştıkları gençlerin ısrarla eve davetlerini kabul etmişlerdi. Biz çalışmamıza devam ediyorduk. Bir evin kapısını çaldık. İçeriden bir kadın kim olduğumuzu sordu. Devrimci olduğumuzu söyleyince gülererek kapıyı açtı, koşarak içeridekilere haber verdi. İçeride kadının eşi ve birkaç genç vardı. Bizi ısrarla

içeri davet ettiler. Gazetemiz hakkında konuşmak istediklerini söylediler. İçeri girdik. Çok sıcak bir ortam vardı. Siyasal gelişmeler üzerine konuştuk. Kadın "Size kurban olayım. Siz olmasanız biz ne yaparız?" diyerek bize yaşadıkları sorunları anlattı. Daha önce devrimci yayınlar okuyup okumadıklarını sorduk. Kapılarına sürekli *EKİM* bırakıldığını öğrendik. Kadın heyecanla son bırakılan *EKİM*'in rüzgarda uçmaması için üzerine taş bırakıldığını anlatıyordu. *EKİM*'i tanıyor ve okuyorlardı. içimizi çokku kapladı. Sınıf devrimcilerinin çalışmaları ve gücü bir kez daha karşımıza çıkmıştı.

Aç olmadığımızı söylediğimiz halde yemek hazırladılar. Bu mahalleye sürekli gelmemizi, faaliyet yürütmemizi istedikler. Bizi arkadaşlarıyla tanıştıracaklarını söylediler. Evden, kısa sonra tekrar gelmek üzere içimizde coşku ile ayrıldık. "

ALMANYA'da SINIF İHANETİ MANTIK SINIRLARINI AŞTI

İhanetçi Sendika, İG Metal İşverene "0" Zam Teklif Etti!

Alman Çalışma Bakanı Norbert Blüm "istihdamın artırılması ve rekabetin güçlendirilmesi" adı altında işveren, hükümet ve işçi sendikalarının 23 Ocak günü vardığı uzlaşmayı basına açıklarken "Avrupa'da eşi görülmemiş bir inisiyatif", "Almanya'yı, Fransa'nın tanık olduğu gelişmelerden koruyacak olan ileri atılmış dev bir adım" olarak selamladı.

Helmut Kohl'ün bürosunda dört buçuk saat süren bir pazarlığın ardından ilke düzeyinde sağlanan sekiz sayfalık bu uzlaşma, sermayenin emekçilere karşı sürdürdüğü saldırı kampanyasına yeni bir aşama olacaktır. Tabi eğer işçi ve emekçilerin mücadelesi ile ters yüz edilmezse...

Alman politikacılarını sevindiren bu "tarihi" senet neyi öngörmektedir?

Sosyal kesintilerin oranının düşürülmesi, emeklilik kasası gelir ve giderlerinin daha rasyonel kullanımı, gayri safi milli hasılda devletin harcama payının düşürülmesi, ücretlerin ve çalışma saatlerinin esnekliğinin artırılması, kısmi çalışma yönteminin yaygınlaştırılması, işletmelerde çırak sayısının artırılması, işyeri açmada kolaylık tanınması, idari formalitelerin sadeleştirilmesi, işsizlik tazminatının yıllık miktarında %3'lük kesinti vb. vb...

Gözlemcilerin toplumsal uzlaşma diye özetledikleri bu protokolün esas fikir babası IG Metal Sendikası Başkanı Klaus Zwickel'dir. Klaus Zwickel bu öneriyi ilk defa Berlin'de toplanan ve 4 Kasım 1995 günü sonuçlanan IG Metal'in kongresinde ortaya atmıştı. Kongrenin bu doğrultuda aldığı kararlar Alman hükümet ve işveren çevrelerini sevince boğmuştu. Bu vesile ile Çalışma Bakanı Norbert Blüm, Klaus Zwickel'i, "Nihayet ne yapmak istediğini söyleyen biri" olarak onurlandırırken, Demir Çelik İşverenleri Federasyonu Başkan Yardımcısı Dieter Hunt "IG Metal'in bundan sonra kendisiyle, zor durumda olan sektörün koşullarına uygun düşen bir ücret politikası yürüteceğini" umduğunu belirtmiştir.

Bu üstü kapalı önerilerin gerisinde yatan nedir?

Alman işçi sınıfı içinde tekelci burjuvazinin ileri karakolu rolünü

gören IG Metal yönetimi ve şefleri Klaus Zwickel'in epeyce geveledikten sonra nihayet söylemek zorunda kaldıkları ve söz konusu senedin kalbini oluşturan öneri, Almanya'da emekçi ücretlerinin yüksek olduğu ve düşürülmesinin gerektiğidir. Sendika bürokrasisi elbette bu öneriyi çıplak bir biçimde

ortaya atmamaktadır. O cesareti gösterememektedir. Sadece **ücret zammı talebinde mütevazî olmak** gerektiği vurgulanmaktadır. Alman burjuvazisinin bir sendika yönetiminin ağzından duymak istediği de budur.

IG Metal'in bu önerisine canla başla sarılan Alman hükümeti ve

işverenleri çok kısa sürede pazarlıklar sonucu yukarıda sözettiğimiz ilke düzeyindeki anlaşmayı hazırladılar ve imzaladılar. Öngörülen tedbirlerin hepsi emekçi ücretlerinin dondurulması etrafında şekillenmektedir. Bu, her ne kadar düşük de olsa var-olan enflasyon dikkate alındığında, reel ücretlerde bir gerileme demektir. Alman işçisinin cebinden maaşı bizzat burjuva işbirlikçisi sendika bürokratları tarafından alınarak, sermayeye teslim edilmektedir.

Zwickel bu anlaşmayı işçi cephesinden sermayeye yönelik bir "saldırı" olarak nitelemek yüzsüzlüğünü gösterebilmiştir. Çünkü sıfır zam karşılığında önümüzdeki yıl 300 bin yeni istihdam alanını açılmasını şart koşmuştur. İşverenlerin bu şartı çok umursayacaklarına ve bu "saldırı"dan çok korktuklarına hiç kuşku yoktur(!). Söz konusu diğer tedbirler teknik formüllerden arındırılarak irdelendiklerinde emekçilerin kazanımlarına yöneltilmiş birer silah oldukları görülecektir.

İşçi ve emekçilere yönelen saldırının kapsamı

Devletin sosyal nitelikli harcamalarının kısıtlanması dar gelirli kesimlerin yararlandıkları kamu yardımının yani temel gelir kaynaklarının kurutulması demektir. İşsizlik, emeklilik, sosyal sigorta vb. yardım kalemlerinin gelirlerinin azaltılması, dolayısıyla bunlardan yararlanan emekçilerin başlıca geçim kaynaklarının budanması anlamına gelmektedir. Sosyal kesintilerin kısıtlanması emekçilerden işverenlere bir gelir transferi demektir.

Çalışma saatlerinde ve ücretlerde uygulanması öngörülen esnekliğe, elastikiyete gelince. Bu kavramın emekçilerin pratik yaşamında ne anlama geldiğini, örneğin ABD patentli Mc Donald's restoranlarında çalışanlar bilir. İşveren/işçi, emekçi/üretim süreci arasında yeni bir ilişki anlayışına dayanan bu uygulamanın pratik sonucu, emekçinin hiçbir ihtiyacı hesaba katılmadan çalışma saatlerinin ve ücretin işverenin dileğine, işyerinin anlık ihtiyaçlarına göre belirlenmesidir. Bazı Batılı iktisatçılar ve sosyologlar bu gerçekten hareket ederek bazı işkollarında "rasyonelleşme" ve "modernleşme" adı altında yapılan uygulamalar için yer yer "istihdamın Mc

Alman Burjuvazisi İşbirlikçi Sendikanın Teslim Ettiği Mevziyi Genişletmeyi Hedefliyor

Almanya'nın en büyük sendikası olan IG Metal'in işçileri sıfır zam önerisi ile işverene satması, burjuvaziye yeni saldırıların kapısını da açmış oldu.

Sermayeyi pervasızlaştıran kendisine uşaklık eden hain sendika bürokratlarının getirmiş olduğu öneri değildir. Çünkü o sadece kendinden beklenileni yerine getirmiş durumda. Sermayeye esas cesaret veren, tabandaki tepkisizliktir. Sıfır zammın dayatılmasının ardındaki "yeni iş yerlerinin açılması ve işsizliğe çözüm bulunması" demagojisi işçilere ne kadar inandırıcı gelmiştir bilinmez. Ama Alman burjuvazisi hiç vakit kaybetmeden kazandığı bu mevzi üzerinden saldırılarını genişletmek için yeni politikalar ve demagojiler üretmeye başlamıştır bile. Tüm Metal İşkolu İşverenleri Sendikası Birinci Sekreteri Werner Stumpf'e'nin basına verdiği açıklamalar bu konuda net bir perspektif sunmaktadır. Stumpf'e'ye göre:

- Bugün Almanya'da işsizlik büyük oranda toplu iş sözleşmelerinde verilen yüksek orandaki zamlardan kaynaklanmaktadır.
- Bugüne kadar işveren düşük zam dayatmak konusunda korkak davranmıştır.
- Sadece bir toplu iş sözleşmesi dönemi için alınan sıfır zam kararı yeterli değildir. Bu uygulama daha yıllarca devam etmek zorundadır. Uygulanacak sıfır sözleşme politikalarının kaç yıl içerisinde yeni istihdam alanlarının oluşturulmasını sağlayabileceğini bilmiyoruz.
- Ücretlerin düşürülmesi konusundaki bu karar yüz yıl gecikmiş bir karardır.
- İşçiler kazandıkları mevzileri terk etmek zorundadırlar.
- Sendikanın öne sürdüğü yeni iş yerlerinin açılması şartı hemen yerine getirilebilecek bir şey değildir. Tam tersi, yapılan incelemeler doğrultusunda önümüzdeki yıl, örneğin sadece otomotiv sektöründe 100 bin işçinin işten çıkartılması gerektiğini göstermektedir.
- İşveren çalışma saatlerini, üretimin bölünmesini ve istihdam miktarını belirlemek konusunda serbest olmalıdır.

Sermaye sözcüsünün beyanatları yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Alman işçi sınıfı kendini yeni saldırılara hazırlamak durumundadır. Fransa örneğinde olduğu gibi bir an önce sendika bürokratlarını sırtından atmadığı sürece yeni saldırılara maruz kalacaktır.

Donalizasyonu" kavramını kullanmaktadırlar.

Almanya'da söz konusu plana emek dünyasından herhangi bir tepkinin gelmemesi sadece sendikaların suç ortaklığı ile açıklanamaz. Doğu Almanya'nın ilhak edilmesinden bu yana egemen sınıfların yürüttüğü kampanya ile iktisadi planda ülkede yaşanan gelişmeler kitleleri bu tür önlemleri kabul etmeye hazırlar bir işlev gördüler. Bu bağlamda bir örnek vermek gerekirse ilk akla gelen veri Almanya'daki işsizlik sorunu ve bu sorunla eşgüdümlü anılan ve işlenen Alman emekçilerinin alım gücüdür.

Almanya'da resmi verilere göre 4 milyon üzerinde insan işsizdir. Alman ekonomisinin işlerliğini ve evrimini yakından izleyen bazı burjuva iktisatçıları bile Almanya'da işsiz sayısının bu kadar yüksek olmaması gerektiğini; iç pazarı genişleyen, dışarda özellikle Doğu Avrupa ve Rusya'da günü birlik yeni pazarlar elde eden bu ülkenin ekonomisinin daha fazla istihdam kaynağı açmakta büyük güçlüklerle karşılaşmaması gerektiğini söylüyorlar. Bu paradoksal durumun açıklanması için geriye, Alman burjuvazisinin ve onun devletinin ülkedeki ücret politikasını belirlemek, emekçiler üzerinde bu doğrultuda bir basınç oluşturabilmek için işsizliğin artmasına kasten katkıda bulundukları kalmaktadır. Bu da Alman politikacıların ekonomi-politikalarını ortaya çıkarmaktadır.

Almanya'daki yüksek işsizlik oranı ister kapitalist ekonominin doğal işlerliğinin bir sonucu, ister bu ekonomiyi yönlendirenlerin tercihi sonucu olsun sonuçta emek gücünün değerinin, üstelik işçi sendikalarının inisiyatifleriyle, yeniden pazarlık masasına konmasına neden olmuş durumda. Almanya'da ücretlerin, dolayısıyla refah düzeyinin diğer Avrupa ülkelerine göre görece yüksek olması Fransa'da, Belçika'da, İtalya'da, İspanya'da emekçilerin mücadelesinde çoğu kez erişilmesi gereken bir kriter sayılıyor, referans alınıyordu. Alman emekçilerinin kazanımları başka ülke burjuvazilerini güç duruma sokabiliyordu. Örneğin; geçenlerde Avrupa'da emeğin değerinin en ucuz olduğu ülkelerden birisi olan İngiltere'de işverenler sendikası başkanı Adair Turner, Fransa'daki fırtınadan da dersler çıkarmış olsa gerek ki, reel ücretlerin artırılmasını önermek zorunda kaldı.

Alman işçi sendikalarının, Alman ekonomisinin uluslararası ticaretteki rekabet gücüne ivme katmak, yeni Alman tekellerinin pazar kazanma olanaklarını artırmak gibi şoven yaklaşımlarla tekelci burjuvazi ile suç ortaklığına açıktan soyunması Almanya'da ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde ağır ağır ama emin adımlarla mücadele sahnesine atılan emekçiler üzerinde olumsuz etkiler yaratacaktır. Alman burjuvazisinin uluslararası çıkarları etrafında oluşturulan bu ittifak diğer Avrupa ülkelerinin burjuvazilerine örnek olmakta gecikmeyecektir.

Emperyalist talanın geleceği güvence altına alındı Nijer'de Ordu Darbesi!

Nijer'de 27 Ocak 1996 günü gerçekleştirilen bir askeri darbe sonucu ordu yönetime el koydu. Ordu yönetime el koyarken, toplumsal kargaşayı ve etnik çatışmaları bahane gösterdi. Böylece bir kaç yıldır başka yöntemlerle ve değişik kılıflar altında sürdürülen gelenek yeniden devreye sokulmuş oldu. '90'lı yılların başında, kitle hareketlerinin Kara Afrika'daki Fransız egemenliğini sekteye uğratma tehlikesi baş gösterdiğinde, Fransız emperyalizmi talan etmeyi sürdürdüğü eski sömürgelerinde bir demokratikleşme furysı başlatmıştı.

Nijer, senaryosu Paris'te yazılan ve aktörleri Fransa tarafından seçilen bu "demokratikleşme" oyununun başarıyla uygulandığı bir pilot ülke oldu. Bu çerçevede 1993 yılında Nijer'e Fransız Anayasası'nın bir kopyası uygulanarak devlet başkanlığına Mahaman Osman adında kaşarlanmış bir Paris uşağı "demokrat" olarak oturtuldu.

27 Ocak 1996 tarihli askeri darbenin esas nedenine ve bu vesile ile orduya yüklenen misyonun özüne gelmeden önce bu ülkenin iki önemli ama aynı zamanda taban tabana zıt özelliğine dikkati çekmek gerekir. Birincisi, 1995 verilerine göre Nijer 270 Dolar olan kişi başına düşen ortalama gayri safi milli hasıla ile dünyanın en yoksul ve en geri kalmış ülkelerinin başında yer almaktadır. İkincisi ise, bu ülkenin Uranyum gibi oldukça değerli bir madenin üretiminde dünya sıralamasında üçüncü yeri tutmakta olduğudur. Görünürde bir çelişki gibi görünen bu iki veri bir çok Afrika ülkesinin ortak karakteristigidir. Herhangi bir yoruma yer bırakmaksızın, kronik sefaletin ve gelenekselleşmiş askeri darbelerin esas nedenlerini anlamaya yetmektedir. Başka bir ifade ile, Uranyum'u zorla elinden alınarak; pasifikteki nükleer denemelerde kullanılan, metropollerini aydınlatan, dev Fransız sanayisinin nükleer enerji ihtiyacını karşılamakta kullanılan Nijer, 8.4 milyon nüfusuyla dünyanın en yoksul ülkelerinin arasına sokulmaktadır. Bu masum halkın doğal zenginliklerinin talanının arkasında, Fransız emperyalizmi ve salt şiddet üzerine kurulu işbirlikçi yerel yönetimler yatmaktadır.

Emperyalizmin kapitalist krizin etkisini metropollerde hafifletmek için, faturanın önemli bir payını geri kalmış ülke halklarına ödediği biliniyor. Fransız emperyalizmi eski sömürgelerine kriz

- Nijer'de ordu yönetime el koydu. Böylece Kara Afrika'da bir kaç yıldır başka yöntemlerle ve değişik kılıflar altında sürdürülen bir gelenek yeniden devreye sokulmuş oldu.

transferini oldukça kaba bir biçimde yapmaktadır. Örneğin; 1994 yılı Ocak ayında, sözde bu ülkelerin ortak para birimleri olan CFA'yı bir çırpıda %50 oranında devalüe etti. Bunu yaparken, bu ülke ekonomilerinin uluslararası rekabette güç kazanmalarına ivme katmak amacıyla olduğu yalanını söyledi.

Geri kalmış halkların çıkarları gözetilerek yapıldığı iddia edilen bu devalüasyonun pratikteki sonuçlarına bakarsak: Dış ticareti yalnızca hammadde ihracına dayanan bu ülkelerin, örneğin Nijer'in Uranyum ihraç etmekle sağladığı gelir yarıya indi. Diğer taraftan, genellikle iç tüketime yönelik Fransa'dan ithal edilen mamüllerin fiyatları ikiye katlandı. Bu arada Dolar'a endeksli dış borç da doğal olarak ikiye katlanmış oldu.

Gelir ve giderinin dışarıdan, emperyalist metropollerin kararlarıyla saptandığı Nijer emekçilerine bir yandan da IMF ve Dünya Bankası'nın acı reçeteleri dayatıldı. Fiyatların astronomik artışlar kaydettiği, ücretlerin aynı oranda gerilediği, hatta devlet memurlarının maaşlarının aylardır ödenmediği, vergilerin periyodik olarak arttırıldığı bir ortamda IMF ve Dünya Bankası'nın reçetelerinin uygulanmaya çalışılması kitlelerin tepkisine neden oldu.

Arlit Havzası'ndaki Uranyum ocaklarında çalışan maden işçilerinin grevi dolaylı da olsa ülke ekonomisinin emperyalist metropoller tarafından talanına karşı tepkinin ve muhalefetin bir ifadesi oldu. Ancak toplumun feodal

yapısı ve etnik bileşimi, emperyalist tahakkümün sonuçlarına ve yarattığı tahribata karşı biriken toplumsal muhalefetin içinin boşaltılmasında önemli rol oynamaktadır.

Bu nedenle Nijer'de tanık olunan toplumsal kargaşa aslında emperyalist talana, kapitalist bunalıma karşı birikmiş bir tepkinin sonuçta saptırılmış biçimidir. Böyle bir ortamda ordunun yönetime el koymasının esas amacı ise; IMF reçetelerinin ve Dünya Bankası direktiflerinin uygulamada karşılaştıkları zorlukları aşmak, dağınık ve örgütsüz de olsa kitle muhalefetini kırmak ve emperyalist talanın geleceğini güvence altına almaktır.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Kitapçılarda

Fransız İşçi-Emekçileri İşbirlikçi Bürokratları Safdışı Eтті! Hainler Sınıfı Yolundan Alıkoyamadı!

1995 yılı sonunda Fransa'yı sarsan dev grev dalgası, sendikal cephede ilk meyvesini verdi. Uzun bir süre Sosyalist Parti'nin yan kolu işlevi görmüş, Hristiyan Demokrat kökenli CFDT Sendikası, emekçilerin taleplerine taban tabana zıt bir şekilde hükümetin uygulamalarından yana tavır takınmıştır. Hükümetin Sosyal Sigortalar Kurumu'na ilişkin planını ve kamu sektöründe, özellikle Devlet Demir Yolları statüsünde değişiklik yapılmasını öngören projesini desteklemiştir. CFDT'nin tabanını oluşturan işçi ve emekçiler ise sendika yönetiminin direktiflerini hiçe sayarak militan bir tavır takınmış, etkin ve yoğun bir biçimde diğer sendikalarla birlikte eylemlere katılmıştı. Hatta bir gösteri sırasında Genel Sekreter Bayan Nicole Notat'yı tavrından ötürü sokak ortasında dövmeye kalkmışlardı.

Devlet Demir Yolları emekçilerinin başını çektiği eylemin sona ermesi ile birlikte bu iş kolunda çalışan CFDT üyesi emekçiler ve ara kademe sendikacılar diğer işkollarından da aldıkları kısmi bir destekle olağanüstü kongre çağrısı yaptılar. İstekleri, eylem sırasında yönetim ile taban arasında beliren tavır farklılığını tartışmak ve yönetime hesap sormaktı. Bu talep Sendika Kurulu'nun %82'si tarafından reddedildi. Merkezin bir olağanüstü kongre toplanmasına yanaşmaması ve tabanla hesaplaşmaktan kaçınması karşısında; "FDT'yi içerden mücadele ederek değiştirebileceklerini düşünenler artık gözlerini açmalıdır" diyen emekçiler, "Sendikanın kilit noktaları sağlam ellerdedir. Biz artık başı bedenden ayrı bir örgütte kalmayız" diyerek kendi sendika şubelerini olağanüstü kongreye götürdüler.

"Kayıtsız şartsız Juppe hükümetini desteklemeyi; ulaşım sektöründe grev yaşanırken asgari hizmetin zorunlu kılınması için pazarlık yapmayı ve konfederasyona üye SGEN-Paris sendikasına karşı yaptırımlara gitmeyi" sendika yönetimi tarafından "sırtlarına vurulmuş birer hançer" olarak değerlendiren emekçiler, FDT'yi terk etme ve "grevlerin oluşturduğu dinamikten yararlanarak yeni bir örgütlülük inşa etme" yolunu seçtiler.

Emperyalist Kulübün Yeni Üyesi: Rusya

Fransa Dışişleri Bakanı De Charette'e göre Çeçenistan savaşı sadece "üzüntü verici bir pürüz"dür.(!)

Avrupa Konseyi Parlamentosu 25 Ocak 1996 tarihli oturumunda Rusya'nın üyelik talebini ezici bir çoğunlukla onayladı. Böylece 1949 yılında "insan haklarını korumak ve güvence altına almak" amacıyla kurulan bu "onurlu"(!) kurumun saflarında bundan sonra Kürt halkının katili Türk devletinin yanısıra, en temel hakları için yiğitçe direnen Çeçen halkını "kuduz köpek" olarak niteleyen ve Kafkaslar'da dizginsiz terörü ile dehşet saçan Yeltsin Rusya'sına da yer verilmiş oldu.

Avrupa Konseyi Parlamentosu'nun bu kararı Batılı emperyalist kampın Rus yönetiminin Kafkaslar'da izlediği şiddet politikasına verdiği desteğin bir parçasıdır. Batılı emperyalist devletler Rusya'ya iyi görünmek için birbirleriyle yarışmaktadırlar. Rus pazarında sağlanacak kâr karşılığında bu devletler Kafkasya'daki katliamı finanse etmekte, desteklemektedirler. Her ne kadar Grozny'de, Boudenovsk'ta, Dağıstan'ın köylerinde tetiği çekenler Rus askerleriyse de bu katliamı finanse edenler başta Almanya ve ABD olmak üzere Batılı emperyalist güçlerdir.

Rus birlikleri, Kızıl Ordu'dan miras kalan dev savaş gücünü ve en ağır silahları kullanarak Pervomayskaya'da Çeçen militanlarla birlikte rehinelere de katlettiklerinde, ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Nicholas Burns katliama tepki mahiyetinde 17 Ocak günü bir basın açıklaması yaptı. Burns açıklamasında "Moskova; IMF, Dünya Bankası ve Rusya'ya mali yardımda bulunan ABD, Almanya, ve diğer hükümetlerle verimli bir biçimde işbirliği yapmaya devam etmek

zorundadır" diyerek, Rusya'nın Batı'dan aldığı mali yardımı Çeçenistan savaşında kullanılmasına itiraz etmemiş oldu. Ancak, Yeltsin iktidarının içinde bulunduğu güçlüklerden istifade ederek Rusya'dan yeni tavizler koparmak hevesinde olduklarını ortaya koydu.

Avrupa Konseyi Parlamentosu toplantısının arifesinde (22-23 Ocak 1996) Fransız Dışişleri Bakanı Herve De Charette, Moskova'ya bir ziyaret düzenledi. Rusya'nın Avrupa Konseyi'ne üyelik talebi konusunda Fransa'nın tavrını açıklayan, yani başvuruya Fransa'nın desteğini sunan De Charette'in ziyaretin ardından yaptığı değerlendirme suç ortaklığını yorum gerektirmeyecek açıklıkta ortaya koymuştur. "Ben Yeltsin rejiminin otoritarizme kaydığını ya da Rusya'nın dış politikasında bir değişiklik olduğunu söyleyemem" diyen De Charette, Çeçenistan savaşını bu manzara içinde "üzüntü verici bir pürüz" olarak tanımlamaktadır. Başlangıçta Rusya'nın "bir iç sorunu" olduğu iddia edilen ve şimdi de "bir pürüz"e indirgenen Çeçenistan savaşı geride yerlebilir edilmiş bir kent (bir milyon nüfuslu Grozny) bıraktı. Bu tabloyu, resmi rakamlara göre yirmibin sivilin katledilmesi, yüzbinlerce insanın bölgeyi terk etmeye zorlanması, sayısız köy ve yerleşim biriminin yakılıp yıkılması tamamlıyor. Son gelişmelerin de gösterdiği gibi bu "iç sorun" Kafkasya'ya yayılmaya devam ediyor.

Rusya konusunda De Charette'in değerlendirmesini bir işadammının realist analizi ile tamamlarsak, emperyalizmin insan haklarına verdiği değer boyutu daha iyi görülür. 16 Eylül

1992 günü borsada büyük ölçekli bir spekülasyonla İngiliz hükümetini devalüasyona zorlayan ve sonuçta bir gecede 1 milyar Dolar kazanan Macar asıllı Amerikalı spekülasyon George Soros "Rusya'da yatırımların geleceği son derece kuşkuludur. Ama, potansiyel kâr oranı o kadar yüksektir ki, büyük ölçekli riskleri göze almak gerekir" diyerek, "1996 yılı içinde bu ülkede 22 milyon Dolar değerinde yatırım yapmayı hesapladığı"nı açıklıyor.

Rusya'nın Avrupa Konseyi'ne üyeliğinin herhangi bir şerh dahil konmadan kabul edilmesi, Yeltsin iktidarına ve onun Kafkasya'da sürdürdüğü kirli savaşa Batılı emperyalistlerin verdiği kayıtsız şartsız bir destektir. Bu desteğin karşılığı, "potansiyel kâr oranı yüksek" bu pazarın paylaşımı ve Rusya'nın uçsuz bucaksız zenginliklerinin talan edilmesidir. Söz konusu kararı "Rus yönetiminin özlediği politikaya destek veren iyi bir haber" olarak değerlendiren Yeltsin, döne döne "Çeçenistan savaşına son vermenin tek yolunun Çeçen direnişini ezmek olduğu"nu tekrarlayarak bu yazılı olmayan anlaşmayı onayladığını ortaya koymaktadır.

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE

**Büyük devrimci şair
ve tiyatro kuramcısı
Bertolt Brecht
10 Şubat 1898'de doğdu**

Okumuş Bir İşçi Soruyor

Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim?
Kitaplar yalnız kralların adını yazar
Yoksa kayaları taşıyan krallar mı?
Bir de Babil varmış boyuna yıkılan,
Kim yapmış Babil'i her seferinde?
Yapı işçileri hangi evinde oturmuşlar
altınlar içinde yüzen Lima'nın?
Ne oldular dersin duvarcılar Çin Seddi bitince?
Yüce Roma'da zafer anıtı ne kadar çok?
Kimlerdir acaba bu anıtları diken?
Sezar kimleri yendi de kazandı bu zaferleri?
Yok muydu saraylardan başka oturacak yer
dillere destan olmuş koca Bizans'ta?
Anlantis'te, o masallar ülkesinde bile,
boğulurken insanlar uluyan denizde
bir gece yarısı,
bağırıp imdat istedilerdi
kölelerinden
Hindistan'ı nasıl aldıydı tüysüz İskender?
Tek başına mı aldıydı orayı?
Nasıl yendi ydi Galyalıları Sezar?
Bir ahçı olsun yok muydu yanında onun?
İspanyalı Filip ağladı derler
batınca tek mil filosu
Ondan başkası acaba ağlamadı mı?
Yedi Yıl Savaşı'nı
İkinci Frederik kazanmış ha?
Yok muydu ondan başka kazanan?

Kitapların her sayfasında bir zafer yazılı
Ama pişirenler kim zafer aşını?
Her adımda fırt demiş fırlamış bir büyük adam
Ama ödeyen kimler harcanan paraları?

İşte bir sürü olay sana
Ve bir sürü soru

**Bertolt Brecht (1898-1956)
Çeviri: A. Kadir**

Kamuoyuna

Faşizmin cezaevlerine yönelik katliam politikası sonucu katledilen devrimci tutsakların hesabının sorulması ve sokakta, gözaltında hunlarca katledilen Metin GÖKTEPE'nin katillerinin açığa çıkarılması için tüm ilerici, devrimci demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor ve bu anlamda, katliamlara ve cezaevlerine yönelik baskıların önüne set çekebilmek için, Ceyhan Özeltip Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar olarak üç günlük protesto açlık grevine başlıyoruz.

Ceyhan Özeltip Cezaevi TKP/ML ve EKİM davası tutsakları adına
İbrahim GEZİCİ, Bekir BALLYEMEZ

Kavga Bayrağımıza Kazılı Bir Direniş Destanıdır TARIŞ (22 Ocak-15 Şubat 1980)

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde, adı 15-16 Haziran'ın ardından anılması gereken en büyük direnişlerden birisidir TARIŞ... Günlerce süren, çevre gecekondulardaki işçi ailelerinin direnişleriyle ve dayanışma grevleriyle beslenen ve yer yer silahlı çatışmalarla yükselen bir direniş destanıdır TARIŞ...

Devrimci işçilerin önderliğinde, bir şehit ve yüzlerce yaralı vererek yükselmiş ve devrimci gençlik hareketini, gecekondulu emekçilerini de kapsayarak devleşmiştir. Emek cephesini sermaye cephesinden ayıran fiili bir barikat olmuştur TARIŞ direnişi...

Sermaye devletini, birkaç bin işçinin üzerine tankları-toplarıyla, polisyle ve neredeyse bir ordu büyüklüğündeki onbinlerce askerden oluşan birliklerle yürütecek kadar korkutan bir

direnıştır TARIŞ... Bu nedenle o, proletarya için bir yenilgi değil, kazanımdır.

TARIŞ direnişi nezdinde, Türkiye proletaryası kendisini sermaye cephesinden bir "barikat"la ayırma politik deneyimini yaşamıştır. Bu barikat, sınıfın düşmanlarını olduğu gibi dostlarını da bir bıçak gibi ayırmıştır. Politik bir önderliğin, illegal-ihlalcı bir partinin olmazsa olmaz zorunluluğu bir kez daha kanıtlanmıştır Tarih direnişiyle.

Türkiye işçi sınıfı, 15-16 Haziran'ın, Tarih'in, Gamak'ın geleneğini yeni nesillere taşıyarak yürüyecek o "en son kavga"sına...

Bu nedenle, düşmanın vahşetini de, "dost"un ihanetini de atlamadan kaydedilmeli bu savaş günleri. Sadece kağıtlara değil elbette. Asıl olarak sınıfsal hafızaya. Her işçinin öfkesine...

Cezaevi Katliamı NRW'de Protesto Edildi (*)

Faşist sermaye diktatörlüğünün 4 Ocak '96 tarihinde Ümraniye tabutluğunda 4 devrimciyi katletmesini protesto etmek ve özgürlük tutsaklarının yanında olduğumuzu göstermek amacıyla EKİM, TKP(ML), TIKB, TKP/ML ve KP-İÖ taraftarları olarak katliamdan hemen sonra bir platform oluşturduk.

Platform olarak bir eylem haftası olarak planladık. Kararlar aldık.

1. Ortak bildiri ve basın açıklaması (Almanca-Türkçe) hazırlandı.
2. Köln'ün merkezinde 6.01.96'da 150 civarında bir kitlenin katılımıyla pankartlı (Almanca: "Onlar Mücadelemizde Yaşıyor!", Türkçe: "Ümraniye'nin Hesabı Sorulacak!") bir gösteri yapıldı. Pankart şehrin en işlek yerine bırakıldı ve dağıldı.
3. 09.01.96'da Düsseldorf Havalanı'nda yarım saatlik bir işgal eylemi yapıldı. Cezaevi ile

ilgili pankart açıldı, sloganlar atıldı ve bildiriler okundu.

4. 11.01.96'da yine Köln'de kitlenin yoğun olduğu yerlerde ve Türkiyeli kitlenin ağırlıklı olduğu semtlerde (Ebertplatz-Mülheim) kahvelerde ve sokakta bildiri dağıtıldı.
5. 13.01.96 Cumartesi günü Köln'de protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

Biz EKİM-NRW taraftarları olarak ortak eylemde alınan görevleri yerine getirdik. Aktif olarak çalışmalara katıldık.

Gerçekleştirilen eylemlerde "Ümraniye'nin Hesabı Sorulacak!", "Cezaevlerindeki Katliamlara Son!", "Tutsaklara Özgürlük!", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!" gibi sloganlar canlı olarak atıldı.

NWR'den Bir EKİM taraftarı/Almanya

(*) NRW: Nord Rhein Westfalen (Kuzey Ren Batıfalen eyaleti)

**Komünist bir
dünya kurma
davasına
inancın iradenin
ve dirayetin
simgesi
82 yıllık çınar
ŞOFÖR
İDRİSİ
Kaybettik.
Kapitalizme
karşı
mücadelemizde
yaşatacağız...**

Ekim Gençliği Gençlik
Gelecek,
Gelecek
Sosyalizmdir!

**Devlet Terörü
Bizi Yıldırıramaz!**

**KATİL
DEVLET
HESAP
VERECEK!**

**3. SAYI
ÇIKTI
Bayi ve Kitapçılarda**

İŞTE VAHŞET! İşte Sömürgeci Kirlî Savaş!

SUSMAK

ONAYLAMAKTIR!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Ocak 1996, Güçlükonak'lı 11 köylü, önce kurşuna dizildi, sonra yakıldı.